

Левко Лук'яненко

Нюрнберг - 2

ВЫПИСКА ИЗ ПРИГОВОРА
Людям, волею Советского Журналистского Ресурса

Левко Григорович Лук'яненко

Народився 24 серпня 1928 року в селі Хрипівці Городнянського району на Чернігівщині.

Присвятивши своє життя боротьбі за незалежність України, 1958 року написав програму діяльності і створив підпільну Українську Робітничо-селянську спілку (УРСС).

1961 року був заарештований і засуджений до страти за «зраду батьківщини». Страту через 72 дні замінили на 15 років ув'язнення.

Під час ув'язнення проводив націоналістичну діяльність у концтаборах, голодівки протесту та ініціював рух за статус політ'язня.

Започаткував відзначення 5 вересня Дня жертв комуністичного терору.

Восени 1976 року став одним з фундаторів Української Гельсінської групи. За активну націоналістичну діяльність 1977 року був арештований і 1978 року засуджений до 10-х років тюремного ув'язнення та 5-х років заслання.

1988 року обраний головою Української Гельсінської спілки.

Співавтор Декларації про державний суверенітет України. Автор Акту проголошення України незалежною державою.

1991 р. — кандидат на посаду голови Верховної Ради та кандидат на посаду Президента України.

1992—1993 рр. — Надзвичайний і Повноважний посол України в Канаді. Почесний голова Української республіканської партії. Депутат Верховної Ради 1-го та 2-го скликання.

1994—1997 рр. — Президент Української ланки Всесвітньої Ліги за свободу й демократію.

1996 р. — Голова Президії Національного Комітету з підготовки Міжнародного суду над КПРС за злочини тоталітарного режиму проти України й українців.

1994—1996 рр., з 1998 року — Голова Асоціації дослідників голодоморів в Україні.

З 2000 року — Голова Української республіканської партії.

Левко Лук'яненко

НЮРНБЕРГ-2

Київ
НОРА-ПРІНТ
2001

ББК 66
Лук84

Лук'яненко Л. Г.

Лук84

Нюрнберг-2. — К.: Нора-прінт, 2001. — 114 с.

ISBN 966-7837-20-3

У книзі на багатому історичному матеріалі, фрагментах, свідченнях розкривається злочинна суть КПРС—КПУ, суду над якою вимагає широкий загал українського народу.

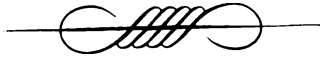
Для широкого кола читачів.

ББК 66

Надруковано коштом Фундації дослідників українських голодоморів у Чикаго, США

*Висловлюю щиро подяку
упорядникам цього видання:
відповідальному секретареві
Асоціації дослідників
голодоморів в Україні Любі Стасів
та технічному редакторові
газети «Самостійна Україна»
Петрові Січкарю за роботу
з підготовки цього видання.*

Шановний читачу!

*Ми любимо Україну не того, що вона —
найкращий терен земної кулі, а того, що
вона — наша мати*

Ти взяв до рук не художній твір, який своїми образами схвилює твоє серце і відіб'ється в уяві яскравими картинами напружених подій. У твоїх руках свідчення, документи, публіцистичні розповіді про події та їх юридична оцінка.

Американський президент Рональд Рейган у вісімдесятих роках назвав СРСР імперією зла. Що насправді означало це визначення, українці більше від будь-якого іншого народу в світі відчували на собі. Асоціація дослідників голодоморів в Україні та архіви зберігають тисячі й тисячі свідчень з різних областей України про конкретних людей та особливі обставини загибелі від голоду.

Коли прочитаєш лист-свідчення про голод і передсмертні муки людини, починаєш входити уявою у передсмертний стан людини, яка вмирає не від старости, хвороби серця чи печінки, а від голоду, то проймаєшся невимовним жалем.

За першим спогадом читаєш другий, п'ятий, десятий, сотий. І тоді трагедія однієї людини переростає в трагедію тисяч, мільйонів, цілої нації.

Передмова

Жорстокий контроль над багатими та інтелігенцією необхідно поширити й на більшість робітників і селян.

В. Ленін. ПЗТ, 1974. Т. 36, с. 144.

За порушення трудової дисципліни необхідно карати найсуворішим чином, як за кримінальний злочин.

В. Ленін. Там само, с. 146.

Більшовицька Росія зброєю знищила Українську народну республіку і перетворила Україну в колонію. Політика більшовиків в Україні у час розв'язаної ними громадянської війни призвела до розвалу економіки. З допомогою брутальних методів грабунку, насильства, знущання над українцями збирали в Україні харчі й сировину і спрямовували їх до Петербургу та Москви. Для масового здійснення «продовольчої рознарядки» — державного пограбування українських селян — із великих міст Московщини спрямовували в Україну численні збройні «продзагони». Повсюдно запровадили метод прямого розподілу харчових ресурсів (замість товарно-грошового), який тримав у своїх руках партапарат. Ленін казав: «розподіляючи їх [харчі], ми будемо панувати над усіма галузями праці» (В. І. Ленін, ПЗТ, 1974. Т. 36, с. 449).

І без того роздягнуте й ослаблене війною та чужими українському населенню методами господарювання Україна занепадає. Насильницька політика розподілу землі, вилучення всіх товарних «лишків» з господарств призвело до ще більшого зниження виробництва, а то і повного його занепаду.

Утопічна ідея запровадження комуністичного господарювання з елементами диктаторського регулювання не тільки розподілу, але й виробництва явно загрожували економічною й політичною катастрофою, того більшовицький режим змушений був терміново переходити до НЕПу.

Змучений війною, грабунками, поборами, стягненнями, продрозкладками народ відчув деяке послаблення панування над собою парткомісарів. Та скоро НЕП полишили й повернулися до політики військово-комуністичного штурму і внутрішній ринок зник. Замість нього утворили «загальносоюзний народно-господарський комплекс». Усі більш-менш помітні підприємства підпорядкували центру, розподілили на групи «А» і «Б». Групу «А» створювали за рахунок групи «Б» та сільського господарства і створювали їй сприятливіші умови. Групу «Б» фінансували за залишковим принципом.

Економіка України перестала бути єдиним цілим. Виникли умови для викачування ресурсів з України до Москви.

Московський уряд ставив перед Україною завдання постачання сировини й енергії, у той час як російська промисловість монополізувала виробництво готових виробів, особливо товарів народного споживання, які потім знову ввозили в Україну.

Україну вважали за джерело забезпечення імперії харчами та сировиною.

Найжахливішого удару по основі української нації — селянству — Москва завдала колективізацією.

За допомогою політики індустріалізації й колективізації комуністичний уряд Москви грабував Україну і нищив саму українську націю. Зосередивши в своїх руках абсолютну владу, домігшись централізації фінансової системи, монополізації властности на засоби виробництва, державного регулювання всіх економічних і соціальних процесів, Москва перетворила народ на безправних рабів.

Олександр Лазаревський (Биков) у яскравій правдивовбивчій монографії «Такий невідомий Ленін» (Луганськ: Шлях, 1999. — С. 56) пише: «Монополізм на хліб, хлібні картки, продовольча диктатура, суворий облік усіх харчів — оце і все, що потрібно було для того, щоб тримати у своїх руках весь хліб і всі харчі і розподіляти їх за своїм розсудом».

Для унеможливлення національного опору московські окупанти знищили і вивезли з України всіх колишніх

українських підприємців (буржуазію), офіцерів, священників, лікарів, учителів, адвокатів та інших освічених людей, що становили інтелект нації.

З більше мільйона українських селян, розкуркулених комуністичним режимом на початку 30-х років, майже 850 тисяч депортували на Північ, де більшість, особливо діти, загинули.

Знищення нормальних грошово-товарних взаємин — один з найбільших злочинів комуністичної системи. Припинивши НЕП як пережиток капіталізму, комуністи вчинили кредитну реформу 1930—1932 рр., якою знищили комерційні банки, комерційний кредит, вексельний обіг, торгівлю грішми та інші ринкові взаємини. Україна досі не спромоглася подолати наслідки цих комуністичних експериментів. Україна щорічно платила Москві 150 млрд руб. данини. Москва не повернула Україні 120 млрд руб. кредитних ресурсів. Плодами рабської праці та діяльності мільйонів в'язнів Росія користується досі (Біломоро-Балтійським, Волго-Донським каналами та іншими великими будовами). Наші кати досі користуються привілеями, в той час як борці з окупаційною комуністичною системою животіють у злиднях.

Злочином Російської імперії є роздача українських земель своїм сателітам і проведення на цих землях етнічних чисток. Унаслідок пересунення лінії Керзона на Схід та передачі Польщі Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Підляшшя з українських етнічних земель поляки виселили майже півмільйона українців і тисячі запроторили до концтабору Явожно. Східні кордони України по всій довжині Москва пересунула на Захід в глибину українських етнічних земель. За межами сучасних державних кордонів України опинилася майже половина етнічних земель української нації — отаке «братерське» ставлення московитів до українців!

Вступ

Veritas nihil veretur nisi absoudi
Істина не боїться нічого окрім приховування
Хай українці пізнають істину своєї історії

Проблема суду над КПРС та юридична оцінка її ідеології і практики — це проблема розрахунків з минулим та проблема перспектив побудови нового суспільства.

Для національно-державницьких сил завжди було ясно, що дезінтеграція Російської комуністичної імперії і створення незалежної України — це перехід від однієї історичної доби до іншої історичної доби (або, вживаючи більш звичну для старших поколінь термінологію — перехід від однієї суспільно-економічної формації до іншої).

Попередня доба мала низку характерних рис: Москва — центр імперії, а Україна — її колонія; диктатура однієї партії та відсутність свободи політичної діяльності; державна воля формувалася в Москві і не в представницьких органах, а в ЦК КПРС; жорстке централізоване управління економікою, культурою, мистецтвом; підпорядкування релігійного життя кагебістському контролю; намагання відучити людей від самостійного мислення та виховання з них покірних виконавців волі партії.

На основі аналізу світової практики й відповідно до українських національних традицій та ідеалів українські націоналістичні сили розцінюють ці риси минулого радянського суспільства як однозначно негативні і бачать майбутнє українське суспільство таким, що збудоване на цілковитому запереченні вищезазначених рис минулого.

Українське суспільство — це, по-перше, суспільство незалежної держави України; по-друге, це — демократичне суспільство зі свободою політичної й економічної діяльності

та всіма іншими правами і свободами людини; по-третє, центр формування державної волі є в Києві і не в ЦК якоїсь партії, а в представницькому органі влади; по-четверте, це відкрите суспільство з вільним змаганням людських особистостей у підприємстві, політиці, мистецтві, науці, філософії та всіх інших сферах людської діяльності.

Порівняння характерних рис двох суспільств необхідне для того, щоб легше було бачити, від якого суспільства ми відмовляємося і яке суспільство хочемо мати в майбутньому. І ще: позаяк суспільство переходить від однієї своєї доби до наступної не автоматично, а в гострій боротьбі нового зі старим, і поняття «нове» — «старе» — не абстракції, а живі люди зі своїми глибинними інтересами, то чітке визначення рис старого і нового суспільств править за межу, яка дає можливість чітко розділити всіх громадян України на тих, хто хоче Україні добра, і тих, хто з егоїстичних чи просто антиукраїнських мотивів чинить опір новому і всіляко намагається відстрочити відмирання рис старого ладу і продовжити в Україні його існування.

Злочинна суть комуністичного режиму

Складовими злочинної суті комуністичного режиму є злочинна ідеологія та злочинна практика.

Ідеологія — сплав, що утворився з перенесення міжнародними авантюристами (Парвусом, Леніним, Троцьким) західноєвропейського марксизму на московський хижий імперіалістичний дух.

Практика — антиукраїнська маніакальна антихристська мстивість, патологічний людожерський садизм.

Без ідеології, що виправдовувала масові вбивства, знищення цілих суспільних верств, не можна було штовхнути маси темних людей на знищення інших тільки з тієї причини, що вони належать до іншої суспільної верстви.

Покидьки суспільства та зятяті російські шовіністи в людожерських гаслах так званих вождів пролетарської революції знаходили моральне виправдання своїх аморальних інстинктів. Тому суд над комунізмом не може обмежитися розглядом злочинної діяльності комуністів. Він мусить розглядати і їхню ідеологію, бо саме вона формувала їхній намір (умисел). Злочинна ідеологія і злочинна практика — це суб'єктивна і об'єктивна сторони складу злочину. Для молодого покоління українців важливо знати не тільки факти (злочини), але й розуміти стан мислення людей, що їх коїли.

Марксизм-ленінізм — теоретична основа репресивних тоталітарних режимів

Олександр Лазоревський (Биков):

*«Радянська Росія стала першою і
єдиною країною в світі і в історії, в якій
більшовики поставили сам закон поза зако-
ном»*

*(Такий невідомий Ленін. —
Луганськ: Шлях, 1999. — С. 16).*

Людина наділена розумом. Цей розум постійно щось винаходить. Винаходить засоби виробництва, вдосконалює житло, одяг, взуття, вдосконалює засоби комунікації. В історичному розвитку йде від звукових та простих нарізок і міток на дереві до друкування, радіо, телебачення. Винаходить геометричні форми, малюнки, архітектурні форми, удосконалює взаємини між різних суспільних верств і творить все нові й нові суспільні структурні одиниці.

Людина перебуває в постійному пошуку щастя. І якщо щастя людини — це стан, коли людина має життя, яке вона й хотіла мати, то міра щастя вимірюється мірою наближення реального життя до його бажаного уявного образу. Це зіставлення реального й бажаного.

Позаяк розум людини не зупиняється, то уява випереджує дійсність. У суспільному плані це означає, що людина завжди незадоволена своїм суспільним ладом і постійно шукає шляхів його удосконалення. Це почуття — могутня пружина людського прогресу. Не було б незадоволення, то й не було б розвитку. Ті суспільства, в яких укорінилася ідеологія задоволення реальним станом речей, надовго зупинилися у своєму розвитку. Ми належимо до європейської цивілізації. Вона не знала такого задоволення, вона ж виявилася найдинамічнішою частиною людства.

Через незадоволення виникали трактати про краще суспільство. На практиці вони виявлялися утопіями, проте якісь елементи відповідали тенденціям історичного розвитку і засвоювалися людством.

Від «Утопії» Томаса Мора 16 століття до 19 століття маємо довгу низку утопій. Марксизм міг би залишитися великим досягненням утопічної літератури і не завдав би великої шкоди людству, коли б не став державною ідеологією величезної російської імперії. Але він нею став. І не випад-

ково. Російська імперія створена була народом, який більше дбав про розширення держави, аніж про впорядкування своєї власної землі. Може, тут виявився генетичний зв'язок москвитів з кочовою татарщиною. У 13 сторіччі кочові татарські орди завоювали угро-фінські племена та їхню маленьку слов'янську панівну верству, прийняли мову цієї розвинутішої верстви, влили свою кров, завдяки своїй чисельній перевазі передали слов'янізованому угро-фінському населенню свої азійські риси: необмежену владу батька в сім'ї, а після смерті батька — старшого сина над молодшими синами, мисливсько-рибальський кочовий спосіб життя, державний деспотизм і цілковите підпорядкування особи волі державних чиновників і самому царю. Це народ, у якого не виробилося поняття про право особи, про коштовність самої людської особистості, про право особи мати власність. За сім сторіч москвити перейшли до осілого способу життя і хліборобства, але азійські риси не тільки не зникли, а й, навпаки, посилювалися. І в комуністичній ідеології знайшли ідеологічне виправдання своїм азійським інстинктам до загарбання чужих земель.

З початку 19 століття розширення цієї держави відбувалося під ідеологічним прикриттям панславістської ідеї. З початку 20-го сторіччя імперській ідеї починають служити твори Маркса й Енгельса. Російські шовіністи перетворюють ці твори в марксизм, а згодом додають до них праці Леніна і називають свою ідеологію марксизмом-ленінізмом.

Як і попередні утопісти (Сен-Симон, Фур'є, Оуен), марксизм проповідував ідеї:

- побудови безкласового суспільства;
- побудови комуністичного суспільства;
- спільність власності;
- рівність всіх людей;
- обов'язковість праці;
- колективність і плановість господарства;
- ліквідацію протилежностей між розумовою і фізичною

працею;

- атеїзм;
- створення всесвітньої держави.

Що означають ці ідеї?

Передусім, створення комуністичного суспільства, в якому буде здійснена засада: *«Від кожного за його здібностями, кожному за його потребами»* («Маніфест комуністичної партії», 1848 рік).

Нерозуміння людської природи і вся утопічність їхнього вчення найяскравіше виявилася саме в цій заяві Маркса і Енгельса.

Яким способом вони хотіли збудувати комуністичне суспільство? Методом диктатури пролетаріату. Бо диктатура пролетаріату — головна в марксизмі «наукова» теза. Ідея диктатури пролетаріату вперше була сформульована Марксом і Енгельсом у «Маніфесті комуністичної партії». Пізніше в «Критиці Готської програми» Маркс писав:

«Між капіталістичним і комуністичним суспільством пролягає період революційного перетворення першого на друге. Цьому періоду відповідає й політичний перехідний період, і держава цього періоду не може бути ні чим іншим, окрім як революційною диктатурою пролетаріату».

Доктор філософії, письменник Іван Франко, аналізуючи Марксові рецепти побудови комуністичного суспільства у праці «Що таке поступ?», ще на початку ХХ сторіччя дійшов висновку: Марксове суспільство буде нечуваним рабством:

«Перш за все всемогутня сила держави ляже страшним тягарем на життя кожної окремої людини».

Власна воля і власна думка кожного чоловіка мусила би щезнути, занидіти, а нуж бо держава визнає її шкідливою, непотрібною. Виховання, маючи на меті виховання не свобідних людей, а лише корисних членів держави, зробилось би мертвою духовною муштрою, казенною. Люди виростали і жили б в такій залежності, під таким наглядом держави, про який тепер у найабсолютніших поліційних державах нема й мови. Народна держава сталась би величезною народною тюрмою». («Що таке поступ?» Накладом української книгарні в Нью-Йорку, 1917 [34 E, 7th st. — New-York, № 4]).

Тепер погляньмо, що означає застосування методу побудови капіталістичного суспільства на комуністичне способом диктатури пролетаріату, в реалізації окремих ідей.

Наприклад, ідея побудови безкласового суспільства. У самій цій ідеї закладена несправедливість, бо проголошення робітничого класу (пролетаріату) гегемоном означає проголошення влади меншости над більшістю населення, бо ж пролетаріат у жодній країні ніколи не становив більшости населення. Далі, помилковою є думка, наче в суспільстві може існувати тільки один клас. А якщо суспільство природним чином завжди складається з кількох різних класів, то ідея побудови безкласового, точніше кажучи, однокласового суспільства означає намір знищити всі інші класи.

На питання, як винищити «ворожі» класи, Маркс і Енгельс, а пізніше і Ленін та більшовики давали ясну і однозначну відповідь: безоглядним застосуванням зброї і необмеженим терором.

«Диктатура пролетаріату, — писав Ленін, — є уперта боротьба, кривава і безкровна, насильницька і мирна, військова і господарча, педагогічна й адміністративна супроти сил і традицій старого суспільства» (Твори, т. 31, с. 27).

Отже, комуністи-більшовики поставили собі за мету знищити не тільки ворогів своєї комуністичної влади, а й все старе суспільство, знищити будь-якими методами — масовими голодоморами, терором.

Друга марксистсько-ленінська ідея — знищення приватної власності. Мета цієї ідеї — зробити всіх громадян повністю залежними від держави. Якщо власник один — держава, якщо людина ніде не може заробити собі на хліб-сіль, окрім як у держави, тоді зникає всяка свобода і починається цілковите рабство. Якщо людині не дозволено приватна власність і вона може забезпечити своє біологічне існування тільки з рук державних службовців, тоді держава стає всемогутнім деспотом, а людина перетворюється на простий статистичний гвинтик.

Маркс сказав: *«Релігія — опіум для народу»*. Російські комуністи сприйняли цю тезу з простої причини: вони ні з ким не хотіли ділити владу і не хотіли дати дозвіл на будь-яку іншу ідеологію, окрім своєї, людиноненависницької, вони не визнавали ніяких інших ідей. Щоб запанувати над людиною повністю, необхідно її позбавити, за винятком комуністичних, всяких інших думок. У Росії більшовикам це вдалося. Московщина не мала демократичних традицій. В умовах споконвічного рабства й кріпаччини не розвинулася теологія і духовна література. Віра росіян зводилася до зовнішньої атрибутики та кількості поклонів. Коли немає глибокого духовного релігійного почуття, а тільки зовнішність, то після знищення зовнішності майже нічого не залишається. Більшовики розпочали репресії щодо духовенства під час громадянської війни. Храми перетворювали в комори та стайні. Під виглядом звільнення людей від релігійного дурману вбивали в людині людське, забирали в людей право на самостійне мислення та прищеплювали їм сліпу покру перед всемогутністю держави.

Держава як всепоглинаючий молох створила величезну всесвітню пропагандивну систему. Завдяки грошам взяла собі на службу тисячі розумних людей, які на професорсь-

ко-академічному рівні конструювали складні філософські, політологічні, літературознавчі та інші концепції на захист безбожної деспотичної влади та обґрунтовували неминучість поширення її у всьому світі. Мораль і традиційні духовні цінності зблідли, натомість із темних глибин людської сутності московської частини людства почав все дужче виринати й поширюватися справжнісінький сатанізм. Здається, в науку всьому людству пекло випустило на волю все звірине, що причаїлося було в найчорніших закутках людської істоти.

Марксизм шкідливий не тільки своєю злочинною минувиною. Він шкідливий своєю сутністю, бо апелює, легалізує й виправдовує найнижчі людські інстинкти. Всупереч європейській цивілізації, яка плекає в людині шляхетні риси і робить із простої людини людину з великої літери, марксизм, навпаки, шляхетність ставить в ніщо та розвиває в людині дикуну і мерзотника. Тому марксизм-ленінізм має бути не тільки засуджений як ідейне виправдання деспотизму й людиноненависництва, але й як духовна отрута, що вбиває в людині цивілізованість і зрошує кровожерну мерзоту.

Теперішнє лихо України має етичну основу в комуністичній антихристській антиморалі, яку комуністи формулювали так: моральним є все те, що служить інтересам пролетарської революції (тобто КПРС).

Ця релятивістична мораль, виправдовуючи так званіми інтересами пролетарської революції убивства безвинних людей та інші найпідліші дії виховала абсолютно аморальних людей, справжніх аморальних монстрів. На жаль, такими аморальними типами переповнені офіційні структури кучмівських органів державної влади. Державу вони перетворили в дір'явий мішок — скільки б народ не намагався його наповнити, з нього все випадає в злодійські закордонні банківські рахунки та закордонні «хатинки». Не запрацюють заводи й фабрики, якщо капітали не залишаються в Україні, а їх вивозять за кордон.

Відродження України і, зокрема, виведення економіки з глибоченної кризи залежить від подолання аморальності і повернення до нормальних традиційних норм поведінки.

Позаяк комуністична аморальність породжена комуністичною ідеологією, то національно-державницькі сили наполягали й наполягають на широкому публічному розгляді комуністичної ідеології та практичної діяльності КПРС з метою юридичної оцінки злочинів комунізму.

З ініціативи Всеукраїнського товариства політ'язнів і репресованих та інших патріотичних організацій було проведено кілька науково-теоретичних конференцій з вивчення злочинів КПРС.

1995 року на цю тему у Києві була проведена Міжнародна конференція, до якої я підготував доповідь. Конференція ухвалила кілька ідеологічних резолюцій.

В Росії постгеккачепівське керівництво продовжувало загрожувати миру й незалежності держав — колишніх так званих союзних республік, що яскраво продемонструвала Російська Державна Дума денонсуванням Біловезької угоди. Комуно-проросійські шовіністичні сили в Україні послідовно вели справу до знищення української держави.

Подальший суспільний розвиток України та інших держав колишнього комуністичного блоку вимагав міжнародного суду над КПРС як логічного правового завершення нашого визволення від імперії зла.

Для започаткування процесу 21 березня 1996 року в Будинку літераторів з ініціативи Товариства політ'язнів та репресованих, Асоціації дослідників голодоморів в Україні та «Меморіалу» ім. В. Стуса з участю 23 політичних партій і організацій засновано Український Національний Комітет з організації Міжнародного суду над КПРС за злочини тоталітарного режиму («Нюрнберг-2»).

Установче засідання обрало Президію і Секретаріат Комітету. Головою Комітету обрано Левка Лук'яненка, його заступниками професора Степана Павлюка та народного депутата Івана Біласа. До Президії ввійшли: Семен Глузман, Михайло Косів, Джеймс Мейс, Павло Мовчан, Володимир Мулява, Олександр Нечипоренко, Євген Пронюк, Слава Стецько, Лесь Танюк, Дмитро Чобіт, В'ячеслав Чорновіл, Богдан Ярошинський. Комітет ухвалив Положення про свою діяльність, Звернення Національного Комітету з організації Міжнародного суду над КПРС за злочини тоталітарного режиму («Нюрнберг-2») до співвітчизників такого змісту:

Співвітчизники!

15 березня 1996 року Державна Дума Російської Федерації проголосувала за постанову про денонсацію Біловезької угоди від 8 грудня 1991 року, продемонструвавши перед цілим

світом реваншистські потуги відновити Союз Радянських Соціалістичних Республік, який розпався як штучне об'єднання підкорених більшовицькою Москвою народів.

З правового боку для України постанова, яку виніс у сусідній країні орган її державної влади, не може мати юридичних наслідків.

По-перше, Біловезьку угоду ратифіковано 12 грудня 1991 року Законом Верховної Ради Російської Федерації, тому її не можна денонсувати Постановою Державної Думи Російської Федерації.

По-друге, волю українського народу як політичної спільноти жити в незалежній державі однозначно висловлено на Всенародному референдумі 1 грудня 1991 року. Сама ідея, ніби великий народ може раз за разом змінювати ставлення до головної засади свого буття, глибоко образлива.

Нас не може не хвилювати те, що таку Постанову Державна Дума РФ прийняла після того, коли її компартійне керівництво відвідало Київ і зустрілось зі своїми однодумцями у Верховній Раді України і керівниками компартії України. Немає сумніву, що йдеться про сплановані дії компартійних імперських верховодів двох держав, сваволю російських реваншистів і психологічний тиск на суверенні держави, які відродилися на руїнах Російської більшовицької імперії.

Постанова Державної Думи РФ має на меті дестабілізувати ситуацію в Україні, розколоти нашу державу територіально і втягнути наш народ у реанімовану російську імперію з її гулагівськими традиціями і кривавими міжнародними конфліктами. Це загрожує миру не лише на теренах колишнього СРСР, але й в усьому світі. Тому будь-яка спроба односторонньої з боку Росії зміни статусу сусідніх держав повинна бути засуджена міжнародним співтовариством.

Після відвертої сваволі з боку Російського парламенту Україна має моральне право і зобов'язана припинити своє асоційоване членство у СНД як наддержавного утворення в інтересах Російської імперії.

Виходячи з цього, Український Національний Комітет з організації Міжнародного суду над КППС за злочини тоталітарного режиму звертається до українських патріотів, державників, всіх громадян України дати відсіч московським реваншистам і їхнім політичним спільникам на території нашої держави.

Нині ми ще раз переконались, що без такого суду над спадкоємцями КПРС про вільну Україну не може бути мови, і над нами завжди висітиме загроза повернення тоталітарного режиму.

Майбутнє України — в єдності українського народу!

* * *

У Верховній Раді України була створена неформальна група з 68 Народних депутатів України для розгортання роботи по всій Україні. Засідання Комітету відбувалися щомісяця. По багатьох областях відбулися публічні слухання про злочини КПРС проти України та українців. Комітет з'ясував, що міжнародний суд імперативної сили може бути створений одним способом — укладенням договору між кількома державами про створення міжнародного суду. Ясно, що українська держава за теперішньої влади на укладення такого договору не піде. Якщо на нього підуть країни Балтії, то його рішення не матимуть чинності щодо України, бо для того, щоб рішення міжнародного суду були чинними і для України, їй необхідно бути однією із сторін, що підписують договір про утворення такого суду.

На той час це був єдино можливий варіант проведення міжнародного суду.

У липні 1998 року у Римі на дипломатичній конференції, учасником якої була і Україна, держави світу ухвалили постанову про створення Міжнародного кримінального суду для здійснення суду над злочинами й злочинцями проти людства та людяності, де б і ким би ці злочини не скоєні. Учасники конференції підписали Статут суду. Він відкритий для підписання будь-якою країною, яка поділяє його цілі і завдання. Українська делегація підписала Статут.

Аби Римський кримінальний суд був створений і міг почати діяти, необхідна ще одна юридична процедура — ратифікація Статуту певною кількістю держав. Україна готувалася це зробити, але після оприлюднення свідчень Миколи Мельниченка про причетність Кучми до смерті Г. Гонгадзе МЗС перевело справу у хронічний «процес підготовки до ратифікації статуту Римського кримінального суду», який може тривати до нового потопу.

Після того, як Україна ввійде до складу країн-членів РКС, буде можливо провести міжнародний суд над Комуністичною партією.

За таких обставин завдання нашого Комітету полягали в збиранні доказів скоєння Комуністичною партією Радянського Союзу та її українською філією — Комуністичною партією України злочинів проти України та українців за межами України й організація міжнародного громадського суду.

Практика проведення в областях слухань про злочини КПРС показала, що вони носять переважно публіцистичний, а не правовий характер, і тоді я написав Інструктивний лист для депутатів для орієнтації на дотримання вимог Кримінально-процесуального кодексу.

Позаяк суд не відбувся і до нього треба готуватися, то й не втратив значення цей лист (див. Додаток № 1).

Від березня до листопада (коли я склав із себе повноваження і замість мене головою став Л. Танюк) було проведено вісім засідань і здійснена велика організаційна й дослідницька праця. На жаль, на цьому засідання припинилися, коштів для скликання міжнародного суду не знайшлося і вся ця діяльність стихла.

* * *

Позаяк комунізм — і як ідеологія і як практика Російської імперії — явище міжнародне, то й справа юридичної оцінки його ідеології і злочинів також є міжнародною справою.

Коли наш Комітет «Нюрнберг-2» у Верховній Раді залучив 68 депутатів до неформальної групи для праці в підготовці до міжнародного суду і розгорнув активну діяльність у всіх напрямках, з боку прокомуністичного керівництва Верховною Радою не було жодної підтримки, навпаки — саме лиш глузування та зверхність.

Тим часом, 27 червня 1996 року Парламентська асамблея Ради Європи ухвалила резолюцію «Про заходи з демонтажу спадщини колишніх комуністичних тоталітарних систем». Комуно-олігархічне керівництво української держави, ясна річ, проігнорувало цю резолюцію.

6 листопада 1997 року Сейм Литовської республіки ухвалив резолюцію «Про розслідування масових репресій, геноцид та інші злочини проти людяности та військові злочини, скоєні в час окупації». Парламенти Чеської республіки й Польщі ухвалили аналогічні документи.

29 листопада 1997 року з ініціативи організацій опору окупації та жертв комунізму Литви був створений Організаційний комітет з підготовки Міжнародного громадського

трибуналу в оцінці злочинів комунізму на чолі з паном Міляукасасом.

В червні 1998 року в Берліні був проведений Міжнародний конгрес організації колишніх політичних в'язнів і жертв комуністичних режимів.

28 листопада 1998 року Асоціація дослідників голодоморів в Україні разом з Інститутом історії Національної академії наук України провели Міжнародну конференцію, присвячену 65-й річниці голодомору 1932—1933 рр. Учасникам конференції було представлено чимало цікавих доповідей з різних аспектів геноциду української нації. Тут наведу доповідь, що йде в руслі цієї брошури. Вона має назву «Юридичні аспекти голодомору 1932—1933 років».

Шановні учасники міжнародної наукової конференції!

Навряд чи я, професійний політик, можу додати вам щось нового у галузі, якою ви давно займаєтеся і знаєте краще від мене. І сьогодні я радий буду послухати ваших доповідей і збагатити свої знання голодомору 1932—1933 років. А того я хочу говорити перед вами не стільки про сам голодомор, як про два його юридичні аспекти. Перший аспект либонь можна сформулювати так: голодомор як найбільше порушення прав людини. Другий аспект: голодомор 1932—1933 років — це геноцид української нації, а геноцид — це міжнародний злочин. Звідси витікає проблема відповідальності за порушення прав людини та за геноцид.

Про те, що голодомор стався не через природні причини, а був організований людьми, тепер уже немає суперечок — ніхто з учених цього не заперечує.

Люди, що організували голодомор, це влада. Влада в Україні 1932—1933 років належала Комуністичній партії Радянського Союзу. Центром влади була Москва. Радянська влада під керівництвом КПСС визначала, що потрібно робити і за добре виконання її завдань і планів нагороджувала, за погане — карала. Наприклад, вона постановила винищувати людей певної категорії, доводила плани винищення по областях, організовувала змагання між обласними управліннями НКВС і нагороджувала орденами й медалями за перевиконання плану. Про це яскраво розповідає старший слідчий Томського УВС О. Скраговський у статті «Люди мають знати про це». Він пише:

«...Теза Сталіна про те, що «в міру просування вперед до перемоги соціалізму посилюється опір решток експлуататорських класів...» стала установкою «на ізоляцію всіх колишніх куркулів, білогвардійців, переселенців, німців, поляків, латвійців», тобто всіх тих, кого вважали колишніми людьми.

На нараді, а її проводили на початку 1937 року, дали напрямну, скільки осіб арештувати у кожному районі, місті, окрузі і пустити за першою категорією і за другою категорією. Перша категорія означала стратити, друга — засудити на 10 років без права листування.

Так, Томську пропонували пустити за першою категорією 10—20 тисяч осіб і більше, але не менше 10 тисяч. За другою категорією не менше 20 тис. осіб.

Були передбачені заходи у спорядженні апарату НКВС транспортом, папером, друкарками і т. ін. на час здійснення операції. Новокузнецьк викликали на змагання з Томськом: хто більше арештує «ворогів народу» за згаданими категоріями. Томськ виявився переможцем, за що Овчинников (начальник Томського міськвідділу НКВС) і одержав орден Леніна» (Левко Лук'яненко. Не дам загинуть Україні!. — Київ: Софія, 1994. — С. 497—498).

До категорії «колишні», яких належало знищити, потрапляли учасники всіх партій (окрім комуністичної), військово-вслужбовці і цивільні службовці Української народної республіки, учасники національно-визвольної боротьби 20-х років, куркулі і всі заможні верстви і т. ін., тобто, по суті, майже вся українська нація. А через те, що українців дуже багато і отаманський національно-визвольний рух важко було придушити, то розстрілювали інтелігенцію, а щодо простого народу, селянства — постачальника повстанців, то його вирішили замордувати голодом.

Отже, вбивця відомий — Російський імперіалізм в його комуністичній стадії. Жертва злочину — українська нація. Той факт, що російський деспотичний режим мордував і своїх громадян, не звільняє його від відповідальності перед українським народом, як репресії німців гітлерівським режимом не звільнили цей режим від відповідальності перед міжнародним судом.

Факт навмисного вбивства людини є найбільшим порушенням прав людини, отже, найбільшим порушенням Декларації прав людини, а що вбито не одну людину, а багатьох, то це обтяжує вину злочинця.

Незабаром все демократичне людство відзначатиме День прав людини. Він випадає на 12 грудня. У цей день Організація Об'єднаних націй схвалила Загальну декларацію прав людини. Демократичний світ щороку відзначає день 12 грудня як важливу перемогу демократичних ідеалів у житті людства 20-го сторіччя. Цього року виповнюється 50-і роковини від дня схвалення Декларації і всі демократичні держави урочисто відзначатимуть цю велику річницю. Асоціація дослідників голодоморів в Україні суголосно з українцями США, Канади та інших країн проживання ставить питання про необхідність порушити проблему про моральну і матеріальну компенсацію за страждання і смерть громадянам України.

Російська Федерація оголосила себе спадкоємицею СРСР. Світ визнав її за таку. Вона успадкувала місце СРСР в Раді Безпеки ООН, майно й будинки Союзних міністерств, золотий і валютний резерви СРСР і все інше. Отже, РФ успадкувала й відповідальність за злочини СРСР і того вона є належний відповідач. Вона й повинна нести відповідальність перед громадянами України.

Хто має порушити перед владою РФ питання про її матеріальну й моральну відповідальність?

Стаття 102, ч. 2 Конституції України встановлює: «Президент України є гарантом... прав і свобод людини і громадянина».

Отже, відповідно до Конституції нашої держави виступити на захист прав і свобод громадян України зобов'язаний Президент.

Компенсація має бути моральна і матеріальна.

Моральна компенсація має бути в формі визнання Російською Федерацією своєї вини та каяття — як це зробила Західна Німеччина за злочини Гітлерівського режиму.

Матеріальна компенсація має бути здійснена в дусі Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні».

Позаяк жоден народ у світі в добу новітньої історії не знав такого масового брутального порушення прав людини, як український народ, то необхідно внести в комплекс заходів ООН по відзначенню 50-ї річниці Загальної декларації прав людини, відзначення 55-ї річниці голодомору в Україні з відповідною доповіддю представника України в ООН та подати проект резолюції ООН із всесвітнім визнанням геноциду українського народу, що його скоїв кому-

ністичний тоталітарний режим із закликом до Російської Федерації вчинити моральну й матеріальну компенсацію українському народові.

Професійними органами, що здійснюють зовнішню політику держави, є Міністерство закордонних справ та представник України в ООН. Цими органами президент України і має виконати згаданий міжнародний захист законних інтересів громадян України.

Про Голодомор як геноцид та відповідальність за нього. В преамбулі Конвенції ООН «Про запобігання злочину геноциду і покарання за нього» від 9 грудня 1948 року написано: «...геноцид є злочином, що порушує норми міжнародного права і суперечить духу і меті Організації Об'єднаних націй», і що цивілізований світ засуджує його.

Стаття 2 Конвенції дає визначення геноциду:

«У цій Конвенції під геноцидом розуміють такі дії, скоєні з наміром знищити повністю або частково будь-яку національну, етнічну, расову чи релігійну групу як таку:

— убивство членів такої групи;

— навмисне створення для будь-якої групи таких життєвих умов, які розраховані на повне або часткове фізичне знищення.»

Праці членів Асоціації дослідників голодоморів в Україні та інших авторів документально і наочно доводять факт геноциду українського народу.

Згадаю тут декілька з цих праць:

«Голод-33. Народна книга-меморіал» засновників Асоціації Лідії Коваленко й Володимира Маняка, видання 1991 р.;

«Безкровна війна (книга свідчень)» Олександра Міщенка, «Молодь», 1991 р.;

«Репресоване краєзнавство», колективна праця, вид. 1992 р.;

«Колективізація і голод на Україні 1932-1933 рр.», вид. «НД», 1993 р.;

«Голодомор 1932—1933 рр. Причини і наслідки». Матеріали Міжнародної наукової конференції 9—10 вересня 1993 року, вид. 1995 р.;

«Чорні жнива. Голод 1932—1933 років у Валківському та Коломацькому районах Харківщини», вид-во М. П. Коць, 1997 р.

«Механізм масового терору», С. Білокінь. «Масовий терор як засіб державного управління в СРСР», Київ, 1999 р.

В анотації до книги В. Маняка і Л. Коваленко є слова: «Хай ця гірка книга, народжена після десятиріч безмовства, ляже першим нашим каменем у підмурівок всенародного пам'ятника трагічної історії українського народу». За цим першим «каменем» мав би початися великий потік публікацій.

Тема вивчення загальнонаціональної трагедії від 1991 року і досьогодні є темою ентузіастів. Впродовж десяти років незалежності держава стоїть осторонь. Навіть більше того — ставиться негативно, як до якоїсь опозиційної течії. Асоціація тільки недавно отримала маленьке приміщення, але держава ще не дала жодної гривні на допомогу Асоціації в її діяльності чи на видання її праць. Проголошення України незалежною державою мало б сколихнути весь учений світ на вивчення недавньої історії мордування української нації і під опікою держави породити величезний потік відповідної історичної, публіцистичної, художньої літератури. Замість цього маємо малесенький струмочок, що живиться ентузіазмом якоїсь сотні патріотів та фінансовою допомогою закордонних українців, таких, наприклад, як подружжя Мар'яна та Іванни Коць.

Маняк і Коваленко посвятили книгу «Пам'яті мільйонів українських селян, які загинули мученицькою смертю від голоду, заподіяного сталінським тоталітаризмом у 1932—1933 роках, пам'яті українських сіл і хуторів, які зникли з лику землі після найбільшої з трагедій 20 століття». Отже, знищено мільйони громадян України, знищено цілі села й хутори. Навіщо? Доктор історії Василь Марочко пояснює: «Протягом голодного лихоліття відбувалося насильне переселення колгоспників з Росії та Білорусії в Україну» (Міжнародна наукова конференція, Київ, 09—10.09.93. Матеріали. Київ, 1995 р., с. 72).

Ці дії мають ознаки злочину геноциду, передбаченого статтею 2 згаданої Конвенції.

Стаття 3 Конвенції:

«Належить карати за такі дії:

- а) геноцид;
- б) змова з метою скоєння геноциду;
- в) пряме і публічне підбурювання до скоєння геноциду;
- г) замах на скоєння геноциду;
- д) співучасть у геноциді.»

Радянська влада планувала, організувала, залучила багато людей і скоїла геноцид, при цьому велика кількість низових урядовців розуміли, що були співучасниками злочинних дій.

Стаття 6 Конвенції:

«Особи, яких звинувачують у скоєнні геноциду чи інших, перелічених у статті 3 злочинів, мають бути засуджені компетентним судом тої держави, на території якої був скоєний злочин».

Стаття 7, ч. 1 Конвенції:

«Щодо видачі винуватих, геноцид та інші, перелічені в статті 3 злочини не вважаються за політичні злочини».

Таким чином, «Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» від 9 грудня 1948 року відносить до компетенції України розшук злочинців, витребування їх з території іншої держави і засудження їх на території України українським судом. Це означає, що процедура видачі злочинців Україні іноземною державою є та ж, що й при видачі кримінальних злочинців.

Позаяк на геноцид як міжнародний злочин не поширюється строк притягнення до кримінальної відповідальності, то на українській державі лежить обов'язок притягнути до відповідальності тих, хто коїв чи був співучасником у скоєнні злочину геноциду українського народу.

В українській державі влада поділена на законодавчу, виконавчу і судову. Частина 2 статті 124 Конституції України встановлює:

«Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі».

Правовідносини: український народ — громадянин України — жертва, з одного боку, держава СРСР — репресивний орган держави — репресивна група — кат, з другого боку, виникли в ході скоєння геноциду на українській території. Ці правовідносини підлягають юрисдикції суду України. Верховний суд України у співпраці з Генеральною прокуратурою України зобов'язані порушити кримінальну справу і почати попереднє слідство про відповідальність за геноцид українського народу.

Причиною та сигналом для порушення такої справи може бути подання або Асоціації дослідників голодоморів в Україні, або спільне Асоціації й Інституту історії Академії наук України, або ще чиясь. Авторство не має юридичного значення.

За достатню підставу для порушення кримінальної справи можуть правити перелічені вище праці з описом конкретних епізодів злочинних дій в Україні 1932—1933 років.

Щоб конференція не тільки збагатила наші теоретичні знання, але й ми виступили з юридичною ініціативою, пропонуємо спрямувати до Верховного Суду та Генерального прокурора заяву Конференції такого змісту:

«Ми, учасники наукової конференції — члени Асоціації дослідників голодоморів в Україні, учені Інституту історії АН України та активісти Міжнародної наукової конференції, присвяченої 65 роковинам голодомору в Україні 1932—1933 років, заявляємо, що

— голод 1932—1933 років був спричинений не природними явищами, а тодішньою тоталітарною комуністичною владою і був спрямований на знищення українських селян, тобто становить міжнародний злочин геноциду;

— у наслідок злочинних дій влади було знищено 7—8 мільйонів громадян України;

— геноцид як міжнародний злочин супроти української нації не має строку давності притягнення до кримінальної відповідальності, а того

ПРОСИМО

Верховний Суд України та Генерального прокурора України порушити кримінальну справу по фактах примусової голодної смерті для проведення слідства та правової оцінки штучного голоду українського селянства, що її організувала тодішня влада в Україні».

Левко Лук'яненко
28.11.98

На втілення в життя ідеї цієї доповіді Асоціація дослідників голодоморів в Україні 12 грудня 1998 року спрямувала Генеральному прокуророві України пану М. Потебеньку заяву наступного змісту:

ЗАЯВА

Міжнародна наукова конференція, що відбулася 28.11.98 в Інституті історії АН України з ініціативи цього Інституту й Ради Асоціації дослідників голодоморів в Україні на тему: «Голод-геноцид 1933 року в Україні: історико-політологічний аналіз суспільно-демографічних та морально-психологічних наслідків»

КОНСТАТУВАЛА:

— голод 1932—1933 років був спричинений не природними явищами, а тодішньою тоталітарною комуністичною

владою і був спрямований на знищення українських селян, цебто становить міжнародний злочин геноциду;

— у наслідок злочинних дій влади було знищено 7—8 мільйонів громадян України;

— геноцид як міжнародний злочин супроти української нації не має строку давності притягнення до кримінальної відповідальності, а того Рада Асоціації дослідників голодоморів в Україні,

ОПИРАЮЧИСЬ

на численні конкретні факти навмисного доведення комуністичною владою українців до голодної смерті, що викладені в доповідях учасників конференції та попередніх працях:

«Голод-33. Народна книга-меморіал» видання 1991 р.;

«Безкровна війна» (книга свідчень) О. Міщенко, «Молодь», 1991 р.;

«Репресоване краєзнавство», колективна праця, видання 1992 р.;

«Колективізація і голод на Україні 1932—1933 рр.», вид. «НД», 1993 р.;

«Голодомор 1932—1933 рр. Причини і наслідки». Матеріали міжнародної наукової конференції 9—10 вересня 1993 року, вид. 1995 р.;

«Чорні жнива. Голод 1932—1933 років у Валківському та Коломацькому районах Харківщини», видавництво М. П. Коця, 1997 р.;

«Голод 1946—1947 років в Україні: причини і наслідки». Матеріали Міжнародної наукової конференції 27.05.97 в Києві, вид. М. Коця, 1993 р.,

ПРОСИТЬ

Генерального прокурора України порушити кримінальну справу по фактах примусової смерті для проведення слідства та правової оцінки штучного голоду українців, який організувала тодішня комуністична влада в Україні.

Асоціація дослідників голодоморів в Україні готова представити Генеральному прокуророві вище названі твори як і багато інших матеріалів з підтвердженням геноциду українського народу в розпорядження Генерального прокурора України.

Левко Лук'яненко,
Голова Асоціації
12.12.98

З Генеральної прокуратури заяву Асоціації передали до прокуратури міста Києва, звідки 12 лютого 1999 р. надійшла відповідь:

ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ
ПРОКУРАТУРА МІСТА КИЄВА

252006, м. Київ-6, вул. Предславинська, 45/9

12.02.99 № 04/99 - 99

Голові Асоціації дослідників
голодомору в Україні
Лук'яненко Л.

Прокуратурою м.Києва розглянуто Вашу заяву про порушення кримінальної справи по фактах смерті українців протягом 1932 - 1933 років.

По характеру і часу подій, про які йде мова, Кримінальним Кодексом України відповідальності не передбачено.

Перший заступник
прокур-ра м.Києва
державний радник юстиції
3-го класу

В.В.Шевченко

Ця відповідь нас обурила — як можна з прізвиськом найславетнішого захисника української нації бути таким бездушним до цієї нації?! І Рада Асоціації 11 червня 1999 року спрямувала Прокурору м. Києва клопотання такого змісту:

Клопотання

про порушення кримінальної справи за статтею 93 п. «е»
Кримінального кодексу України

Асоціація звернулася до Генерального прокурора із заявою від 12.12.98 про порушення кримінальної, справи по

фактах примусової голодної смерті громадян України в 1932—1933 рр. Генпрокуратура, очевидно, вважає голодомор 1932—1933 рр. і загибель 7—8 мільйонів українців за справу не загальноукраїнської ваги, а місцевого значення і переслала заяву прокурору міста Києва. Прокурор м. Києва свій маєстат либонь вважає вище такої проблеми, як голодомор 1932—1933 рр. і передоручив справу своєму першому заступникові панові В. В. Шевченку.

Шевченко, отримавши заяву, що скотилася йому зверху з двох вищих шаблів, поставився до неї з цілковитою бюрократичною байдужістю і надіслав Асоціації 12 лютого 1999 р. відповідь за № 04/1р-99 ось такого змісту:

«Прокуратурою міста Києва розглянуто Вашу заяву про порушення кримінальної справи по фактах смерті українців протягом 1932—1933 років.

По характеру і часу подій, про які йде мова, Кримінальним кодексом України відповідальності не передбачено».

Ця відповідь нас не задовольняє.

Не може патріот України заплющувати очі на загибель 7—8 мільйонів співвітчизників 1932—1933 рр. і удавати, немов би цих наших рідних українців не умертвив окупаційний режим голодною смертю. Факт смерті від голоду є факт незаперечний. І якщо в Кримінальному кодексі немає статті, диспозиція якої передбачала б доведення до смерті за допомогою голоду, то це ще не означає, що цей спосіб скоєння вбивства не становить злочину і має залишитися непокараним. Коли б шановний прокурор мав історичну пам'ять і коли б він не хотів, щоб після смерті на його могилі паслися телята, він би так не відповів. Прокурор Шевченко каже: «По характеру... подій, про які йде мова, ...відповідальності не передбачено».

У подіях, про які йде мова, вбивство скоєне голодом. Це жорстокий спосіб убивства. Він і становить характер злочину. Кримінальний кодекс у всіх статтях, що стосуються відповідальності за вбивство, не йде шляхом перерахування способів убивства. І далєбі правильно робить, бо передбачити всі способи вбивства просто неможливо. Законодавець виділив як окрему кваліфікаційну ознаку вбивство, що скоєне «з особливою жорстокістю або способом, небезпечним для інших людей».

Кодекс також не перераховує способи вбивств, які він відносить до категорії жорстоких, але хіба у будь-кого в світі

є сумнів, що доведення людини до смерті голодом — є вбивство жорстоке.

Отже, убивство, скоєне способом голоду і за характером це вбивство є жорстоким.

Друга частина цього речення прокурора Шевченка: «По... часу подій, про які йде мова, відповідальності не передбачено».

Тут, очевидячки, прокурор каже про притягнення до кримінальної відповідальності за часом подій.

Якщо цим формулюванням прокурор каже нам, що термін притягнення до кримінальної відповідальності вже минув, то він не має рації. Частина IV статті 48 Кримінального Кодексу встановлює:

«Питання про застосування давности до особи, яка скоїла злочин, за який за законом може бути призначена страта, розв'язує суд. Якщо суд вважатиме за неможливе застосувати давність, страту не можна призначити і замість неї суд призначає позбавлення волі».

За смерть, передбачену пунктом «е» статті 93 КК, може бути призначена страта, сам по собі довгий час не знімає строк притягнення до судової відповідальності. Питання про визнання чи невизнання проминулим строк притягнення до кримінальної відповідальності, у кожному окремому випадку визначає суд.

Не прокурор, а суд! Тобто прокуратура зобов'язана порушити кримінальну справу, провести у всій повноті попереднє слідство, скласти звинувальний висновок і якщо є склад злочину, то подати справу на розгляд суду!

Так зобов'язує прокурора розв'язувати питання про строк давності наш внутрішній закон — Кримінальний кодекс.

Звертаємо увагу прокурора м. Києва на Міжнародне право щодо строку давности притягнення до кримінальної відповідальності у випадках злочину проти людства.

Резолюції Генасамблеї ООН № 2184 від 12.12.66 та № 2202 від 16.12.66 до злочинів проти людства відносять порушення економічних та політичних прав корінного населення, а також злочин геноциду.

Голодомор 1932—1933 рр. — це геноцид, він підпадає під дію «Конвенції про незастосування терміну давності до військових злочинів та злочинів проти людства» від 26.11.68. Стаття I цієї Конвенції встановлює: «Ніякі строки давности не застосовуються до таких злочинів, незалежно від часу їх скоєння:

б) злочини проти людства...»

Отже і за національним, і за міжнародним правом строк давности притягнення до кримінальної відповідальності за жорстоке вбивство у 1932—1933 рр. голодом громадян України цього 1999 р. не минув.

Хто може бути суб'єктом убивства?

Відповідно до КК України, це — осудна особа, яка досягла 14 років. Стаття IV «Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (набула чинності 12.01.51., ратифікована ПВР СРСР 18.03.54) встановлює:

«Особи, що коять геноцид чи будь-який із перелічених у статті III злочин, мають бути покарані незалежно від того, чи є вони за Конституцією відповідальними керівниками, посадовцями чи приватними особами».

Таким чином і КК України і ця Міжнародна Конвенція дають підставу почати розслідування і пошуки злочинців (навіть якщо вони мертві) для встановлення обставин голодної смерті та ролі окремих убивць у період 1932—1933 рр., користуючись методом індукції: від конкретного до загального, від убивства конкретних осіб у конкретних селах до розслідування геноциду цілої нації.

Для такого початку фактами, що мають юридичне значення, є прізвища людей, що були вбиті голодом і назви сіл, де це сталося, і Асоціація готова подати прокуратурі достатньо доказів для початку розслідування.

Пункт «е» ст. 93 КК України, окрім жорстокості вбивства вказує ще на одну кваліфікаційну ознаку, а саме вбивство «способом, небезпечним для життя багатьох осіб».

Що умисел убивць був спрямований на вбивство багатьох осіб, це видно із наслідків скоєних у 1932—1933 рр. злочинів.

Шановний прокуроре столиці України, душі померлих мільйонів наших родичів і близьких волають до нашого синівського сумління за пам'яттю та справедливим пошануванням — невже ж ми забудемо ті 7—8 мільйонів, що були великою часткою нашого українського національного тіла!

Принцип законності передбачає неминучість покарання кожного злочинця, тому Рада Асоціації

ВИМАГАЄ

порушити кримінальну справу на підставі ст. 93, п. «е» Кримінального кодексу України для розслідування вбивства голодом:

— у Бортничах понад 1400, в Осокорках — близько 1100, в Позняках — близько 700, у Біличах — 250, у Жулянах — 350, у Китаєві — 220, у Коніку — 125, у Корчуватому — 140,

у Красному хуторі — 160, у Михайлівській Борщагівці — 270, у Мишоловці — 470, у Пирогові — 460, у Совках — 420, у Троєщині — 370 душ.

Ці колишні села тепер входять у межі міста, тобто входять у сферу вашої юрисдикції.

Додаток: брошура С. Вакулишина «Чи був голодомор у Києві?» (Київ, 1997 р., с. 16).

Левко Лук'яненко,
Голова Асоціації

На це клопотання заступник прокурора м. Києва
О. А. Христенко 2 липня 1999 року відповів:

Всх 1.
12.07.99р.

ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ
ПРОКУРАТУРА МІСТА КИЄВА

252006, м. Київ-6, вул. Предславинська, 45/9

№ Вх/1-п-99 від 02.07.99

на Ваш № _____

Голові Асоціації
дослідників голодоморів в
Україні
Лук'яненку Л.Г.

Ваше повторне звернення про порушення кримінальної справи за фактами смерті українців протягом 1932 - 1933 років розглянуте прокуратурою м. Києва.

Додатково роз'яснено, що кримінальним законодавством України не передбачено кримінальної відповідальності за події, на які Ви посилаєтесь у своєму зверненні.

Заступник прокурора м. Києва
державний радник юстиції
2-го класу

О.А.Христенко

Така відповідь нас не задовольнила і 29 липня 1999 року Асоціація спрямувала прокуророві м. Києва наступну заяву:

«252006, вул. Предславинська, 45/9
Прокуратура міста Києва
Прокурору м. Києва

Заява

Рада Асоціації дослідників голодоморів в Україні отримала відповідь заступника прокурора м. Києва О. А. Христенка від 02.07.99 і розглянула її на своєму засіданні.

Висновок із обговорення такий: і Генпрокурор, і прокурор столиці підходять бездушно й формально до трагедії, що спіткала Україну 1932—1933 рр. і, прикриваючись неповнотою теперішнього Кримінального кодексу, намагаються уникнути справедливого вивчення національної трагедії, що випала Україні під московською комуністичною окупацією, та її правової оцінки.

Учасники обговорення погодилися: з метою захисту інтересів України та вияснення ставлення прокурорів до безвинно замордованих українців продовжувати звертання до прокуратур з відповідними матеріалами з одночасним поширенням їх через засоби масової інформації.

Рада Асоціації надсилає до прокурора столиці такі матеріали:

1. Доповідь Голови Асоціації «Юридичні аспекти голодомору 1932—1933 рр.» для кращого розуміння прокуратурою м. Києва позиції Асоціації.

2. Свідчення Галини Дмитрівни Афанасьєвої (Хоменчук) від 21.07.99 на 3-х сторінках скоропису для підтвердження обґрунтованості вимог Асоціації.

3. Свідчення Коломийця О. М. «Посадили у куток та так і закопали» в друкописі на 2-х сторінках для підтвердження обґрунтованості вимог Асоціації.

З огляду на powyше наведене просимо порушити кримінальну справу для проведення розслідування фактів голодної смерті та їх правової кваліфікації.

29 липня 1999 р.

Л. Лук'яненко
Голова Асоціації

У відповідь на заяву від 29.07.99 про порушення кримінальної справи по факту заповідання голодом смерті конкретній людині — матері Галини Хоменчук — у конкретному місці і на підставі показів конкретного свідка — доньки померлої Хоменчук Галини Хоменчук в. о. прокурора м. Києва В. В. Шевченко дублює 31.08.99 ту саму відповідь (№ С4/1-629-99) у дусі ставлення московських окупантів до загарбаної України, немов би Шевченко В. В. не українець, а один з чиновників московської окупаційної адміністрації:

«Ваше звернення про порушення кримінальної справи за фактами смерті українців протягом 1932—33 років розгляну- те прокуратурою м. Києва.

На раніше подані Вами аналогічні звернення з даного приводу прокуратурою міста Вам надана відповідь по їх суті.

Повторно роз'яснюю, що кримінальним законодавством України не передбачено кримінальної відповідальності за події, на які Ви посилаєтесь у своєму зверненні».

Цікаво, на яке ставлення до себе він розраховує, коли в Україні настане українська патріотична влада?

А вона прийде, бо подолання комунізму неминуче, а разом з тим закономірним є утвердження національних урядів у колишніх московських колоніях.

Наступна важлива подія підтверджує зацікавленість усього демократичного світу в розкритті і засудженні комунізму.

10 жовтня 1998 року Сейм Литви ухвалив Декларацію в оцінці комунізму та колишніх органів комуністичного окупаційного режиму, якою схвалив резолюцію Парламентської асамблеї Ради Європи від 27.06.96.

Литовський оргкомітет в Україну спрямував запрошення до Товариства політв'язнів і репресованих, як організації, що найпряміше зацікавлена в роботі міжнародного суду. Голова Товариства пан Є. Пронюк не повідомив про це Асоціацію дослідників голодоморів в Україні, дарма що остання після припинення роботи Комітету «Нюрнберг-2» взяла на себе працю збору фактів комуністичних злочинів і власне була в цьому найактивнішою організацією в Україні.

Довідавшись про підготовку до Вільнюського трибуналу, я створив групу з 10-х київських патріотичних учених для підготовки до нього української сторони.

Дбаючи про належне громадське представництво України на Вільнюському міжнародному громадському Трибуналі, вчені (доктори історичних наук С. Білокінь, В. Марочко,

А. Зінченко) підготували відповідні розділи, які стали основою звинувачення Україною КПРС у Вільнюсі.

Праця у Вільнюсі почалася 12 червня зі спільного засідання в сесійній залі Литовського парламенту. Учасників з 23 держав привітали найвищі достойники Литви: Президент, Голова Сейму та Голова уряду, а також поважні гості з інших держав, у тому числі колишній президент Польщі Лех Валенса. Праця учасників була поділена на дві частини: на роботу в Міжнародному Громадському Трибуналі з оцінки злочинів комунізму та праця на Міжнародній конференції.

Головний суддя Трибуналу Вітаутас Забіла запропонував мені ввійти до складу трибуналу, проте через необхідність їхати до Ізраїлю на міжнародну конференцію політв'язнів я запропонував замість себе члена української делегації Миколу Кульчинського. Забіла погодився.

Учасниками конференції були члени української делегації Ніна Вірченко, Євген Пронюк та Тамара Пахолок.

Я представив наступний Звинувачувальний висновок від України.

**Українське
Громадське Представництво
Асоціація дослідників голодоморів в Україні
п/с 339, Київ-42, Україна, 01042
Тел./факс: 380-44-269-12-63**

Звинувачувальний висновок

**По звинуваченню КПРС у злочинах проти України
й українців на Вільнюському міжнародному
громадському Трибуналі з оцінки
злочинів комунізму**

Представлений Головою Української Асоціації дослідників голодоморів в Україні
Почесним Доктором права
Левком Лук'яненком на першій сесії
Міжнародного громадського трибуналу
12 червня й обґрунтований додатковими
доказами на другій сесії 4—8 вересня
2000 р. у м. Вільнюсі

Звинувачувальний висновок

у Міжнародній громадській кримінальній справі по звинуваченню КПРС у злочинах на території України та проти українців, що передбачені:

— Пунктом «а» ст. 6 Статуту Міжнародного військового трибуналу (МВТ) (злочини проти миру);

— Пунктом «б» ст. 6 Статуту МВТ (військові злочини);

— Пунктом «в» ст. 6 Статуту МВТ (злочини проти людяності);

— Конвенцією про запобігання злочину геноциду та покарання за нього від 09.12.48; (конвенція стала чинною з 12.01.51. Ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 18.03.54)

— Конвенцією проти тортур та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження та покарання від 10.12.84; (конвенція стала чинною з 26.06.87. Ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 21.01.87)

— Конвенцією № 29 «Про примусову або обов'язкову працю» від 28.07.80; (конвенція стала чинною 01.05.32. Ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 04.06.56)

— Конвенцією про боротьбу з дискримінацією у сфері освіти від 14.12.60; (конвенція стала чинною 22.05.62. Ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 02.07.62)

Злочинна діяльність КПРС обумовлена її злочинною імперською ідеологією.

Злочинний характер ідеології КПРС

Суть ідеології КПРС полягає у виправданні загарбницької імперіалістичної політики Росії.

Мета політики КПРС — розширення Російської імперії на все більшу і більшу частину земної кулі.

Методи діяльності КПРС: ідеологічні, організаційні.

Завдання ідеологічних методів

Воно полягає в тому, щоб нав'язати людям думку про те, що об'єктивний світ розвивається в напрямку росту великих націй та асиміляції і зникнення малих, що згодом на земній кулі буде не тисячі мов, а тільки десять—п'ятнадцять. Відповідно, прогресивною формою державного існування народів будуть великі держави, а малі є гальмом історичного прогресу, тому повинні зникнути. КПРС російську націю відносила до числа великих і перспективних, а українську і всі інші нації СРСР — до безперспективних і приречених на зникнення. Хто намагався захищати право своєї нації на існування, той був затаврований реакціонером і буржуазним націоналістом.

Ця ідеологія є злочинною, бо виправдовувала русифікацію та поступове знищення поневолених націй, тобто позбавляла їх права на самовизначення, чим порушувала Статут ООН і Статті 1, п. 1 «Міжнародного пакту про цивільні і політичні права» від 19.12.66 (Международная защита прав и свобод человека. Збірник документів. — Москва: Юридическая литература, 1990. — С. 33).

Ідеологія КПРС злочинна тим, що обґрунтовувала ліквідацію демократії і встановлення в суспільстві комуністичної диктатури. Ленін говорив: *«Ми над «чистою» демократією глузуємо... Революційна доцільність вище формального демократизму...»*. *«Ми не визнаємо ні свобод, ні рівності, ні трудової демократії, якщо вони суперечать інтересам звільнення праці від гніту капіталу»* (В. Ленін, ПЗТ, т. 38, с. 372).

Ідеологія КПРС — це злочинна ідеологія нацькування одних класів на інших, бідних проти багатих, атеїстів проти віруючих, розпалювання смертельної ворожнечі серед різних суспільних верств для ослаблення націй зсередини та їхнього поневолення. Свою теорію експропріації експропріаторів комуністи трансформували в злочинне гасло *«грабуй награване»*. Ленін прямо заявив: *«Так, ми грабуємо награване!»* (В. Ленін, ПЗТ, т. 35, с. 327). Це гасло узаконило грабіжництво, штовхнувши на грабежі величезну кількість покидьків суспільства і справило згубний вплив на моральність всього населення.

Ідеологія КПРС злочинна тому, що обґрунтовувала свій державний статус заборонаю релігій і усіх некомуністичних ідеологій, позбавляючи цим самим громадян України мож-

ливостей для всебічного духовного розвитку, чим завдала непоправної шкоди кільком поколінням українців, тобто, КПРС порушила статтю 2 Загальної декларації прав людини Організації Об'єднаних Націй від 10.12.48 і статтю 2 Міжнародного пакту про цивільні і політичні права від 19.12.66. (Пакт став чинний з 23.03.76. Ратифікований Президією Верховної Ради СРСР 18.09.73.)

Злочином КПРС є і кримінальне переслідування за релігійні переконання, національні і некомуністичні ідейні погляди та нав'язування силою громадянам України імперської комуністичної ідеології.

Завдання методів організаційних

Злочинність ідеології КПРС підтверджують наступні дії, спрямовані на ліквідацію демократії та встановлення диктатури як засобу збереження старої Російської імперії під новою назвою СРСР.

Окупувавши Україну, КПРС поширила на нашу територію дію Декрету Ради Народних Комісарів (РНК) Росії «О печаті» від 09.11.17, і тим самим позбавила українців свободи друку («История Советской конституции. 1917—1956». — Москва: Госюриздат, 1957. — С. 51—52).

Злочином КПРС проти демократії було прийняття РНК Декрету від 07.12.17 про ліквідацію суду присяжних, запровадження революційних трибуналів, тобто знищення третьої влади, і, таким чином, узаконення беззаконня. (Там само, с. 69—71).

Прагнучи до необмеженої диктатури, більшовики 19.01.18 Декретом Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету (ВЦВК) ліквідували в Росії парламентаризм. (Там само, с. 99—100). Після захоплення України комуністи поширили дію цього декрету і на Україну, ліквідувавши український парламент, чим порушили 4-у Гаазьку конвенцію 1907 року, яка не дозволяє загарбнику скасовувати закони на окупованій території. Згідно статті 43 згаданої Конвенції окупаційна влада зобов'язана поважати чинні в країні закони. (Международное право: Підручник. — Москва: Юридическая литература, 1982. — С. 523).

05.09.18 більшовицька влада видала Декрет про червоний терор, яким злочинній комуністичній ідеології про непримиренність класової боротьби було надано форму закону, і, у такий спосіб, терор став законним методом державного керування суспільством.

Механізм масового терору

Для здійснення поставлених цілей було створено всеосяжну інформаційну систему із використанням методів обліку, анкетування та паспортизації. Мова йде про облік неблагонадійних, дані про яких класифікувалися за розділами («УКР. КР», «укр. к. р. громадськість», «російська інтелігенція», «ПСР») і категоріями (наприклад, «актив»). Такі обліки проводились у різних відділах ГПУ—НКВС, а дані про це збирались в ОСВ (обліково-статистичному відділі). Приймаючи постанову про заведення справи-формуляра на колишнього голову Центральної Ради академіка М. Грушевського, помічник уповноваженого 1-ї групи контррозвідувального відділу Київського губвідділу ГПУ Г. С. Еймонтов 20 березня 1924 року писав: «...узяти гр. Грушевського М. С. на облік неблагонадійних, віднести його до групи української контрреволюції, розділу лівого, та завести на нього справу-формуляр для подальшого накопичення наявних про нього відомостей» (ДА СБУ. Справа-формуляр на М. Грушевського. № 7537, Том 1, арк. 1. Цит. за Пристайко В., Шаповал Ю. Михайло Грушевський і ГПУ—НКВС. — Київ: Україна, 1996. — С. 133).

Характеристика людини набувала при цьому наступного вигляду:

«За матеріалами ОСВ значиться, що громадянин Шраг Микола Ілліч проходив за формулярним обліком СПО ГПУ УСРР за розділом «укр. к. р. громадськість». Є на формулярному обліку ЕКУ ГПУ УСРР за розділом «Інші злочини». 06.05.31» (ДА СБУ, № 59881-ФП, т. 6, арк. 238).

«За матеріалами ОСВ ГПУ УРСР значиться, що громадянин Качанюк Михайло Адамович, народження 1889 року, уродженець Галичини є на формулярному обліку в ОО ОВО і ГПУ УСРР по розділу «Укр. к. р.», категорії «актив». С-ф. (Справа-формуляр) № 7586. Пуповнов. (помічник уповноваженого) «підпис», 29.04.31» (ЦДАГО України, № 61301 ФП/кор. 1606, арк. 110).

У 1920—1921 роках був здійснений облік членів дрібно-буржуазних партій (ЦДАГО України. № 31081 ФП/кор. 177. — Контрольна справа. — арк. 3). В наступні роки здійснювався облік інших груп населення за різними, компрометуючими їх ознаками. Наприклад, було створено картотеку обліку відвідувачів німецького консульства в м. Києві. (ЦДАГО України. № 58840-ФП./кор., 1495, т. 1, арк. 115).

Коли дитина семи років поступала в середню радянську школу, на неї заводили першу в її житті справу. Згодом їй приходилося заповнювати безліч різноманітних анкет, які по суті були самообмовами. Держава цікавилася, «чи є родичі за кордоном», «чи були репресовані родичі», «чи перебували на тимчасово окупованій території». Спочатку найнебезпечніше питання стосувалося «соціального походження», яке визначало всю подальшу долю людини.

Мережею державного шпигунства була облутана вся територія СРСР і, до деякої міри, увесь світ. Методами залякування та підкупу населення нав'язувалася система доносів. На основі інформації, що збиралася, проводились арешти. Про це повідомляє постанова уповноваженого 2-го відділення СПО Погрібного від 23 квітня 1933 року: «Агентурна розробка № 383 ліквідована і реалізована у слідчу справу № 3199 Київського облвідділу ГПУ» (ЦДАГО України. № 47299-ФП./кор.-0823, т. 1, арк. 119).

Опираючись на наявні обліки неблагонадійних, на систему анкетування та паспортизації населення, Політбюро ЦК ВКП(б) діяло в дусі настанов свого вождя Леніна, який наказував: *«Необхідно розширити використання розстрілів. Суд повинен не усувати терор, а узаконити його офіційно»* (В. Ленін. ПЗТ, т. 54, с. 189) і одне за одним приймало чергові політичні рішення, спрямовані проти чергової соціальної верстви. При цьому для кожної республіки, краю, області визначалися ліміти на розстріл та термін тюремного ув'язнення. Терор в СРСР був плановим, *«як у будь-якій кампанії, як скажімо, при хлібозаготівлях чи заготівлях молока»*. (Гинзбург Евг. Крутой маршрут. — М., 1990. — С. 19.)

На сьогоднішній день до особливих подробиць відоме виконання рішення ЦК ВКП(б) від 2 липня 1937 року «Про антирадянські елементи». Телеграма, направлена секретарям обкомів, крайкомів, ЦК нацкомпартій, наказувала *«[...] взяти на облік усіх куркулів, які повернулися на батьківщину, та кримінальні елементи для того, щоб найбільш ворожі із них були негайно розстріляні в порядку адміністративного проведення їхніх справ через трійки, а інші, менш активні, але все ж таки ворожі елементи, були б переписані і вислані в райони за вказівкою НКВС. ЦК ВК(б) пропонує в п'ятиденний термін представити в ЦК склад трійок, кількість людей, які підлягають розстрілу, а також і кількість людей, що підлягають виселенню»*. (Расстрел по разнарядке // Труд. — 1992. — 4 червня. № 88 (21612). — С. 1, 4). Оперативний

наказ Єжова № 00447 «Про операцію по репресуванню колишніх куркулів, кримінальних та інших антирадянських елементів» містив докладну програму дій з лімітами на кожную область.

Область	1 кат.	2 кат.	3 кат.
Харківська	1500	4000	5500
Донецька	1000	3500	4500
Одеська	1000	2000	3000
Дніпропетровська	1000	2000	3000
Чернігівська	300	1300	1600

На місцях виступали із зустрічними пропозиціями: 5 вересня, 29 вересня і 11 грудня 1937 року нарком внутрішніх справ УРСР І. М. Леплевський тричі звертався до НКВС СРСР із проханням про додаткові ліміти (Шаповал Ю., Пристайко В., Золотарьов В. «ЧК—ГПУ—НКВД» в Україні. — Київ: Абрис, 1997. — С. 167—168). Союзний наркомат підтримав це клопотання. Ліміти були збільшені: по першій категорії до 26150 осіб, по другій — до 37800 осіб, всього — до 63950 осіб. (ДА СБУ № 312. а. 28. Див. Ковтун Г. К., Войналович В. А., Данилюк Ю. 3. Масові незаконні репресії 20-х — початку 50-х років на Полтавщині. — Полтава, 1992. — С. 22.)

Ведення репресій було тісно пов'язане із завданнями планового народного господарства. У 1930—1932 рр. Політбюро ЦК КПУ представляло в ЦК ВКП(б) кількісні заявки на виселення розкуркулених. У центрі ці показники співвідносилися з даними про «ємність» трудових резервів у північних регіонах, необхідних для будівель «комунізму».

Репресії служили засобом мобілізації дешевої робочої сили, тобто, керівники КПРС позбавляли свободи свідомо безневинних людей, чим коїли злочини проти правосуддя (ст. 174 Кримінального Кодексу України, Притягнення завідомо безневинного до кримінальної відповідальності).

КПРС систематично в широких масштабах в інтересах розвитку російської економіки використовувала на території Росії працю українців: засуджених, засланих, вивезених з України по вербовці та іншими, за формою добровільними, але по суті примусовими засобами.

Використання імперією примусової праці є порушенням Конвенції № 29 «Про примусову та обов'язкову працю» від 28.06.30 (ратифікованої СРСР 04.06.56), стаття 1, п. 1 якої постановляє: «Кожен член МОП (Міжнародної організації праці), що ратифікує цю Конвенцію, зобов'язується скасувати застосування примусової або обов'язкової праці у всіх її формах в найкоротший термін». (Международная защита прав и свобод человека. Москва: Юридическая литература, 1990. — С. 219).

Відповідно до міжнародної практики, підтвердженої Німеччиною, держава-експлуататор повинна сплатити жертвам примусової праці або їх прямим спадкоємцям грошову компенсацію.

Оскільки спадкоємицею СРСР є Російська Федерація, то на ній і лежить обов'язок сплатити грошову компенсацію громадянам України за їхню примусову працю на території РФ.

Злочини проти миру, які скоїла КПРС проти України

(п. «а» Ст. 6 Статуту Міжнародного військового трибуналу (МВТ))

17 грудня 1917 року Рада народних комісарів Росії в порядку підготовки війни проти України пред'явила уряду України ультиматум «Про визнання Радою Народних Комісарів Росії Української Народної республіки та про пред'явлення Центральній Раді ультиматуму за її контрреволюційну діяльність». Ультиматум — це грубе втручання у внутрішні справи України, він означав початок першої військової агресії проти України. (История Советской конституции 1917—1956, Москва: Госюриздат, 1957. — С. 74).

9—10 грудня 1918 року КПРС розв'язала другий військовий похід проти України.

07.11.19 — комуністи розв'язали третю агресивну війну проти України.

30.12.22 — день оформлення окупації України комуністичною Росією у формі створення так званого Союзу РСР (без ратифікації договору Верховною Радою України).

У вересні 1939 року КПРС підготувала, організувала та здійснила захоплення і включення до складу імперії західних областей України.

У 1940 році КПРС розв'язала війну проти Молдавії і насильно включила до складу імперії Буковину, а у 1945 році захопила і окупувала Карпатську Україну.

Усі вищевказані війни мають ознаки неспровокованих агресивних воєн, які КПРС планувала, готувала і здійснювала в різний час з агресивною метою, тобто, вони є злочинами, передбаченими п. «а» ст. 6 Статуту МВТ (злочини проти миру).

Військові злочини

(п. «б» ст. 6 Статуту МВТ)

Військове командування Червоної армії (ЧА) грубо порушувало звичаї і закони війни:

22.11.21 у с. Базар ЧА взяла в полон 359 українських воїнів і запропонувала їм перейти на службу до комуністів. Вони відмовилися, за що були розстріляні. Тим самим ЧА вчинила злочин, передбачений п. «б» ст. 6 Статуту МВТ. (Encyclopedia of Ukraine, v. 1, University of Toronto: Press, 1984. — Toronto—Buffalo—London. — P. 188).

За період 1921–22 рр. після поразки армії Української народної республіки російські комуністи в місті Вінниці розстріляли понад 10 тисяч керівників, офіцерів і солдатів за участь у національно-визвольній війні. (Доктор історичних наук, професор І. Розгін. «The Black Deeds of the Kremlin. A White Book», Vol. 1, Toronto, 1953, p. 413).

В роки 2-ї світової війни і в наступне десятиліття основним тереном боротьби українського народу проти окупації були західні області України. Її вели Організація українських націоналістів (ОУН) та Українська повстанська армія (УПА). Радянські війська НКВС і КДБ використовували проти них хімічну зброю (гази, додавали хімічну отруту до їжі і тому подібне), про що мені розповідало багато повстанців, наприклад, командир Львівської військової округи УПА майор Василь Левкович, тобто, коїли дії, що містять ознаки злочину, передбачені п. «б» ст. 6 Статуту МВТ (Женевський протокол про заборону застосування на війні «газів» 1925 р. Международное право. — Москва: Юридическая література, 1982. — С. 514).

Ось лишень один доказ цього: Свідчення пані Я. Романини-Левкович (архів Асоціації дослідників голодоморів в Україні (АДГУ))

«Я, Романина-Левкович Ярослава Григорівна, від 1941 року член ОУН, псевдонім «Марта», «Оля».

В 1947—1952 рр. я працювала друкаркою в підпільній друкарні ім. Арпора-Золотаря Львівського краю, де були машинки для писання, циклостиль і гутенбергівка.

Склалось так, що внаслідок розконспірованої криївки в лісі, за два тижні перед моїм ув'язненням мене з «Марійкою» (Кукіз-Служала Марія з Великих Мостів, 1928 року народження) перевели до праці в с. Реклинець на сільському господарстві (присілок Пісок).

24 січня 1952 р. господиня подала нам на вечерю суп, вареники і компот. Ми, з'ївши трохи супу, відчули, що в нас сильно болять голови. «Марійка» стала вся червоною. Відтак ми заснули.

Як пізніше я довідалась зі слів слідчого, в супі і компоті був підсипаний насонний середник. Так називали хімікат, при добавленні якого до їжі людина засинала на добу і більше. Чекісти спеціально приготували для нас суп і компот, а господиня під наглядом чекістів тільки подала вечерю в криївку.

Я прокинулась вечором 25 січня у Львові в тюрмі на вул. Дзержинського. Спочатку я дуже слабо бачила. Коли подивилась на свою руку, побачила її величиною руки маленької дитини. Сліди від застриків на тілі в різних місцях. До нормального положення зір в мене прийшов щойно через місяць. Тиждень водили мене на слідство за під руки, бо ходити я не могла.

«Марійку» до притомності не привели. Вона заснула на віки. Вічна їй пам'ять! Причина мабуть в тому, що вона на протязі дня почувалась нездоровою і нічого не їла. Я на протязі дня з'їла кусок хліба з салом і цибулею.

Муж «Марійки» «Остап» (Служало Степан), районний провідник ОУН Великомоствівського району, вбитий чекістами в 1949 р.

Дочка Надія і тепер живе у Львові.

Я звернулась в КГБ з запитанням, де його дочка — чекісти відповіли, що померла в Рекинці.

Я. Г. Романина-Левкович
17.08.2000

Не заперечували цього й чекісти. Так, наприклад, у київському ізоляторі КДБ 1968 року чекіст Рубан Микола Терентійович виправдовував переді мною застосування хімічної зброї проти повстанців тим, що при цьому метою чекістів, як правило, було не вбити повстанця, а привести його в недіездатний стан і взяти живим у полон.

Злочини проти людства

(п. «в» ст. 6 Статуту МВТ)

«Конвенція про незастосування строку давности до військових злочинів і злочинів проти людства від 26 листопада 1968 року (Международная защита прав и свобод человека. — Москва: Юридическая литература, 1990 С. 658)

У 1920 році Червона армія підійшла до міста Борисполя і запропонувала його оборонцям здатися. Загін української армії відмовився. ЧА захопила місто і розстріляла кожного десятого мешканця міста.

У 1930—1931 роках за опір колективізації і націоналізації одноосібних господарств у Вінницькій області заплатили своїм життям близько 20 тис. селян. (Доктор наук, професор І. Розгін. «The Black Deeds of the Kremlin. A White Book», Vol. 1, Toronto, 1953, p. 413).

А ось довідка про жертви голодомору 1932—1933 рр. та репресій по м. Марганцю від 06.07.93 (див. стор. 48)

Під час голодомору, організованого комуністами в 1932—1933 рр., в районі біля Вінниці вмерло більше 150 тис. українців. (Доктор наук, професор І. Розгін. «The Black Deeds of the Kremlin. A White Book», Vol. 1, Toronto, 1953, p. 413).

У 1943 році з ініціативи громадян м. Вінниці була створена Міжнародна Комісія у складі проф. Соїнена (Бельгія), проф. Песонена (Фінляндія), проф. Дювара (Франція), проф. Пуртена (Голландія), док. Ватера, проф. Шрадера і док. Конті (Німеччина). Комісія встановила, що у Вінниці було три в'язниці (до революції — одна). У 1937—1938 рр. в них містилося 30000 чоловік. Тут їх катували, засуджували до страти, а потім вивозили і розстрілювали. Розстріляні були поховані в численних братських могилах у місті та його околицях (професор І. Розгін. «The Black Deeds of the Kremlin. A White Book», vol. 1, Toronto, 1953, p. 413—415).

УРСР
УССР

Нікопольське добровільно-просвітницьке товариство "Меморіал" міське добровільно-просвітницьке об'єднання "Меморіал"

Нікопольське добровільно-історико-просвітницьке товариство "Меморіал"

ДОВІДКА

Цим засвідчується, що згідно даних державного архіву Січеської /Дніпропетровської/ області та архіву КДБ/НКВД населення міста Марганця постраждало в наслідок розкуркулення, голодомору 1932-1933 років та політичних репресій в 1937-1938 роках в наступних масштабах:

1. Число мешканців м.Марганець на 01.01.1928р. - 13992 чол.
з них розкуркулено й загинуло 440
розкуркулено й вижило 316
2. Число мешканців м.Марганця на 01.01.1932р. - 13947 чол.
з них загинули від голоду в 1932р. - 212 чол.
загинули від голоду в 1933р. - 429 чол.
3. Число мешканців м.Марганця на 01.01.1937р. - 17531 чол.
з них загинули від репресій в 1937-38рр. - 900 чол.
залишились живими репресованих до 1941 р. - 63 чол.

Довідка дана згідно запиту товариства "Просвіта" та НРУ м.Марганця.

06 липня 1993 р.

Окупувавши в 1939 році західні області України, комуністичне керівництво Російської імперії депортувало з них у Росію 1 173 170 осіб різної статі та віку.

Ось що пише Кондратьєв у журналі Верховної Ради РФ «Родина» № 6—7 1991 р.: «За деякими відомостями, тільки в 1939—1940 рр. без слідства й суду виселили до східних районів СРСР 1 400 000 жителів Західної України і Західної Білорусії».

Довга антиукраїнська рука КГБ простягалася далеко за межі державного кордону СРСР. Ось список тільки найвидатніших українських політиків, яких червона Москва вбила за кордоном;

25.05.26 НКВС руками свого агента Шварцбарта вбив Симона Петлюру, голову Директорії (уряду України), державного і військового діяча, командувача Армії УНР.

23.05.38 — Євгена Коновальця, організатора і лідера Організації Українських націоналістів, полковника Армії УНР.

12.10.57 — Лева Ребета, політичного діяча, публіциста, правознавця.

15.10.59 — Степана Бандеру, керівника Організації Українських націоналістів та ідеолога національно-визвольного руху.

Злочинний характер КПРС видно із таких документів:

«ВСЕСОЮЗНА КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ (БІЛЬШОВИКІВ) ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ

№ П64/22, 5 вересня 1938 р.

т.т. Єжову, Вишинському;

Обкомам, Крайкомам ЦК Нацкомпартій

Виписка із протоколу № 64 — засідання Політбюро ЦК
Рішення від 15.12.38 № 22 — Питання НКВС

1. Прийняти пропозицію НКВС про передачу нерозглянутих слідчих справ, що залишилися, на арештованих по к. р., національним контингентам, згідно наказів НКВС СРСР №№ 00485, 00439 й 00593 — 1937 року і №№ 302 і 326 — 1938 року, на розгляд Особливих трійок на місцях.

2. Особливі трійки утворюються в складі: першого секретаря обкому, крайкому ВКП(б) чи ЦК нацкомпартій, начальника відповідного управління НКВС та Прокурора області, краю, республіки.

В Українській і Казахській РСР та в Далекосхідному краї Особливі трійки створюються по областях.

3. Особливі трійки розглядають справи щодо людей, заарештованих тільки до 1-го серпня 1938 року і закінчують роботу у 2-місячний термін.

4. Справи на всіх людей, зазначених як національні контрреволюційні контингенти, заарештованих після 1-го серпня 1938 року, направляти для розгляду у відповідні судові органи за підсудністю (Військового трибуналу, лінійних і обласних судів, Військової Колегії Верховного Суду), а також на Особливу нараду при НКВС СРСР.

5. Надати право Особливим трійкам ухвалювати вироки відповідно до наказу НКВС СРСР № 00485 від 25 серпня 1937 року за першою і другою категоріями, а також повертати справи на дослідження та ухвалення рішень про звільнення звинувачуваних із-під варти, якщо для засудження в справах немає достатніх матеріалів.

6. Рішення Особливих трійок по першій категорії приводити до виконання НЕГАЙНО.

СЕКРЕТАР ЦК»

«№ П57/48

Тов. Єжову — все:

Обкомам, крайкомам,

ЦК нацкомпартий — відповідно.

31.01.38.

Виписка із протоколу № 57 — засідання Політбюро ЦК
від 1938 р. Рішення від 31.01.38.

18. — Про антирадянські елементи.

а) Прийняти пропозицію НКВС СРСР про затвердження додаткової кількості осіб, що підлягають репресіям колишніх куркулів, кримінальних та активних антирадянських елементів у таких краях, областях і республіках:

Республіка	По 1-й кат. (чол.)	По 2-й кат. (чол.)
Вірменська РСР	1000	1000
Білоруська РСР	1500	—»—
Українська РСР	6000	—»—
Грузинська РСР	1500	—»—
Азербайджанська РСР	2000	—»—
Туркменська РСР	1000	—»—

Республіка	По 1-й кат. (чол.)	По 2-й кат. (чол.)
Киргизька РСР	500	—»—
Таджицька РСР	1000	500
Узбецька РСР	2000	500
ДВК	8000	2000
Чітинська обл.	1500	500
Бурят-Монгольська обл.	500	—»—
Іркутська обл.	3000	500
Красноярська обл.	1500	500
Новосибірська обл.	1000	—»—
Омська обл.	3000	2000
Алтайський край	2000	1000
Ленінградська обл.	3000	—»—
Карельська АРСР	500	200
Калінінська обл.	1500	500
Московська обл.	1000	—»—
Свердловська обл.	2000	—»—

б) Запропонувати НКВС СРСР всю операцію у зазначених вище областях, краях і республіках закінчити не пізніше 15 березня 1938 року, а у ДВК — не пізніше 1-го квітня 1938 року.

в) Відповідно до даної постанови продовжити роботу трійок у розгляді справ на колишніх куркулів, кримінальних та антирадянських елементів в областях, краях і республіках, перерахованих у пункті «а».

У всіх інших краях, областях і республіках роботу трійок закінчити не пізніше 15-го лютого 1938 року з тим, щоб до цього терміну були закінчені і розглянуті всі справи у межах лімітів, встановлених для цих країв, областей і республік.

СЕКРЕТАР ЦК»

«№ 1158/67

тов. Фріновському

17 лютого 1938 р.

Виписка із протоколу № 58 — засідання
Політбюро ЦК ВКП(б)

Рішення від 17.11.38.

67. — Питання НКВС.

Додатково дозволити НКВС України провести арешти куркульського та іншого антирадянського елемента і розглянути їхні справи на трійках, збільшивши ліміт для НКВД УРСР на тридцять тисяч.

СЕКРЕТАР ЦК»

Розстріли куркулів — це знищення людей за ознакою їхнього майнового стану, що є злочином проти людства (п. «в» ст. 6 Статуту МВТ).

Розстріли «антирадянського елемента», тобто, розстріли за антикомуністичні переконання — злочин проти людства (п. «в» ст. 6 Статуту МВТ).

КПРС використовувала пенітенціарну систему для мобілізації робочої сили на будівництво економічних об'єктів, тобто позбавляла людей волі не за справжні злочини, а шляхом такого формулювання складів злочинів, за якого незлочинні дії маси людей ставали злочинними (наприклад — ненавмисна несплата податків).

Злочини геноциду української нації

Голод 1932—1933 років в Україні

1. Вірогідність факту голоду

Голод 1932—1933 р. в Україні — історичний факт, підтвердженням якого є численні опубліковані архівні матеріали (Голод 1932—1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів. — 1990. — 615 с.; Колективізація і голод на Україні. — 1929—1933: Збірник документів і матеріалів. — К., 1992. — 742 с.; Graziosi An. Letters de Kharkov. La Famine en Ukraine et Dansle Caucase du Nord a travers les rapports des diplomates italiens 1932—1934 // Cahiers du Monde el. XXX,

(1—2), jan—juin 1989, pp. 5—106; Der Ukrainische Hunger-Holocaust. Eine Dokumentation, herausgegeben und eingeleitet von Dr. Dmytro Zlepko. — Verlag Helmut Wild, Sonnenbuhl, 1988. — 309 s., широка науково-популярна література (близько 10 тис. назв), матеріали наукових конференцій (Голодомор 1932—1933 рр. в Україні: причини і наслідки. Міжнародна наукова конференція, Київ, 9—10 вересня 1993 р. Матеріали. Київ, 1995) і численні спогади жертв голодомору.

2. Походження голоду

Архівні джерела (опубліковані і ті, що зберігаються в архівах України, Росії і деяких європейських країн) мають незаперечні докази штучного походження голоду в Україні. Основними причинами голодомору були: суцільна колективізація селянських господарств, антилюдяна і фіскальна політика пограбування чи розкуркулювання українських селян, тотальні хлібозаготівлі за принципом продрозкладки із використанням репресивних засобів, свідоме та тривале позбавлення селян продовольчих засобів до існування, масові репресії проти дорослого чоловічого населення українського села.

а) Суцільна колективізація

Запланована і здійснена комуністичним тоталітарним режимом суцільна колективізація зруйнувала і фактично знищила 4,6 млн селянських господарств в Україні, завдала катастрофічної шкоди сільському господарству республіки, безоплатно і назавжди відняла насильницьким способом 36 млн десятин селянських земель (див.: Будівництво колгоспів в Україні: Стат. довідник. — Харків, 1930 р., с. 114—115), усупільнила в колгоспах робочу і продуктивну худобу, що знаходилася раніше в одноосібному користуванні селян, поголів'я якої скоротилося в 2 рази, а в подвірному користуванні колгоспників у 7—8 разів (див.: Сільське господарство СРСР. Щорічник, 1935. — М., 1936. — с. 521. Центральний державний архів вищих органів влади України (далі — ЦДАВОВУ, ф. 4402, оп. 1, спр. 225, а. 51—52). Величезна кількість худоби загинула в зимові місяці в непристосованих для нього колгоспних хлівах, через відсутність кормів. Тільки взимку 1933 р. падіж худоби склав від 42% до 75% на сході України (Центральний державний архів громадських організацій України (далі — ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 16, спр. 10, а. 43).

б) Колгоспи

Колгоспи, за задумом Сталіна, повинні були стати фабриками зерновиробництва. У 1934 р. в Україні існувало 24 тис. колгоспів, що об'єднали 4 млн селянських господарств, позбавивши їх землі і власності (ЦДАВОВУ, ф. 3470, оп. 1, спр. 72, а. 3). Навесні 1932 р. третина колгоспів, а навесні 1933 р. майже половина колгоспів України не розраховувалися з колгоспниками, тобто не видали їм натуральної і грошової оплати за зароблені трудовні (ЦДАВОВУ, ф. 535, оп. 11, спр. 338, а. 11), позбавивши в такий спосіб 6—9 млн. осіб засобів до існування (Там само, ф. 3470, оп. 1, спр. 72, а. 3). Заборону на видачу хліба колгоспникам ініціював радянський уряд. У 1932 р. колгоспам дозволяв здійснювати оплату праці тільки після виконання державного плану заготівель (Див.: постанова РНК УРСР «Про заходи для посилення хлібозаготівель» від 20 листопада 1932 р. // Вісті ВУЦВК. — 1932, 21 листопада). Правління колгоспів, щоб виконати плани, навмисне скорочували кількість вироблених колгоспниками трудовнів, які підлягали б оплаті (ЦДАВОВУ, ф. 27, оп. 14, спр. 197, а. 16—17). У липні 1933 р. В.Одінцов (нарком землеробства УРСР) інформував генерального секретаря ЦК КП(б)У С. Косіора і голову уряду УРСР В. Чубаря про те, що, відповідно до телеграми Сталіна і Молотова він направив проект постанови ЦК і РНК «Про порядок видачі хлібних авансів у колгоспах із врожаю 1933 року на внутрішньоколгоспні потреби», у якому категорично заборонялося витратити хліб на громадське харчування під час польових робіт. Колгоспники повинні були брати власний хліб на роботу (ЦГАООУ, ф. 1, оп. 6, спр. 312, а. 43). У цьому проекті (який прийняли до неухильного виконання) міститься факт свідомого наміру позбавити селян харчування, що доводить злочинне ставлення комуністичного режиму до українського народу. Політбюро ЦК ВКП(б) на засіданні 10 січня 1934 р. констатувало факти несплати трудовнів членам родин, які померли, або батька чи матері, які працювали в колгоспі (ЦДАГОУ, ф. 27, оп. 14, спр. 197. а. 16—17).

в) Розкуркулення

Політика розкуркулення, здійснена комуністичним режимом в Україні, мала антиукраїнський, винятково грабіжницький фіскальний характер. Її натхненником була ВКП(б) на чолі зі Сталіним. Саме він закликав на XVI з'їзді

партії в червні 1930 року «заарештовувати і висилати десятки і сотні тисяч куркулів» (див.: Вісті ВУЦВК. 1930 р. 1 липня). «Можна припускати, що за весь період розкуркулювання (1930—1932 рр.) з України було депортовано близько 85000 селян, майже 350000 втекло з села до міста, а близько 550000 переховалося на інших селах». (Енциклопедія українознавства. Париж—Нью-Йорк: Молоде життя, 1962, т. 4. — С. 1242):

г) Хлібозаготівля

Вона була головною причиною масового голодомору в українських селах. Хліб вилучали в селян насильно, застосовуючи цілий набір карально-репресивних засобів: конфіскацію майна та житла; штраф у п'ятикратному розмірі у порівнянні до обсягу хлібозаготівель; арешт; вирок суду за ст. 57, 8 КК УРСР 1927 р. (Вісті ВУЦВК. 14 липня 1929 р.). «Хлібні штрафи» були смертним вирокком для селян, бо їхнє виконання остаточно знищувало їхні продовольчі запаси, прирікаючи сотні тисяч людей на голодну смерть. Про це свідчать листи селян до уряду, які зберігаються в колишніх приймальнях Петровського, Калініна, а також в інших архівних фондах України і Росії. Ось один з них:

«Я багатосімейний, маю 9 душ сім'ї, із яких 6 осіб малолітніх, старшому з них — 12 років. Я все життя трудився і ніколи злочинцем не був. Штраф у сумі 455 руб. непосильний для мене. Для сплати його я повинен зруйнувати своє господарство» (З листа селянина Китченка В. Г., хут. Китченківка Краснокутського району Харківського округу, Голові ВУЦВК Г. І. Петровському (ЦДАВОВУ, ф. 1, оп. 5, спр. 357, а. 1).

В архівних фондах ЦК КП(б)У, ВКП(б), ВУЦВК, НКРСІ УРСР зберігаються десятки тисяч селянських скарг із викладом жахливих форм терору, здійсненого партійними та радянськими органами під час хлібозаготівель, які призвели до голоду. Вони є письмовим доказом терору голодом проти українських селян. Обсяг вилученого державою хліба в першій половині 1932 року виявився недостатнім. Політбюро ЦК ВКП(б), незважаючи на масовий голод у селі, вирішило посилити режим хлібозаготівлі. Уряд УРСР одержав завдання з Москви — заготувати 434 млн пудів хліба, потім його знизили до 356 млн пудів, але воно було нездійсненним... (Комуніст, 10 липня 1932 р.). Для його виконання були створені «надзвичайні заготівельні комісії»,

наділені необмеженими правами і повноваженнями. В Україні таку комісію очолив Молотов. Вона приступила до викачки хліба 22 жовтня 1932 року. Колгоспам заборонили всяку торгівлю хлібом (ЦДАВОВУ, ф. 24, оп. 13, спр. 81, а. 18—19), а в області і райони були відряджені члени ЦК КП(б)У для контролю за хлібозаготівлями.

д) Масове позбавлення селян хліба і харчів

20 листопада 1932 року Раднарком УСРР ухвалив постанову «Про заходи для посилення хлібозаготівель», пункти якого свідчать про навмисне створення умов, які призвели до важких наслідків і спричинили масову смертність сільського населення. Раднарком УСРР поставив за обов'язок місцевим органам влади:

«2. Заборонити усяке використання створених у колгоспах натуральних фондів тим колгоспам, які незадовільно виконують план хлібозаготівлі.

3. З оголошенням цієї постанови призупинити видачу будь-яких натуральних авансів у всіх колгоспах, які незадовільно виконують плани хлібозаготівлі.

4. Колгоспи, які незадовільно виконують план хлібозаготівлі і видали натуральні аванси хліба на трудовні в порядку громадського харчування... повинні негайно організувати повернення незаконно розданого хліба для того, щоб направити його на виконання плану хлібозаготівлі.

5. Zobov'язати РВК негайно організувати вилучення в окремих колгоспників і одноосібників хліба, розкраденого в колгоспах і радгоспах під час збирання, обмолоту, перевезення хліба... Причому, вилучати хліб необхідно в першу чергу у всяких ледарів, хапуг, які не мають трудовнів, але мають запаси хліба». (Див. Вісті ВУЦВК. 21 листопада 1932 р.)

Колгоспи, які не виконували плану хлібозаготівлі, обклали 15-кратним натуральним штрафом злачі м'яса. Виконуючи цю постанову, Наркомюст УСРР 25 листопада 1932 р., наказав прокурорам усіх рівнів «забезпечити ефективні репресії в цих справах для того, щоб вони могли дати перелом і рішуче усунути всі елементи, які зривають виконання плану хлібозаготівлі» (ЦДАВОВУ, ф. 8, оп. 15, спр. 18665, а. 1, 2).

є) «Чорні дошки»: терор голодом

Для посилення темпів та збільшення обсягу хлібозаготівлі РНК УСРР і ЦК КП(б)У ухвалили фіскальну і злочинну за своєю суттю постанову «Про занесення на «чорну дошку»

сіл, які злісно саботують хлібозаготівлю» від 6 грудня 1932 р. До них застосовували такі заходи:

1. Негайно зупинити завезення товарів, цілком зупинити кооперативну і державну торгівлю на місці та вивезти із відповідних кооперативних і державних магазинів усі наявні товари.

2. Цілком заборонити колгоспну торгівлю як для колгоспників, так і для одноосібників.

3. Заборонити всяке кредитування, зробити термінове вилучення кредитів і всіх інших фінансових зобов'язань.

4. Перевірити та очистити колгоспи цих сіл, вилучаючи контрреволюційні елементи, організаторів зриву хлібозаготівлі». (Вісті ВУЦВК, 8 грудня 1932 р.).

Постанову про так звані «чорні дошки» застосовували практично у всіх колгоспах України, наражаючи таким чином на голодну смерть сотні тисяч селян (ЦДАВОВУ, ф. 1, оп. 8, арк. 309, а. 74).

У 1932 р. загальний збір хліба в Україні становив 12,8 млн тонн, при цьому було вивезено з України 7 млн тонн, що позначилося катастрофічно на всіх галузях сільського господарства республіки. У 1933 р. зібрали 22,6 млн тонн, а заготували 4,8 млн тонн (ЦДАВОВУ, ф. 4402, оп. 1, спр. 225, а. 6—9). Колгоспи зібрали 9,2 млн тонн хліба, заготівля в одноосібному секторі складала 75% їхнього валового збору. (ЦДАВОВУ, ф. 539, оп. 10, спр. 464, а. 275; там само, ф. 4402, оп. 1, спр. 225, а. 6—9). Після виконання колгоспами та одноосібниками плану заготівель, у них не залишилося зерна для посіву, для прогодування сімей та худоби.

3. Територія і тривалість голоду

Голод почався фактично пізньої осені 1931 року, про що свідчать архівні документи (ЦДАВОВУ, ф. 1, оп. 8, спр. 117, а. 105—106). У 1932—1933 рр. голодомор охопив практично всі регіони Української РСР, в тому числі і 10 районів Молдавської АРСР, яка перебувала у складі України. Терор голодом продовжувався на протязі 22-х місяців, а його катастрофічні наслідки продовжували даватися взнаки і в 1934 році, коли колгоспники помирали від тифу, кишкових отруень — хвороб, викликаних тривалим виснаженням організму. Голод супроводжувався розладами людської психіки, що проявлялися в масових випадках канібалізму, трупної їжі, вживання в їжу людського м'яса та м'яса

здохлих тварин, про що свідчать архівні документи. (Голод 1932—1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів. — К., 1990. — 615 с.), і селянські листи, звернені до ЦК ВКП(б) (див. Український історичний журнал. — 1989. — № 7—11; 1990. — № 1).

4. Репресії проти голодних

З метою збереження колгоспного хліба та виконання державних завдань ЦВК і РНК СРСР прийняли 7 серпня 1932 року постанову «Про охорону майна державних підприємств, колгоспів та кооперації і зміцнення суспільної (соціалістичної) власності», якою дозволили застосовувати вищу міру покарання — розстріл із конфіскацією майна або 10 років позбавлення волі із конфіскацією майна. (Коллективизация сельского хозяйства: Важнейшие постановления Коммунистической партии и Советского правительства. 1928—1935. — М., 1957. — С. 423—424.). Ця постанова породила масовий терор проти селян, яких засуджували до розстрілу за те, що вони рятувалися від голодної смерті, зриваючи колоски на власних та колгоспних полях (ЦДАВО-ВУ, ф. 24, оп. 138, арк. 81, а. 20—23). Наприклад, у період весняної посівної кампанії 1933 р. в Донбасі засудженими виявилися 15166 чол. (ЦДАВОВУ, ф. 539, оп. 14, спр. 618, а. 14—16). Про причини страти говорять самі документи:

«Справа Дробович Валентини — середнячка, засуджена на 5 років у далеких таборах за те, що її дитина нарізала на полі їхнього родича до п'яти фунтів колосків» (там само, а. 3).

«Буряк Іван — середняк, зрізав одне кіло колосків, присуджений до 7 років позбавлення волі» (там само, а. 3—4). Усі ці випадки відбувалися у Вороновицькому районі Вінницької області влітку 1933 року.

Ось ще один факт, який свідчить про безправ'я селян, їхню приреченість на смерть: «У Калинівському районі засуджений на 4 роки позбавлення волі в далеких таборах бідняк і одноосібник за те, що він на своєму полі скошив 5 метрів за 3—4 дні до початку косовиці» (там само, а. 34).

Застосування постанови від 7 серпня 1933 р. мало масовий терористичний характер скрізь по Україні. Селян засуджували до смерті без суду та слідства. Ось лише один приклад «судового розгляду», який відбувся в Калинівському районі Вінницької області навесні 1933 р.: «Член облсуду К. протягом одного дня заслухав у 3-х селах три справи і по

двох із них винесені вироки до розстрілу, в тому числі — одному, який знаходився в такому стані (опухлий), що на судовому засіданні він сидіти не міг, а лежав на лаві підсудних» (3 доповідної записки інструктора ЦК КП(б)У т. Ренкачишенка в ЦК КП(б)У влітку 1933 р.). (ЦДАВОВУ, ф. 539, оп. 14, спр. 618, а. 67—68).

5. Кількість жертв голодомору

В історичній літературі існують різні цифри жертв голодомору в Україні — від 6 до 11 млн чоловік. (Голодомор 1932—1933рр. в Україні; причини і наслідки. Міжнародна наукова конференція, Київ, 9—10 вересня 1993 р. Матеріали, с. 7, 9).

Зіставлення даних перепису населення 1926 і 1937 років показує, що від голоду в Україні померло не менше 5,5 млн осіб. Голод лютував також і на Кубані, Північному Кавказі та в Казахстані, де мешкали багаточисельними групами етнічні українці. Смертність в Україні в три рази перевищувала народжуваність (Цаплин В. В. Статистика жертв сталинізму в 30-е годы // Вопросы истории. — 1989. — № 4. — С. 178).

Підтвердженням штучно спланованого ЦК КПРС геноциду української нації може бути інформаційна записка італійського консула Граденіго із Харкова своєму уряду № 474/106 від 31 травня 1933 р.

К. [Консул] Італії № 474/106
Харків—УРСР Харків,
31 травня 1933 р.

Голод і українське питання

Голод продовжує так страшно знищувати народ, що залишається зовсім незрозумілим, як світ може залишатися байдужим до такої катастрофи, і як інтернаціональна преса, яка так активно призиває до міжнародного осуду Німеччини, винної в т. зв. «Страшних переслідуваннях євреїв», особливо мовчить про цю бойню, організовану радянським урядом, в якому самі євреї грають велику, хоча і не першу роль.

Насправді ж немає сумніву:

1) що цей голод походить зі свідомо організованого неврожаю, «щоб провчити селянина»;

2) що жоден єврей не знаходиться серед загиблих у себе вдома, і що навпаки, усі вони добре вгодовані під братерським крилом ГПУ.

«Етнографічний матеріал» буде змінений, цинічно сказав один єврей, «велика» риба місцевого ГПУ. Сьогодні можна передбачати смерть цього «етнографічного матеріалу»; він має бути знищеним. Яким би страшним і неймовірним не здавалося б це передбачення, його все ж таки потрібно вважати реальним і в стадії здійснення.

Уряд Москви дійсно завчасно підготував за допомогою жорстоких реквізицій (про які я неодноразово посилав звіти), не неврожай — це було б м'яко сказано, — а повну відсутність яких би то не було засобів до існування в українських селах, на Кубані, на середній Волзі.

Три постулати можуть знаходитися в основі такої політики:

1) пасивний опір селянина проти колективного господарства.

2) переконання, що неможливо привести цей «етнографічний матеріал» до зразка дійсного комуніста.

3) ясно усвідомлена потреба в одержавленні земель, на яких українська свідомість пробуджується з небезпекою майбутніх можливих політичних ускладнень, і де для зміцнення імперії було б краще, щоб населення жило, здебільшого російське.

Перший постулат впливає із рішення уряду, що підтверджують багато членів партії.

Метою третього рішення, безсумнівно, була, жертвуючи 10—15 мільйонами осіб, ліквідація української проблеми протягом кількох місяців. Нехай ця цифра не здається перебільшеною. Я думаю, що її перевершать, і що її, напевно, вже досягли. Це велике нещастя, яке косить мільйони осіб і знищує дітей всього народу, вражає в дійсності тільки Україну, Кубань і Середню Волгу. Професіонали, гідні всілякої довіри, які мали можливість проїхати по інших частинах території, одностайно заявляють, що катастрофа обмежена винятково Україною, Кубанню і Середньою Волгою.

«Катастрофа починається за Курськом», — сказав письменник Андреев, який приїхав кілька днів тому назад з Москви...

Вважаю потрібним представити ще один епізодичний образ ситуації:

Товариш Френкель, член «Колегії» ГПУ, зізнався одному відомому мені чоловікові, що в Харкові щонаочі забирають до 200 трупів померлих на вулиці з голоду. Зі своєї сторони, можу засвідчити, що сам бачив після опівночі, як перед консульством проїздили вантажні автомобілі з вантажем 10—15 трупів...

На ринку ранком 21 травня померлих поскидали, як купу ганчірок, у болоті в людському гної вздовж паркану, який відокремлює площу від ріки. Їх було близько 30. Ранком 23-го я нарахував їх уже 51. Одна дитина смоктала молоко з грудей мертвої матері. На тій же Пушкінській вулиці за кілька метрів від консульства одна селянка була весь день із двома дітьми, присівши на сходинок, як і десятки інших мам, котрі були одні вище, другі — нижче по тій же дорозі. Вона тримала просту коробку, у яку час від часу хтось кидав копійку. Ввечері одним рухом відсунула від себе обох дітей і, піднявшись, кинулася під трамвай, який мчався на повній швидкості. Через півгодини я бачив двірника, що підмітав кишки нещасної. Двоє дітей все ще стояли там і дивилися...

Близько опівночі починають перевозити їх вантажними автомобілями до Північно-донецької товарної станції. Туди забирають і дітей... Тих, котрі не опухли і, можна думати, ще виживуть, посилають у бараки «Холодної гори», де в будках, на сіні, помирає приблизно 8000 душ, переважно дітей.

Опухлих вивозять товарним потягом у поля і залишають їх за 50—60 км. від міста, щоб ніхто не бачив, як вони там помирають... Часто буває, що потяг відправляють через кілька днів після того, як його наповнюють і замикають. Кілька днів тому один залізничник, проходячи повз один із таких вагонів, почув крик. Підійшов і почув одного нещасного, який із середини молив, щоб його врятували від смороду трупів, що ставав нестерпним. Коли відкрили вагон, то побачили, що він єдиний залишився в живих. Тоді його витягнули і перенесли помирати в інший вагон, де ще були живі ті, котрих там замкнули.

Коли приїжджають на місце поховання, то викопують великі ями і витягають з вагонів усіх мертвих. Не звертають особливої уваги на дріб'язки, і часто можна бачити, як викинутий у яму оживає і перевертається в останніх проявах життя. Робота копачів при цьому не переривається і видання трупів продовжується.

Ці деталі я одержав від санітарів і можу гарантувати їхню правдивість.

В селі Гарово, яке за 50 км від Харкова, із 1300 жителів сьогодні можна налічити тільки 200.

У в'язниці «Холодна Гора» в середньому вмирає 30 чоловік на день.

Околиці Полтави постраждали, здається, ще більше, ніж Харкова. У місті Полтаві навіть лікарі починають пухнути від недоїдання.

Із Сум один комсомолец пише своїй дівчині в Харків, що там батьки вбивають своїх молодших дітей і їх поїдають...

Наприкінці згадаю про самогубство генерала ГПУ Броського, який 18-го цього місяця, повернувшись із інспекційної поїздки по селах, після моторошної сцени з Балицьким, під час якої генерал кричав, що це не комунізм, а «жах», і що йому вже досить цих інспектувань, і що він нікуди більше не поїде наводити «порядки» (здається, провести якість утихомирення), — пустив собі кулю в лоба...

І наприкінці: одна людина — «велика риба» місцевого уряду і партії, імені якої мені не вдалося встановити, — збожеволіла після інспектування села. На нього змушені були надягти втихомирювальну сорочку Він теж кричав благим матом: «Це не комунізм, це катування!»

Закінчую: теперішнє нещастя призведе до колонізації України, переважно російської. Воно змінить її етнічний характер. І, може бути, в дуже близькому майбутньому не можна буде більше говорити про Україну, про українську проблему оскільки Україна в дійсності стане російською країною.

З глибокою повагою
(Королівський) консул Граденіго
(Архів Асоціації дослідників
голодоморів в Україні)

Насильницьке переселення українців під час колективізації

Розкуркулювання супроводжувалося масовим виселенням українців з України в східні райони Росії.

30 січня 1930 р. Політбюро ЦК ВКП(б) затвердило розроблену на чолі з В. М. Молотовим постанову «Про заходи щодо викорінювання куркульських господарств у районах суцільної колективізації». Відповідно до постанови «куркулі і напівпоміщики», які виступали проти колективізації, підлягали виселенню в Північний край, Сибір, Урал і Казахстан. При ліквідації куркульства здійснювалася конфіскація

майна та виселення людей. Підставою для введення цього механізму була постанова ЦВК і РНК СРСР «Про заходи по зміцненню соціалістичної перебудови сільського господарства в районах суцільної колективізації і про боротьбу з куркульством». Урядам союзних республік і виконкомам країв та областей цією постановою надавалося право застосування «усіх необхідних засобів боротьби з куркульством аж до повної конфіскації майна куркулів та виселення їх за межі окремих районів і країв (областей)». Конкретизація цих заходів подавалася в секретній інструкції ВЦК і РНК СРСР від 4 лютого 1930 року.

Для вирішення питань і координації заходів, пов'язаних із розкуркулюванням 23 січня 1930 р. була створена комісія у складі Секретаря ЦК КП(б)У Косіора (голова), голови ГПУ Балицького, Порайка, Демченка, Постишева. На засіданні Політбюро ЦК КП(б)У 8 лютого того ж року було вирішено:

а) затвердити розкладку по округах на виселення у віддалені місця Союзу...;

б) вважати за необхідне закінчити в основному всю цю операцію до 15 березня.

Уже 27 лютого заступник голови ГПУ УСРР Карлсон повідомив у ЦК «про десять ешелонів із 17294 розкуркуленими, з них чоловіків — 6256, жінок — 5718, дітей — 5320, які через станцію Бахмач «пройшли» на територію РРФСР».

У «Доповіді про хід виселення куркульства з округів УСРР» повідомлялося, що із 13 округів за станом на 12 березня за межі республіки було виселено 58411 осіб. (ЦДА-ГООУ, ф. 1, оп. 16, арк. 7, а. 116, 127).

Товарняки з розкуркуленими і «контрреволюційними елементами» йшли на Північ і Схід, а їхнє місце заповнювалося переселенцями з інших районів СРСР. Переселення на Україну продовжувалося і в наступні роки. Ось один із таємних документів про переселення в Україну чужинців:

«Документ № 403

СООБЩЕНИЕ

**всесоюзного переселенческого комитета при Совнарком
СССР о переселении на Украину с других территорий страны**

29 декабря 1933 года. Срочно. Секретно.

Нач. ГУЛАГУ ОГПУ тов. Берману

ВПК при СНК СССР при сем препровождает опер-сводку № 38 о переселении на Украину по состоянию на 28 де-

кабря с. г. Одновременно ВПК при СНК СССР сообщает, что преподанный план переселения выполнен на 104,76%. Всего переселено больше 21 856 колхозных хозяйств, 117 149 человек, 14 879 лошадей и 38 705 голов разного скота (в число последних входят телки, свиньи и овцы).

Приложение по тексту.

Секретно

Сводная ведомость об отправлении эшелонов с переселенцами на Украину по состоянию на 28 декабря 1933 года							
Область отправления	Область прибытия	Количество					% выполнения
		Хозяйств	Лошадей	Коров	Разного скота	Эшелонов	
Горьковская	Одесская	2120	1348	2062	2050	35	106
Ивановская	Донецкая	3527	1619	3498	1980	44	104
БССР	Одесская	4630	3864	5295	10924	61	103
ЦЧО	Харьковская	4800	2329	3472	56441	80	106,6
Западная	Днепропетровская	6679	5719	7571	18097	109	102,7

1. На 28 декабря 1933 г. отправлено 329 эшелонов, 21 856 хозяйств, 117 149 членов семей, 14 879 лошадей, 21 896 коров и 38 702 голов разного скота.

2. План перевозок колхозников на Украину окончен и выполнен на 104,7%.

Зам. Председателя ВПК
при СНК СССР Рудь
(ПДАНГ СРСР, ф. 3675, оп. 1,
спр. 33, арк. 56. Ориг.)

У 1933—1937 рр. Всесоюзним переселенським комітетом і переселенським відділом НКВС СРСР на Україну було переселено 44 457 сімей (221 465 душ). Найбільша кількість переселенців перевезена на Україну в 1933 році. (Государст-

венний російський архів економіки, ф. 5675, оп. 1, с. 185, а. 2)

Внутрішньою депортацією, яка принесла незаслужені страждання величезній кількості сільських жителів, була ліквідація хуторів та примусове переселення хутірських господарств у села.

Геноцид кубанських українців

Ленін вимагав:

*«Нещадна війна проти куркулів! Смерть їм!» (В. Ленін. ПЗТ, 1974. Т. 37, с. 39—41)
(Козацтво було заможним, за більшовицькими поняттями — куркульським, того мало загинути)*

Про те, що мав місце геноцид українців, видно із свідчення Петра Вира про етнічну чистку Кубані — «Знищення Кубані»:

«За наказом ЦК КПРС і уряду СРСР жителі 13 сіл Кубані були заслані на далеку Північ за те, що «не виконали план постачань пшениці і саботаж». Виселенням керував помічник начальника ГПУ, уповноважений Політбюро Кабаєв. Масштаби висилки, або, іншими словами, знищення декількох сотень тисяч кубанських українців можна уявити собі із наступних цифр: села Полтава з населенням 17000, Умань — 45000, Мишастівка — 40000 душ були виселені повністю. З деяких сіл жителі були виселені частково, наприклад, із села Іванів вивезли половину мешканців.

Сільськогосподарський реманент і особисте майно, яке люди приготували, щоб узяти із собою на вислання, відібрали в них при посадці в потяги. Відправлення на вислання звичайно супроводжувалося публічними розстрілами та кровопролиттям». («The Black Deeds of the Kremlin. A White Book», Vol. 1, Toronto, 1953, p. 441).

Ці дії КПРС на Кубані підпадають під ознаки статті 2, п. «с» Конвенції про злочин геноциду та покарання за нього від 09.12.48 і повинні бути покарані.

Злочинний комуністичний режим усвідомлював, що вчиняє злочин проти українського народу, тому намагався сховати катастрофічні наслідки голоду і сам факт голодомору в Україні.

Політбюро ЦК КП(б)У 13 березня 1933 року категорично заборонило поширення чуток про голод на Україні.

У грудні 1932 р. була введена система внутрішніх паспортів в УСРР відповідно до якої колгоспникам, за винятком завербованих на будівництва п'ятирічки (при наявності договору і дозволу правління колгоспу), паспорти не видавали, щоб знищувати українців на місці та обмежити їхню міграцію по країні із розповідями про голод. Пересування їх по країні було суворо обмеженим і регламентовано відповідними постановами уряду (журнал «Комуніст», 1 січня 1933 року; Соціалістична Харківщина, 1 січня 1935 року; Вісті ВУЦВК, 18 березня 1933 року).

Матеріали перепису 1937 року Сталін наказав сховати в архів. Тільки в 1989 році до цього архіву був відкритий доступ.

У результаті голодомору спорожніли тисячі українських сіл, особливо в південних областях республіки. Усунувши з української землі українців, російський імперіалізм почав заселяти її людьми із Росії. Політбюро ЦК ВКП(б) вирішило 25 жовтня 1933 р. переселити на Україну російських і білоруських колгоспників, а також селян із Середньої Азії. За переселенням особисто стежили Сталін, Молотов і Каганович (РГАЕ, ф. 5675, оп. 1, с. 31, а. 8; с. 41, а. 19). Наприкінці грудня в Україну відправили 329 ешелонів, які доставили 21756 господарств білоруських і російських колгоспників, що були розселені в Одеській, Дніпропетровській, Донецькій і Харківській областях (там само, с. 33, а. 56).

Уряд займався також внутрішньоукраїнським переселенням із північних регіонів України в південні, щоб сховати жahlivi наслідки голоду (ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 6, арк. 321, а. 6).

Для кращого контролю за настроями і поведінням селян їх переселили із малих хуторів і окремо розташованих одноосібних господарств у села.

Міжнародне невтручання

Уряди закордонних держав, які знали про голод від своїх дипломатів (див. видання Д. Злепка і А. Граціосі), не виступили з офіційною заявою на адресу уряду СРСР про геноцид українців. Більш того, вони прийняли у вересні 1934 р. СРСР в члени Ліги націй. Остання проігнорувала

звернення українських еміграційних політичних організацій із викладом факту голоду в Україні (див.: Шульгін О. Без території. Ідеологія та чин уряду УНР на чужині. — Париж, 1934. — С. 363—368).

Звинувачення в геноциді

Факти, викладені в цій частині Звинувачувального висновку, дозволяють стверджувати, що в українському селі в 1932—1933 рр. був здійснений акт геноциду проти українців. Дії, здійснені комуністичним режимом в Україні, як підтверджують архівні письмові джерела та офіційні документи партії і радянського уряду тих років, відповідають пунктам статті 2 «Конвенції про попередження злочину геноциду і покарання за нього», прийнятої 9 грудня 1948 року Генеральною Асамблеєю ООН, ратифікованою СРСР (Ведомости Верховного Совета СССР, 1954. — № 12. — С. 244).

Міжнародна комісія по розслідуванню голоду на Україні, у якій брали участь відомі юристи (деякі з них брали участь у засіданнях Нюрнберзького процесу), заслухавши свідчення різних сторін, прийшла до висновку, що «геноцид проти українського народу мав місце» в Україні 1932—1933 рр. (Див.: Міжнародна комісія із розслідування голоду на Україні 1932—1933 рр. Підсумковий звіт. 1990 рік. — К., 1992. — С. 76).

Після того, як голодомором 1932—1933 рр. Російська імперія зламала етнічний хребет нації — селянство, Москва вирішила знищити інтелект України, і з 1933 року різко розширила масштаби репресій української інтелігенції. В 1932 році українців-вчених та професорів було 10063, в 1940 році залишилося тільки 5 тисяч (К. Гуслистий. «Нарис історії України»). Під керівництвом П. Постишева НКВС у 1933 р. тільки в Києві знищив 30 тисяч представників української інтелігенції. (Л. Форостівський. «Київ під ворожими окупаціями» в книзі П. Штепи «Московство». — Дрогобич: Відродження, 1996. — С. 171).

КПРС — передовий загін російського імперіалізму — поставив на меті звести до мінімуму інтелектуальний потенціал української нації. Відбулося скорочення українців в органах влади та скорочення вузів, причому, чим вище влада, тим менше в ній українців. Наприклад, у 1929 р. українців було

в районній владі — 75,9%, в окружній — 53,5%, в обласній — 26,8%. Росіян в Україні в 1924 році проживало — 7%, але на вищих посадах було 71%. Українців в Україні було — 80%, а на вищих посадах — 3%. Намісник ЦК ВКП(б) в Україні Постишев, виконуючи рішення ВКП(б) від 14 березня 1932 року, тільки в 1932 р. із 120 тисяч членів і кандидатів КПУ виключив 27,5 тисяч українців. На їхнє місце на посади парторгів, голів контрольних комісій, секретарів райкомів та інші керівні посади надіслали 13 тисяч росіян. (П. Штепа. Московство. — Дрогобич: Відродження, 1996. — С. 153—154).

У 1937 році Москва надіслала в Україну комісію у складі В. Молотова, М. Хрущова, М. Єжова «перебудувати форми і методи керівництва українською культурою». За два місяці комісія знищила усю верхівку КПУ: із 17 членів Президії ВР УРСР залишилося 4, із 57 членів ЦК КПУ — 12, все керівництво Союзу письменників. На їхнє місце привезли 35 тисяч росіян (С. Косіор «Статті і промови». В книзі «Московство», с. 154).

Деінтелектуалізацію України видно із наступної статистичної інформації. На 100 тис. росіян у 1959 р. припадало 364 росіян-вчених. На 100 тис. українців припадало 60 українців-вчених — у шість разів менше. У РРФСР в 1940 р. працювало 63% усіх вчених СРСР, а в 1960 р. — 69% (збільшення на 6%). В УРСР у 1940 р. працювало 19% усіх вчених СРСР, а в 1960 р. — 13%, тобто на 6% менше.

На душу населення в УРСР витрачалося коштів на освіту в чотири рази менше, ніж у РРФСР. (Д. Соловей «Українська наука в колониальних путах» у книзі «Московство», с. 156).

З 1940 р. до 1956 р. число вузів у Росії збільшилося, в Україні — зменшилося. В 1954 р. на Україні закрили 24 вузи, а в Росії відкрили 21 новий вуз. На 100 тис. населення в УРСР в 1961 р. в інститутах та університетах навчалася українців — 811, росіян — 1769, євреїв — 2223 (там само, с. 156).

З 1931 р. по 1960 р. аспірантів в СРСР збільшилося в три рази (з 12 до 36 тис.), а в УРСР зменшилося з 3147 до 2987 (там само, с. 155). Вузи і технікуми примусово були переведені на російську мову викладання.

Кількість шкіл із українською мовою викладання планово систематично зменшувалася, а російськомовних збіль-

шувалася, що є порушенням конвенції про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти від 14.12.60 (Конвенція стала чинна 22.05.1962 р. ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 2.07.1962 р.).

* * *

КПРС скористалася періодом 2-ої світової війни для продовження геноциду української нації. Так, восени 1941 року Жуков кинув у німецький прорив під Москвою 179 тис. «ополченців» — учителів, інженерів, вчених, вивезених під конвоєм з України і зовсім не підготовлених до ведення бойових дій, їх навіть не озброїли — одна гвинтівка і один комплект набоїв на п'ять чоловік (Журнал Верховної Ради РФ «Родина», 1991. — № 6—7).

19 грудня 1941 р. проти німецьких танків направили три кавалерійські дивізії, укомплектовані українськими селянами з Кубані та України. За кілька годин німецькі танкісти перемололи їх на м'ясо (там само).

22 червня 1944 року був виданий наказ № 0078/42 (за підписом наркома ВС СРСР Берії і зам. наркома оборони СРСР Жукова про виселення всіх українців, які проживали під німецькою окупацією у «віддалені краї Союзу СРСР» (Ф. Чуев. «Солдаты империи». Беседы. Воспоминания. Документы. — Москва: Ковчег, 1998. — С. 177—179).

На виконання цього наказу із західних областей України в східні райони Росії вивезли близько двох мільйонів душ, в тому числі старих і дітей. Ці дії комуністичного керівництва СРСР підпадають під ознаки п. «в» ст. 6 Статуту МВТ і є злочинними.

Захопивши західні області України, КПРС у 1945 році вивезла в Сибір 250 тис. українців, а на їхнє місце привезла росіян: у Львівську область — 181 тис., Івано-Франківську — 40 тис., Тернопільську — 27 тис., Рівненську — 39 тис., Закарпатську — 30 тис., Чернівецьку — 5 тис. (до 1939 року в цих областях росіян практично не було). (П. Штепа. Московство. — Дрогобич: Відродження, 1996. — С. 181).

Оскільки план вивозу всіх українців з України здійснити було неможливо, керівництво СРСР вирішило вдатися знову до випробуваного методу — голодомору, і в 1946 році заморило до смерті 369 тис., в 1947 р. — 628 тис. чоловік.

Зерно у Союзі було. В 1946 р. СРСР вивіз за кордон 1,7 млн тонн зерна головним чином безкоштовно, у вигляді допомоги. 6 квітня 1946 р. уряд підписав угоду про поста-

чання у Францію протягом квітня—серпня 500 тис. тонн зерна. Польща протягом 1946—1947 рр. одержала 900 тис. тонн зерна, Чехословаччина в 1947 р. — 600 тис. тонн зерна. (В. Капустіна, зб. «Молодий будівничий України». — № 6. — Київ, 1999.)

У такий спосіб ЦК КПРС свідомо здійснив голодомор як засіб геноциду української нації, тобто, вчинив злочин, передбачений п. «с» ст. 2 «Конвенції про попередження злочину геноциду і покарання за нього» від 09.12.98.

Москва в 1946—1947 роках організувала для наддніпрянських українців голодомор, а із західних теренів України на основі адміністративних рішень або за кримінальними вироками вивезли 2 мільйони осіб у східні райони СРСР. А потім у далекому краї судили знову й домордовували на смерть. Ось так, наприклад, як це видно з вироку у справі Романа Шумського від 10 березня 1958 року.

«Дело № 1—9

ПРИГОВОР

Именем Российской Советской Федеративной Социалистической Республики

10 марта 1958 года Окрсуд Таймырского Национального Округа Красноярского Края в г. Норильске в составе председательствующего Ярлыкова, народных заседателей Вакуленко и Даряльской, с участием прокурора Шатунова и защиты в лице адвоката Бутакова, при секретаре Максименко, рассмотрев в закрытом судебном заседании уголовное дело по обвинению:

Шумского Романа Ивановича, 1924 года рождения, уроженца г. Радехова Львовской обл., украинец, гражданин СССР, беспартийный, образование 7 классов, холост, происхождение из крестьян-середняков, ранее судимый: в 1946 году Военным Трибуналом Закарпатского Военного Округа по ст. 54-1а УК УССР к 15 годам каторжных работ и 5 годам поражения прав, из ИТЛ освобожден в 1956 году. Работал мастером связи шахты № 1224, проживал в г. Норильске, ул. Молодежная, дом № 6.

Обвиняется по статье 58—10 ч. 1 УК РСФСР. Суд установил: Шумский, освободившись из мест заключения, будучи враждебно настроен к советскому государственному строю на протяжении 1956—1957 гг., систематически высказывал антисоветские клеветнические измышления среди окружающих его лиц. После прослушивания передач ан-

лийского и американского радио, распространял их антисоветское содержание, восхвалял при этом жизнь в капиталистических государствах в частности в США, возводил клевету на советскую действительность.

В начале 1956 года в беседе с гр-ном Черниховским Шумский утверждал, что народное хозяйство не может развиваться при существующим строе, восхвалял материальный уровень жизни в США. В октябре месяце 1956 года, находясь на работе, Шумский в присутствии Иванова, Митина, Бессмертных систематически клеветал на жилищные условия советского народа, на политику Советского Правительства во взаимоотношениях со странами народной демократии, оправдывал агрессивную политику Англии и Франции в отношении агрессии против Египта, клеветал на СССР, называя его агрессором. Контрреволюционный заговор в Венгрии расценивал как народное восстание, и что СССР выступал там в роли агрессора. В начале 1957 года на шахте 12/24 в присутствии Митина принижал роль СССР в разгроме фашистской Германии, клеветал на жизнь в Восточной Германии, унижительно отзывался о русском народе. В ноябре 1956 года во время работы на шахте 12/24 Шумский в присутствии Бессмертных и Феденюк высказывал свое враждебное отношение к СССР, возводил клевету на передачи Советского радио и печати и восхвалял антисоветские передачи радиостанций капиталистических стран.

Виновным себя Шумский в судебном заседании признал полностью и пояснил, что враждебное отношение к СССР у него сложилось в связи с тем, что он воспитание получил в капиталистических странах.

Суд находит состав преступления, совершенного Шумским, доказанным материалами дела, показанием допрошенных в суде свидетелей и личным признанием самого Шумского, а его действия квалифицированы по ст. 58—10 ч. 1 УК РСФСР правильно.

На основании изложенного и руководствуясь ст.ст. 313, 320 УПК РСФСР, суд приговорил:

Шумского Романа Ивановича по ст. 58—10 ч. 1. УК РСФСР к десяти (10) годам лишения свободы без поражения в правах. Мэру пресечения оставить содержанием под стражей. Срок отбытия меры наказания исчислить с момента предварительного заключения, то есть с 30 ноября 1957 года.

Вещественное доказательство: приемник, при вступлении приговора в силу уничтожить, как не представляющий никакой ценности.

Приговор может быть обжалован в Верховный Суд РСФСР в течение 72 часов с момента вручения копии приговора осужденному.

Председательствующий (Ярлыков)
Народные заседатели: (Даряльская)
(Вакуленко)»

(архів автора)

Комуністичний режим і церква

Чим більшу кількість представників реакційного духовенства та реакційної буржуазії ми зможемо розстріляти, тим краще.

В. Ленін. ПЗТ, 1973, т. 37, с. 40—41.

Постановою Політбюро ЦК КП(б)У від 13 лютого 1922 р. був взятий курс на розпалювання міжцерковної ворожнечі на Україні: «Дати директиву Наркомату юстиції при вирішенні суперечок між автокефалістами та прихильниками Російської церкви про надання віруючим церков розглядати кожен випадок окремо, враховуючи конкретну політичну обстановку». І далі: «З метою загострення боротьби між ними відмовитися від принципу більшості, надаючи можливість і меншості мати свою церкву та не допускати анкетного опитування громадян». (Центральний державний архів громадських об'єднань України (ЦДАГОУ — колишній партійний архів ЦК КП(б)У), фонд, опис 6, спр. 29, а. 32).

Паралельно із насильницьким вивезенням хліба з України, комуністи провели пограбування церковних цінностей на суму 834 тис. руб. золотом. (Голод 1921—1923 рр. на Україні. Збірник документів і матеріалів. — К.: Наукова думка, 1993. — С. 15).

В резолюції Політбюро ЦК КП(б)У «Про роботу ГПУ» від 4 вересня 1922 р. перед ГПУ поставили завдання «підсилити роботу по ліквідації церковної контрреволюції, продовжуючи загострювати відносини між ворогуючими церквами» (ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 6, спр. 3, арк. 61 зв.).

На засіданні антирелігійної комісії при ЦК КП(б)У 13 квітня 1925 р. було обговорено питання про заходи щодо обмеження впливу Української Автокефальної Православної церкви і затверджено рішення, у якому зокрема, говориться:

«Доручити ГПУ збирати матеріали про антирадянське поведіння керівництва ВПЦР (Всеукраїнської православної церковної ради — керівного органу УАПЦ). У практичній діяльності підсилити репресії щодо автокефальної церкви» (ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 20, спр. 2006, а. 59). 25 лютого 1926 р. на закритому засіданні Політбюро ЦК КП(б)У обговорювалися і затверджувалися «Пропозиції комісії в питанні про церковні справи». Ось деякі пункти ухвали:

«3. Ухвалити намічені комісією репресії щодо керівників автокефальної церкви (Потієнка, Ярещенка і Шараєвського), висвітливши в пресі їхню контрреволюційну діяльність. Доручити комісії вести і в подальшому роботу по розкладанню автокефалістів».

У наступному 1927 р. був усунений від керівництва УАПЦ митрополит Василь Липківський. З цього почалася ліквідація УАПЦ.

У 1929—1930 рр. органи ГПУ сфабрикували справу «Спілки визволення України» (СВУ). Велике місце в ній займало звинувачення в органічному зв'язку УАПЦ і СВУ. Розробляючи плани організації процесу проти світської і церковної інтелігенції, ГПУ повідомляло в ЦК КП(б)У, що «Організація поєднувала антирадянськи настроєну інтелігенцію, колишніх відомих учасників петлюрівського руху, діячів автокефальної церкви та представників куркульства. Кінцевою метою їхньої діяльності була ліквідація радянської влади на Україні» (ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 20, спр. 2994, а. 185).

У січні 1930 р. ГПУ організувало проведення «Собору», який прийняв постанову про «саморозпуск» УАПЦ.

Вище керівництво ВКП(б) на чолі зі Сталіним санкціонувало ліквідацію Української греко-католицької церкви і підпорядкування Московському патріархату її духовництва та віруючих, а також духовництва та віруючих Мукачівсько-Пряшівської єпархії в Закарпатській Україні (ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 23, с. 1639, а. 97—98). В ніч з 11 на 12 квітня 1945 р. МДБ заарештувало у Львові та Івано-Франківську митрополита УГКЦ Йосипа Сліпого, єпископів, відомих священників, професорів богословської академії і семінарії. Парафії УГКЦ підпорядкували Московській патріархії.

Під керівництвом НКВС було організовано проведення Львівського собору (8—10 березня 1946 р.), який ухвалив рішення про приєднання УГКЦ до Московської патріархії. Приєднання парафій до РПЦ здійснювалося методами

насильства і шантажу. Сотні священників і тисячі мирян були кинуті у в'язниці. Кілька сотень священників перейшли на нелегальне становище. Усі заходи щодо підпорядкування парафій Закарпатської України розробляли і здійснювали під керівництвом ЦК КП(б)У на чолі з Микитою Хрушовим. (ЦДАВОУ, ф. 4648, оп. 3, спр. 49, а. 21—24).

13 січня 1960 р. ЦК КПРС прийняв постанову «Про заходи по ліквідації порушень духівництвом радянського законодавства про культу». Аналогічну постанову 19 березня 1960 р. прийняв ЦК Компартії України. Для виконання зазначених постанов були передбачені такі заходи:

- скорочення числа монастирів;
- вилучення у релігійних громад приміщень тих церков, в яких до війни розташовувалися радянські та громадські організації;
- сприяння закриттю «згасаючих» парафій;
- домагання по ослабленню матеріальної бази церкви;
- скорочення прийому до духовних семінарій;
- ліквідація церковної благодійності та максимальне обмеження релігійної пропаганди (ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 24, спр. 5407, а. 14—18; спр. 5488, а. 84).

В ході чергової антирелігійної кампанії було закрито та пограбовано більше половини храмів. Тисячі храмів були перетворені в склади, спортивні зали та зерносховища. Сотні безцінних пам'яток архітектури і культури зникли в результаті антирелігійної політики комуністичного режиму в 60—80-х роках.

Пограбування Росією України

1) На початку 2-ї світової війни

Постановою ЦК ВКП(б) і РНК СРСР від 27 червня 1941 року «Про порядок вивезення та розміщення людських контингентів і коштовного майна» вивезли з України на Схід 550 великих підприємств із 30 галузей промисловості, Академію наук з інститутами, майно сотень колгоспів та МТС. Вивезли в Росію 3,5 млн інженерів, конструкторів, кваліфікованих робітників, гуманітарну інтелігенцію. У грудні 1941 р. з України вивезли 20 об'єктів легкої промисловості.

Вивезли майно колгоспів та МТС України: за станом на 20 жовтня 1941 р. КПРС у Росію відправила 158 тис. коней, 1080,7 тис. голів великої рогатої худоби, 1768,5 тис. овець,

168,9 тис. свиней. З України вивезли в Росію 20302 трактори, інші 50 тис. розукомплектували, поламали, знищили. (Советская Украина в годы ВОВ. 1941—1945 гг. В 3-х т. — К., 1985. — Т. 1, с. 251—291. (В цій книзі є посилання на архівні джерела Міноборони СРСР та Партархіву)). Цим Москва грубо порушила IV Гаазьку конвенцію 1907 р. та Положення про закони і звичаї сухопутної війни.

2) В період розпаду СРСР та створення незалежної держави

Після розпаду СРСР Російська Федерація успадкувала золотовалютний і алмазний фонди, активи, пасиви та все закордонне майно СРСР, однак відмовилася розділити його між колишніми союзними республіками, хоча створювалася ця спадщина зусиллями всіх республік, а не однією Російською Федерацією, а це є кричущим порушенням Віденської Конвенції про правонаступництво у відношенні договорів (1978 р.) і Конвенції про правонаступництво в інших сферах.

За станом на 01.01.91 Ощадбанк СРСР вилучив з Ощадбанку України 84,3 млрд руб. заощаджень громадян України — суму, що за офіційним курсом того часу складає близько 150 млрд доларів США, за ринковим — приблизно 40 млрд доларів США. Влада Російської Федерації дотепер відмовляється повернути ці гроші громадянам України. (Про обґрунтованість цієї вимоги свідчить лист Президента Асоціації Українських банків Олександра Сугоняко № 01-06/266 від 25.06.97, що є на наступній сторінці).

Ці дії окупаційної комуністичної влади грубо порушили IV Гаазьку конвенцію 1907 року та до неї ухвалене Положення про закони і звичаї сухопутної війни, яке «забороняє... знищення власності супротивника» (Юридический словарь, Москва, Госиздат юр. литературы, 1953, с. 203—204). «Окупант, відповідно до згаданого Положення, не має права ставитися до власності (окупованої країни — автор) як до своєї власності» (Міжнародне право, Москва, 1982, с. 524).

Тому вивезення згаданих заводів та іншого майна України владою Російської імперії є незаконним і Україна тепер має право на повернення його або виплату Російською Федерацією Україні відповідної компенсації.

АСОЦІАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ БАНКІВ

№ 01-06/266 від 25.06.97

Голові комітету Верховної Ради України
Законодавчого забезпечення свободи слова
та засобів масової інформації

п. ПОНЕДІЛКОВІ В. І.

Про вилучення коштів Українських вкладників Ощадного
банку України 01.01.91 Ощадним банком СРСР

Шановний Вікторе Івановичу!

Багаторічною системою використання коштів Ощадбанку колишнього Союзу була їх централізація, а саме: перерахування коштів в Правління Банку (м. Москва) для подальших рішень. Станом на 01.01.91 з України до Москви було перераховано 84,3 млрд руб., або близько 40 млрд доларів США. Ці кошти не були повернуті. Ощадбанк України розпочав свою самостійну діяльність з капіталом мінус 84,3 млрд крб.

Виходячи з викладеного, було б доцільно з'ясувати в процесі підготовки і розгляду Договору «Про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією», який укладено 31.05.97, чи передбачається Договором чи окремою угодою відшкодування \$40 млрд коштів українських вкладників, вилучених Ощадбанком СРСР у 1991 році, та вилучених Москвою ресурсів інших банків Української РСР у тому році.

Президент Асоціації

О. СУГОНЯКО»

(Архів АДГУ)

Привласнення Росією грошей українських громадян є грубим порушенням Віденської конвенції 1978 р. і Конвенції про правонаступництво в інших сферах.

НА ПІДСТАВІ ВИЩЕВИКЛАДЕНИХ МАТЕРІАЛІВ ЗВИНУВАЧУЄТЬСЯ

Комуністична партія Радянського Союзу (РСДРП, ВКП(б), КПРС) в особі її керівництва — ЦК КПРС, включаючи керівництво української філії КПРС — членів Центрального Комітету КПРС

в тому, що:

взявши на своє ідейне озброєння класову антинаціональну та антигуманну ідеологію і розвинувши її до злочинного характеру і очоливши державу та уряд СРСР, здійснила проти України та її народу наступні злочини:

— тричі розв'язала проти Української народної республіки (УНР) агресивну війну і окупувала Україну, тобто, — у скоєнні злочинів, передбачених п. «а» статті 6 Статуту Міжнародного Військового Трибуналу (МВТ);

— під час ведення бойових дій проти військ УНР у 1917—1920 рр. та проти Української Повстанської армії (УПА) в 1944—1954 рр. комуністичне військове командування розстрілювало полонених, змушувало українських воїнів переходити на свій бік, у війні проти УПА застосовувало хімічну зброю, розстрілювало мирних жителів, тобто, — у злочинах, передбачених п. «б» статті 6 Статуту МВТ.

Окупувавши Україну, російський комуністичний уряд:

— знищив українську державу, скасував українські закони та запровадив свої, ліквідував український парламент і судову систему;

— репресував військовослужбовців і державних службовців УНР;

— репресував усі українські політичні партії, в тому числі, Українську комуністичну партію, українські церкви та розграбував церковне майно;

— придушуючи збройний опір українського народу, більшовики широко застосовували вбивства, заслання і катування, тобто, звинувачуються у злочинах, передбачених п. «в» статті 6 Статуту МВТ.

Втілюючи в життя ідеологію етноциду українській нації, комуністичне керівництво:

— організувало в 1921—1923, 1932—1933 і 1946—1947 рр. голодомори українського селянства та умертвило близько 13 млн осіб, в тому числі і дітей, тобто, звинувачується у

злочинах, передбачених п. «с» статті 2 Конвенції про попередження злочину геноциду і покарання за нього від 09.12.48;

— КПРС репресувала і знищила інтелектуальний потенціал нації, тобто, звинувачується у злочині, передбаченому п. «а» статті 2 зазначеної Конвенції про геноцид;

— КПРС на підставі політичних, релігійних та соціальних ознак депортувала з України мільйони українців і для підриву етнічного складу нації поселила в Україні мільйони росіян, тобто, звинувачується у злочині, передбаченому п. «с» статті 2 названої Конвенції про геноцид;

— підірвавши інтелектуальний потенціал України, КПРС витісняла українську мову і примусово нав'язувала російську, чим відривала молодші покоління від мови і духовної культури предків, тобто, вчинила злочин, що має ознаки злочину апартеїду, який передбачений в статті 2 Конвенції про запобігання злочину апартеїду та покарання за нього від 30.11.73 (Конвенція стала чинною 18.07.76. Ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 15.10.75);

— КПРС створила репресивну машину, яка у масштабах всієї України широко застосовувала жорстокі катування та знущання і цим завдала нації непоправних моральних і психічних втрат, тобто, звинувачується у злочинах, передбачених Конвенцією проти катувань та інших жорстоких нелюдських чи принизливих для людської гідності видів покарання від 10.12.84;

— КПРС перетворила працю громадян України в примусову і тим самим порушила Конвенцію № 29 «Про примусову або обов'язкову працю» від 28 червня 1930 року.

Термін давності притягнення до кримінальної відповідальності за скоєні військові злочини і злочини проти людства на підставі статті 1 «Конвенції про незастосування терміну давності до військових злочинів і злочинів проти людства» від 26 листопада 1968 року не застосовується. (Конвенція ратифікована Президією Верховної Ради СРСР 11 березня 1969 року).

Стаття IV Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього встановлює: «Особи, що скоїли геноцид чи якісь інші з перелічених у статті III дії, мають бути покарані незалежно від того, чи вони є відповідно до конституції владоможцями, посадовими чи приватними особами». (Сторінка 99 збірника документів «Международная защита

прав и свобод человека», Москва, «Юридическая литература», 1990).

Отже, відповідати перед судом мають не тільки організатори, але й виконавці злочинів.

Тому кати, що мордували українців, мають бути притягнуті до кримінальної відповідальності незалежно від того, коли вони скоїли злочин.

* * *

Звинувачувальний висновок українського Громадського представництва на Вільнюському міжнародному громадському Трибуналі не є повним ні за змістом обвинувачень, ні достатнім за доказами. Він є проміжним документом.

Комуністичний режим — це всього лише комуністична стадія Російської імперії, і позаяк Україна перебувала під владою Російських царів три з половиною сторіччя, і весь час відчувала на собі жорстоку руку московського варварства, то страждання і жертви України — безмірні. І відокремлювати комуністичний окупаційний режим від царського режиму можна лише умовно.

Історичний розрахунок України з Росією слід було б розпочинати з XVII сторіччя. Проте, мистецтво політики полягає не в тому, щоб задовольнити пристрасть помсти, спрямовану в минуле, а в тому, щоб створювати сприятливі умови для майбутнього розвитку нації, тому ми представляємо хронологічно обмежене звинувачення, яке охоплює лише період комуністичного правління. І за змістом це лише початковий загальний фрагмент.

Робота з підготовки суду над КПРС почалася із проведення теоретичної конференції. Потім у 1996 році був створений Національний комітет з підготовки міжнародного суду над КПРС за злочини тоталітарного режиму в Україні і проти українців — «Нюрнберг-2». Вільнюський Міжнародний громадський трибунал і цей звинувальний висновок — черговий крок у напрямку підготовки міжнародного суду над КПРС («Нюрнберг-2»).

Імперативний міжнародний суд буде створений на підставі договору про це кількох держав, або ратифікацією певною кількістю держав Статуту Римського міжнародного кримінального суду.

Президент Кучма та його уряд не підуть на створення міжнародного суду, але, поза сумнівом, після нього в Україні буде президент, який піде на це, і тоді цей документ та інша

підготовча робота Комітету за «Нюрнберг-2» виявиться корисним опертям. Надія на те, що теперішня праця буде корисна у майбутньому і надихнула нас на підготовку цього документу.

Перша сесія Трибуналу ухвалила 12—14 червня 2000 р. резолюції:

- Про засудження комуністичної ідеології й доктрини;
- Про запобіжні заходи проти відновлення (реставрації) комунізму;
- Про духовні наслідки геноциду;
- Про міжнародну співпрацю в розслідуванні та юридичній оцінці злочинів комунізму;
- Про розширення поняття «геноцид»;
- Про компенсацію за шкоду, заподіяну комуністичним окупаційним режимом.

Сесія тоді ж ухвалила звернення:

- До Організації об'єднаних націй, парламентів і урядів держав світу про заснування міжнародного трибуналу для засудження комуністичних злочинів та людей, що скоїли ці злочини;
- До світової спільноти та міжнародних громадських організацій про заснування міжнародного трибуналу для засудження комуністичних злочинів та людей, що скоїли ці злочини.

Литовський оргкомітет вирішив вважати проведену роботу першою сесією і скликати другу сесію. Українська делегація поставилася до цього рішення схвально, бо хоч наш обвинувальний висновок виявився одним із найбільш підготовлених і викликав великий інтерес в учасників трибуналу, все ж таки кілька епізодів обвинувачення в ньому мали публіцистичний, а не юридичний зміст. Ось два приклади.

Перший: у звинувальному висновку написано, що комуністичне керівництво Російської імперії застосовувало проти Української повстанської армії хімічну зброю (додавання відповідних хімікатів до їжі та застосування газових пакетів у бункерах). Я знаю, що це правда, бо в концтаборах зустрічав кілька осіб, до яких ця зброя була застосована і які самі про це розповіли. Щоб це обвинувачення набуло юридичного змісту, необхідно до справи долучити свідчення

про застосування хімічної зброї самих потерпілих із засвідченням їхніх підписів сільською радою або нотаріусом.

Другий: 1920 року, коли більшовики наступали на Бориспіль, його обороняв загін українського війська. Загін був недостатньо великий. Більшовики поставили Борисполю ультиматум здатися на їхню ласку. Український загін ультиматум відхилив. Більшовики захопили Бориспіль і кожного десятого бориспільця стратили. 1990 року я разом з кількома іншими депутатами Верховної Ради України брав участь у встановленні хреста й у панахиді на вшанування пам'яті розстріляних бориспільців. Про цей розстріл розповідали священники, які правили службу Богу, й чимало бориспільців — учасників жалобного мітингу, які зібралися були на цю важливу пам'ятну подію. Ця моя розповідь — публіцистика, якій не місце в обвинувальному висновку. Щоб ця розповідь стала доказом обвинувачення, хтось із бориспільців має її розповісти і затвердити свій підпис у нотаріуса або в сільраді.

Збирання доказів про злочини комуністів — це не тільки пошуки архівних документів, але й збирання свідчень людей, підписи яких затверджені сільською радою або нотаріусом.

Щоб мати документальні докази, й варто було відкласти слухання на другу сесію. Тож я звертався до людей, які хотіли б доповнити наші обвинувальні матеріали свідченнями про розкуркулення, порушення недоторканності житла без санкції прокурора (вривання на селянські подвір'я та в хати, вчинення обшуків, вилучання добра, побої, убивства та інші злочини), не відкладати свідчення на потім, а робити це тепер, доки ще живі свідки злочинної і brutальної поведінки російських більшовиків та їхніх українських лауаз.

На численні листи через пана М. Зеленчука до повстанців з проханням надіслати мені такі свідчення відгукнулися тільки двоє: В. Левкович та Я. Романина-Левкович. Я їм щиро дякую. Інші повстанці либонь гадають, що й під лежачий камінь вода потече.

Надзвичайно важливим розділом обвинувального висновку є його економічна частина. У Литві проблему розмірів економічної шкоди, завданої їй окупаціями, піднесено на офіційний державний рівень. У виданій оргкомітетом брошури «Конгрес з оцінки злочинів комунізму», зокрема, написано:

«У час радянської окупації Литва втратила близько 800 тис. осіб. Близько 300 тис. було ув'язнено чи заслано до Сибіру та на далеку північ Радянського Союзу. Кожний третій із цих ув'язнених чи засланих литовських громадян загинув від тортур чи жахливих умов життя в суворому кліматі. Окупавши литовську територію, комуністи стратили понад 30 тис. осіб. Зі страху перед радянською загрозою понад 440 тис. литовців подалися в еміграцію. Внаслідок комуністичної й нацистської окупації Литва втратила (разом з жертвами II світової війни) третину свого населення і зазнала матеріальних втрат у розмірі 387 млрд доларів США» (The Congress on the Evaluation of the Crimes of Communism, Vilnius, 1999. — P. 32).

А на яку суму комуністична Росія завдала матеріальної шкоди Україні — ось запитання, на яке більш-менш точну відповідь спроможна дати тільки українська урядова комісія.

Під час підготовки нашим вченим гуртом матеріалів до Вільнюського суду ми надіслали у цій справі до Президента України таке клопотання:

Президентові України
панові Леонідові КУЧМІ

КЛОПОТАННЯ

Про створення Державного комітету з вивчення злочинів КПРС—КПУ в Україні

21 березня 1996 року в будинку літераторів міста Києва з ініціативи Всеукраїнського товариства політ'язнів і репресованих, Асоціації дослідників голодомору в Україні, Всеукраїнського товариства «Меморіал» ім. В. Стуса з участю 23 політичних та громадських організацій національно-демократичного спрямування було створено Український національний комітет з організації Міжнародного суду над КПРС—КПУ за злочини тоталітарного режиму в Україні («Нюрнберг-2»). Комітет підтримали 68 депутатів Верховної Ради України, які створили у Верховній Раді відповідну неформальну депутатську групу. Комітет провів значну підготовчу роботу до Міжнародного суду.

Через те, що влада тоді не підтримала Комітет, а в Комітеті не було власних коштів для продовження роботи, ініціатива підготовки Міжнародного суду перейшла до Литви. Литовський організаційний Комітет у Вільнюсі призначив Міжнародний суд над КПРС на 12—14 червня

2000 року. Ініціативна група Громадського представництва України включилася в роботу: подала стислий варіант українського Обвинувачення КПРС за її злочини в Україні, продовжує формувати Українське Громадське представництво, працює над розширенням Обвинуваченням, планує схему доповідей від України, які можна буде представити у Вільнюсі.

Матеріали Міжнародного (громадського) суду та доповіді будуть видані англійською мовою і поширені серед членів ООН. Ці матеріали слугуватимуть початковою юридичною базою для Міжнародного суду, який у майбутньому утворять держави, що постраждали від комуністичної деспотії, для розгляду комуністичних злочинів та їх юридичної оцінки.

У світі давно усталася справедлива думка про те, що Україна постраждала від Російської комуністичної окупаційної адміністрації більше від будь-якої іншої країни так званого соціалістичного табору, тому не випадає урядові незалежної України залишатися осторонь підготовки і проведення суду, який має виробити справедливу юридичну оцінку діяльності колоніальної влади в Україні. Дотеперішню роботу в Україні щодо підготовки Міжнародного суду ми розглядаємо як попередню, за якою має настати офіційна робота самої Української держави.

Позаяк за Вільнюським громадським судом, як розвиток історично закономірної дезінтеграції останньої великої світової імперії, неминуче настане Міжнародний суд за її злочинну діяльність супроти народів та громадян підкорених народів, то час утворити Український державний комітет для підготовки такого суду, що ми, представники різних політичних партій та громадських організацій державницького спрямування, й просимо Вас, шановний пане Президенте України, учинити своєю високою владою.

Л. ЛУК'ЯНЕНКО,
голова Асоціації дослідників
голодоморів в Україні, голова Громадського представництва

Президент не зволив відповісти на це клопотання.

У перерві між засіданнями Трибуналу болгари взяли копію нашого обвинувального висновку, а мені дали копію закону «Про визнання злочинним комуністичного режиму в

Болгарії», що його ухвалив болгарський парламент. Цей закон засвідчує зміну настроїв у болгарському суспільстві, і я думаю, що з ним варто ознайомити українських читачів (див. Додаток 2).

Отже, процес підготовки Міжнародного громадського суду над КПРС пішов. Потрібно також, щоб і нинішнє керівництво України, передусім Президент Л. Кучма, Голова Верховної Ради І. Плющ, Прем'єр-міністр висунули нарешті на державному рівні ОБВИНУВАЧЕННЯ проти КПРС за всі її злочини в Україні. Тільки тоді наш український народ звільниться від важкого, брудного комуністичного минулого.

Друга сесія Вільнюського Міжнародного громадського трибуналу відбулася 5—8 вересня 2000 року. Від України на ньому було дві особи: член Трибуналу Микола Кульчицький та я як звинувачувач.

На сесію я подав доказові матеріали на підтвердження нашого Звинувального висновку, які й додані до нього.

Виступаючи 6 вересня 2000 р. в Трибуналі з представлення додаткових доказів комуністичних злочинів в Україні та проти українців на території інших держав, я в дусі резолюцій (схвалених Трибуналом 12—14 червня) запропонував до вердикту Трибуналу такі формулювання:

«З огляду на те, що після насильницького встановлення в Україні комуністичного диктаторського режиму український народ позбавили були змоги виявляти свою політичну волю через процедуру демократичних виборів, прошу високий трибунал виходити з того, що Україна була колонією Російської імперії в її комуністичній стадії з 1920 до 1991 року і в оцінці злочинів КПРС на українській території виходити саме з цього колоніального статусу.

В розвиток резолюції 12—14 червня пропоную до вердикту, Вільнюського трибуналу такі формулювання:

«Розглянувши подані представниками 23-ти постколоніальних народів звинувачувальні висновки, заслухавши покази потерпілих і свідків, а також промови звинувачувачів та захисників Трибунал

УХВАЛЮЄ:

1. Звернутися до вищих державних органів країн, що представлені на Вільнюському Міжнародному Громадському трибуналі з клопотаннями:

а) укласти міждержавну угоду про створення Міжнародного суду (Нюрнбергу-2) для розслідування та юридичної оцінки злочинів комунізму [ратифікувати Статут Римського міжнародного кримінального суду];

б) ухвалити закони про визнання злочинною та про заборону комуністичної ідеології й комуністичних партій.

2. Погоджуючись з рішенням держав «Великої сімки» про визнання Російської федерації за правонаступницю Східного Союзу Вільнюський міжнародний громадський трибунал закликає владу Російської Федерації:

а) з метою морального оздоровлення взаємин між нашими народами покаятись за звірства російського комунізму подібно до того, як Федеративна республіка Німеччина показала за звірства націонал-соціалізму;

б) вчинити, як це вчинила ФРН, справедливу фінансову компенсацію жертвам комуністичної диктатури чи їхнім законним спадкоємцям.»

Левко Лук'яненко

Післямова

I

Голова організаційного комітету Міжнародного громадського трибуналу з оцінки злочинів комунізму пан Вітас Міляускас надіслав 15 червня 2001 року Асоціації дослідників голодоморів в Україні листа з пропозицією створити міжнародний координаційний комітет для продовження роботи та делегувати своїх представників до нього.

Рада Асоціації та члени Українського громадського представництва схвалили ініціативу литовців і обрали до координаційного комітету своїми представниками доктора історичних наук пана Арсена Зінченка, Виконавчого секретаря Асоціації пані Любов Стасів та члена Координаційної Ради гурту «Самостійна Україна» пана Сергія Неділька.

З ініціативи молодіжного гурту «Самостійна Україна» 15 серпня 2001 року відбулася науково-теоретична конференція «Всеукраїнський конгрес з оцінки злочинів комунізму в Україні». Це свідчить, що стара проблема оцінки комунізму не відійшла в тінь, а посіла помітне місце в свідомості людей, породжує питання і штовхає людей шукати на них відповіді. Отже, брошура буде отим посібником, в якому зацікавлені люди зможуть знайти багато відповідей. (Резолюцію, ухвалену конференцією, див. у додатках). Проблема оцінки злочинів комунізму та морального засудження їх в Україні на різних конференціях і у Вільнюсі — це аналіз минулого. Він необхідний для того, щоб очистити шлях у майбутнє. Проте, комунізм — не тільки минуле. Він є суспільний чинник сучасного. Як зупинити його ворожу діяльність?

Стаття 62 Кримінального Кодексу України забороняє антиконституційну діяльність у формі закликів до насильної зміни чи повалення конституційного ладу в Україні. Такі антидержавні організації як КПУ та «Союз советских офицеров» офіційно не закликають до насильницького повалення української держави. Підрив незалежності її вороги здійснюють повільно крок за кроком. Кожен окремий крок не містить у собі складу злочину, передбаченого кодексом. Проте, якщо не зупинити їхню діяльність, то, втрачаючи суверенітет поступово, ми врешті-решт втрачимо його весь і опинимося у повній залежності від Москви.

Група депутатів Верховної Ради України від Української республіканської партії зверталася до Генерального прокурора України з депутатським запитом про необхідність припинити антидержавну діяльність такого роду. Прокурор не вжив належних заходів.

Тоді ми вирішили доповнити статтю 62 КК частинами, які забороняли б будь-яку діяльність, яка може призвести до підриву незалежності України.

Відредагований текст поправок, попередньо узгодивши їх з Олександром Жиром, офіцером служби безпеки, Головою комісії Верховної Ради, я подав на розгляд комісії. З'ясувавши, що в разі схвалення вищезазначеного документу, буде заборонено агітувати за відродження Радянського Союзу та повернення України до його складу, законопроект було відхилено комуністичною більшістю членів комісії.

Таким чином, молода незалежна держава не створила юридичної бази для захисту себе від ворогів.

Минуло півдесятка років. 5 квітня 2001 р. Верховна Рада ухвалила закон про політичні партії в Україні. Він дав юридичну підставу для боротьби проти антидержавних організацій. 13 серпня я представив Раді і Рада Української республіканської партії схвалила заяву міністрові юстиції України пані Сюзанні Станік з клопотанням зробити подання Верховному Судові України про заборону діяльності Комуністичної партії України. Ясно, що за умов, коли комунізм ще такий свіжий у головах багатьох владомощів, коли багато з них є прямими спадкоємцями катів українського народу, ця справа легко не піде, але вона неодмінно дасть позитивний наслідок. (Копію заяви див. у додатках).

1998 року, коли президент України видав указ про заснування Дня вшанування пам'яті жертв голодоморів в Україні, тоді уряд ухвалив постанову, якою зобов'язав місцеві органи влади взяти організацію вшанування пам'яті жертв комуністичного терору в свої руки. І по Україні справді цей день був відзначений на державному рівні. Пам'ятний знак жертвам голодоморів біля Михайлівського собору в Києві включили до списку видатних місць столиці для відвідування президентами інших держав. Проте кучмівська влада так заклопотана самозбереженням та самопродовженням, що в неї вистачає уваги тільки на букет квітів до пам'ятного знаку — на щось більше її вже не вистачає. І коли б не активна діяльність Асоціації дослідників голодоморів в Україні, Української республіканської партії та гурту «Самостійна Україна», то й цього б не робила. Тим часом мусимо думати про відзначення 2003 р. 80-річчя голодомору 1921—1923 та 70-річчя голодомору 1932—1933 рр. У цьому плані відбувся обмін делегаціями між Фундацією дослідження українського голодомору в Чикаго (США) та нашою Асоціацією. Про це я написав статтю в газеті УРП «Самостійна Україна» № 38, частину з якої й подаю до уваги читачів.

«Моя поїздка до США відбулася на запрошення керівництва Фундації дослідження українських голодоморів в Чикаго — голови Миколи Міщенка та члена Комітету Лідії Трухлої, які раніше відвідали Київ. Така зустріч була необхідна для подальшої координації діяльності Асоціації дослідників голодоморів в Україні та Фундації із Сполучених Штатів.

Результатом зустрічей стало узгодження загальної схеми підготовки до відзначення в 2003 році 70-річчя голодомору 1932—1933 років. Ця схема передбачає тривалість заходів по вшануванню пам'яті жертв голодомору з червня до кінця листопада 2003 року. Про цю трагедію має дізнатися увесь світ.

3 Американського континенту прибуде в Україну на прощу кілька сотень українців. На Михайлівському майдані біля пам'ятника жертвам голодомору відбудеться панахида. Службу Божу відправлять глави усіх українських церков. Потім планується похід зі свічками.

Наступного дня з Михайлівського майдану жалобний похід на чолі з церковними ієрархами рушить до одного з сіл, що тепер територіально належить Києву, де 1933 року

загинуло від голоду найбільше людей. Там відбудеться відкриття пам'ятного хреста (а, може, й великої могили).

За домовленістю з українськими громадами у всіх українських церквах світу має відбутися Служба Божа в однаковий (відповідно до поясного поділу) час. У заздалегідь узгоджену годину й хвилину патріарх Київський і всієї України оголосить трихвилинне мовчання у пам'ять загиблих. Кожен прочанин зі свічкою в руках в жалобі відраховує 180 секунд. Планується пряма трансляція по радіо та телебаченню, які передадуть сигнал До 3-хвилинного мовчання. Українці світу зупинять авта, інший транспорт і всяку іншу працю (яку технологічний процес дозволяє зупинити) і, завмираючи на три хвилини, мовчки відраховують 180 секунд.

Наступного Дня українці США і Канади (а, може, до них приєднаються українці з інших держав) за заздалегідь розробленими маршрутами поїдуть автобусами у місця, де вороги заморили голодом найбільше людей і там, у супроводі наших екскурсоводів, відбудуть поминальну Службу, зустрінуться з українськими громадянами та обміняються спогадами про минулу трагедію.

Асоціація дослідників голодоморів в Україні уже звернулася до Президента з клопотанням створити урядовий комітет з підготовки до відзначення 70-річчя голодомору 1932—1933 років на державному рівні. Очевидно, воно пройде в День вшанування пам'яті жертв голодоморів, який відповідно до указу Президента 1998 року щорічно відзначається в останню суботу листопада. Напевно, це буде кінцевою кульмінаційною подією у низці жалобних заходів.

На нараді з керівництвом Фундації в США ми висловили надію на співпрацю організацій дослідження, голодоморів з українською владою. Мабуть, у першій частині (червень 2003 року) ініціатива належатиме Асоціації й фундації, а в другій (листопад 2003 року) — урядовому комітету. Проте ми готові до співпраці з урядовою комісією в будь-якій стадії і раді будемо їй допомагати, 70-річчя голодомору — це сумна дата загальноукраїнської ваги і справу організації її проведення належить взяти до рук незалежній українській державі.

Повернувшись до Києва з США, я розповів про цей план на засіданні Ради Асоціації та керівництва УРП. План викликав загальне схвалення з доповненням деякими суттєвими пропозиціями, викладеними вище.

Зрозуміла річ, що такий грандіозний розмах події можна надати тільки в тому разі, коли держава активно візьметься за цю справу. Завдання наше полягає в тому, щоб спонукати її до цього.

Українська Асоціація і американська Фундація в жодному разі не претендують на зверхність у жалобних заходах. Ми відкидаємо монополію в цій справі з боку будь-яких організацій, у тому числі й державних. Наш ідеал — найширша участь усіх громадських і політичних організацій у поминальних заходах.

Загальну схему, яку ми узгодили, слід обговорювати, доповнювати й уточнювати. Запрошуємо всіх зацікавлених надсилати свої пропозиції на адресу Асоціації (01042, Київ-42, вул. І. Кудрі, 206) або на адресу редакції газети «Самостійна Україна» (01034, Київ-34, вул. Прорізна, 27, тел./факс (044) 229-47-02).»

III

Україна в просторі обмежена, а розвиток її в часі набув страшеного напруження. У ній дві сили біжать навипередки, при цьому обидві зором бачать якусь віху, до якої необхідно добігти першому.

Перша сила — це українство, друга сила — російський імперіалізм в союзі з міжнародним (переважно єврейським) капіталізмом. Перша відчуває відповідальність за майбутнє Української нації, якій ще бракує самоусвідомлення й організованости.

Друга сила розуміє, що поки перша сила слабка, її треба приборкати тепер, бо незабаром буде пізно.

Щоб пригальмувати біг московських шовіністів та їхніх українських лакуз я з високої трибуни Всесвітнього форуму українців жбурнув звинувачення президенту Кучмі, який більше, ніж будь-хто із нас, впливає тепер на майбутню долю України.

Шановний українцю, прочитай це звинувачення у додатках!

Л. Лук'яненко

Інструктивний лист № 1

В роботі обл-, міськ-, райкомітетів та в проведенні судів слід звертати увагу на такі два фактори окупаційної влади. Вона конституювала себе, як законна і видавала закони. Репресивні органи керувалися цими законами. З точки зору теорії права режим законності — це такий режим, коли практика відповідає закону. Засудження людини за критику окупаційної влади було законним, бо у КК УРСР стаття 62 передбачала таку кару. Отже виконавча і судова влади діяла законно (доки не порушували самого совітського закону).

Другий фактор. Норми права комуністичної влади (наприклад, та ж стаття 62 КК УРСР) не є правом у загальноприйнятому сенсі і самі є злочинними. Цей чинник підносить нас на рівень звинувачення законодавчої влади і необхідності виявлення мотивів її злочинної законотворчості та верховного керівництва ССРСР втіленням у життя його цілей та його ідеології.

Метод дедукції (від загального до окремого, тобто від ідеології до конкретного злочину) обґрунтування злочинного характеру ідеології менше підходящий у суді. Тут індуктивний метод явно прислужиться нам краще, бо дає можливість із злочинних епізодів логічно виводити практичну суть марксистсько-ленінської ідеології.

Попередні заходи в минулі роки національно-демократичних сил на засудження КПСС—КПУ та її злочинів, носили виховний характер і їх проводили у вигляді різних конференцій. На цих конференціях виступали вчені та інші учасники з науковими доповідями, повідомленнями, демонстрацією документів тощо. Ці конференції і симпозіуми не наближалися до юридичних слухань. На відміну від попередніх заходів «УНК—Нюрнберг-2» має на меті максимально наблизити зміст звинувачень до вимог кваліфікування злочинів відповідно до Кримінального кодексу, а процедуру розгляду — до вимог Кримінально-процесуального кодексу. Норми міжнародного права УНК читатиме передусім крізь призму національного законодавства.

Максимальна наша мета — провадити суди в суворій відповідності з вимогами зазначених норм права. Різниця між нашими судами і державними судами в тому, що за нашими судами не стоїть імперативна воля держави.

З огляду на таку мету обласні, міські, районні комітети з проведення судів над КПРС-КПУ за злочини окупаційної тоталітарної влади в порядку підготовки до слухання справи з участю судді, звинувачувача, захисника, секретаря судових засідань мають скласти звинувальний висновок. (В залі суду має бути місце для захисника. На захисника офіційно запросити голову місцевої організації КПРС—КПУ. Якщо він не захоче з'явитися, то на його місце за столом поставити табличку із зазначенням: «Захисник КПРС—КПУ». Коло цієї таблички має лежати копія повідомлення про вручення керівникові організації КПРС—КПУ запрошення в суд для захисту своєї партії в суді).

(Громадський) звинувачувальний висновок слід складати відповідно до вимог КПК. Перша частина (описова) має описувати епізод звинувачення за епізодом із зазначенням коли, де, хто і який злочин скоїв, докази, що підтверджують звинувачення.

Можна запропонувати певну послідовність за характером злочинів:

— злочини проти миру (п. «а» ст. 6, Статуту Міжнародного військового трибуналу);

— злочини військові (п. «в» ст. 6 Статуту Міжнародного військового трибуналу);

— злочини проти людства (п. «с» ст. 6 Статуту);

— злочини геноциду (Конвенція ООН про запобігання і кару за злочин геноциду від 12.01.51 набула чинності для СРСР 18.03.54). Визначення злочину геноциду дає стаття 1 Конвенції; «У даній Конвенції під геноцидом розуміють такі дії, що здійснюються з наміром знищити повністю або частково, яку-небудь національну, етнічну, расову або релігійну групу як таку:

а) вбивство членів такої групи;

б) нанесення серйозних тілесних ушкоджень або розумового розладу членам такої групи;

в) навмисне створення для якої-небудь групи таких життєвих умов, які розраховані на повне або часткове фізичне знищення її;

г) заходи, розраховані на запобігання народжуваності в середовищі такої групи;

д) насильницька передача дітей з одної людської групи до іншої».

Переважну більшість ознак цих злочинів можна знайти в диспозиціях статей ККУ. Пограбування власності, забирання

церков, застосування хімічної зброї (підсіпання повстанцям до їжі хімпрепаратів, вкидання до краївок газових шашок, гранат тощо), застосування психіатрії проти політичних супротивників, запровадження примусової праці, переселення з хуторів тощо — усе це злочини, кваліфікацію яких можна зробити на основі статей Кримінального Кодексу України.

Для підтвердження доказами злочинів, важливо: свідчення людей та представлені ними документи необхідно попередньо легалізувати, тобто затвердити їх у нотаріуса або в сіль- чи міськраді.

Наукова доповідь не є звинувачувальним висновком. Письмовий чи аудіозапис розповіді свідка не є доказом, доки вони не затверджені нотаріусом або місцевою владою. Наукова доповідь є доказом лише в тій частині, в якій вона цитує легалізовані покази чи документи, бо не є доказом у справі логічні висновки вченого. Логічні висновки в кримінальній справі — це прерогатива суду. У резолютивній частині звинувачувального висновку (а потім і у громадському вирокі після визнання злочинними епізодів звинувачення можна б на підставі вище викладеного визнати КПРС, КПУ, КДБ, НКВС за злочинні організації. (Це вельми важливо: на основі таких рішень УНК або міжфракційна група у ВР могла б звернутися до Генпрокурора порушити кримінальну справу проти тих організацій).

Далі в резолютивній частині вироку можна б писати, наприклад:

1. До прокурора міста порушити кримінальну справу про розслідування злочину (такого ось у такому місці);

2. Порушити клопотання перед владою про будівництво пам'ятника;

3. Порушення питання про розкопки місця поховання перед місцевою владою.

Шановні колеги, Президія працює над методичними рекомендаціями і вона забезпечить ними усіх наших активістів. Проте, щоб уже зараз дати якісь загальні орієнтири, надсилаю Вам цього Інструктивного листа.

Додатки:

1. Витяги з Конвенції про геноцид.

Голова УНК «Нюрнберг-2»

Левко Лук'яненко

08.06.96

Додаток № 2

ЗАКОН

про визнання злочинним комуністичного режиму в Болгарії

Ст. 1. (1) Болгарська комуністична партія (що раніше називалася Болгарською робітничою партією (комуністів)) прийшла до влади 9 вересня 1944 року за підтримки зовнішньої сили, яка оголосила війну Болгарії, і з порушенням чинної в той час Тирнівської конституції.

(2) Болгарська комуністична партія відповідальна за управління державою в період від 9 вересня 1944 р. до 10 листопада 1989 р., яке призвело країну до національної катастрофи.

Ст. 2. (1) Керівництво і керівні діячі Болгарської комуністичної партії відповідають за таке:

1) цілеспрямоване й умисне знищення традиційних цінностей європейської цивілізації;

2) свідоме порушення основних прав і свобод людини;

3) безприкладну розправу з народними представниками — членами 25-х Народних зборів і з усіма невинно засудженими так званим «Народним судом»;

4) моральний та економічний занепад держави;

5) встановлення централізованого директивного управління економікою, яке призвело її до руїни;

6) зневажання і скасування традиційних засад права власності;

7) руйнацію моральних підвалин народу і замах на його релігійні свободи;

8) здійснення безперервного терору супроти інакодумців, не згідних із чинною системою, та проти цілих груп населення;

9) зловживання у галузі виховання, освіти, науки й культури з політичною та ідеологічною метою, включно з обґрунтуванням і виправданням перелічених вище дій;

10) хижацьке знищення природи країни.

(2) Комуністичний режим відповідальний за те, що:

1) позбавив громадян будь-якої можливості вільного вияву політичної волі, примушуючи їх приховувати свою думку про становище в країні, примушуючи публічно висловлювати згоду з фактами та обставинами за умов пов-

ного усвідомлення їхньої брехливості й навіть злочинного характеру;

2) систематично порушувалися права людини, репресій зазнавали цілі групи населення, виділені за політичними, релігійними чи етнічними ознаками всупереч тому, що Народна Республіка Болгарія ще 1970 року підписала міжнародні акти, які гарантують права людини;

3) порушувалися головні засади демократичної й правової держави, міжнародні договори та чинні закони, при цьому інтереси комуністичної партії та її представників ставилися вище від закону;

4) при переслідуванні громадян влада використовувала всі можливості, а саме:

а) страти, нелюдський в'язничний режим, тюремно-трудова концтабори, катування, жорстоке мордування;

б) як засіб політичних репресій застосовували примусовий огляд і запроторення до психіатричних лікарень;

в) позбавлення права власності;

г) перешкоджання і заборону на здобуття освіти та праці за фахом;

д) перешкоджання вільному пересуванню всередині країни та за її межами;

е) позбавлення громадянства;

5) безкарно коїли злочини та надавали незаконні привілеї особам, які брали участь у злочинах і переслідуванні інших осіб;

б) інтереси країни підпорядковувалися інтересам іноземної держави, аж до нівелювання національної гідності та практичної втрати державного суверенітету.

Ст. 3. (2) Зазначені на стор. 1 та стор. 2 обставини дають підстави оголосити злочинним комуністичний режим, що існував у Болгарії від 9 вересня 1944 р. до 10 листопада 1989 р.

(2) Болгарська комуністична партія, подібно до інших організацій, заснованих на комуністичній ідеології, брутально порушувала права людини та принципи демократії, тому вона є злочинною організацією.

Ст. 4. Усі дії осіб, які впродовж зазначеного періоду були спрямовані на опір і скасування комуністичного режиму та його ідеології, — справедливі, морально виправдані й варті пошанування.

Закон схвалений 38-ми Народними зборами 26 квітня 2000 р. і скріплений офіційною печаткою Національних зборів.

Голова
Народних зборів
Й. Соколов

З оригіналом згідно:
Директор Дирекції
«Адміністративна служба»:
М. Русева»

Додаток 3

Міністрові юстиції України
Станік Сюзанні Романівні
Української республіканської партії

ЗАЯВА

Про незаконність існування в Україні Комуністичної партії України та її заборону

Закон України «Про політичні партії в Україні» за 05.04.01 забороняє партії, (ст. 5) ... якщо їхні програмні цілі або дії спрямовані на:

- 1) ліквідацію незалежності України,
- 6) пропаганду ... насильства...;
- 7) посягання на права і свободи людини.

Програмою Комуністичної партії України передбачено ліквідацію незалежності України шляхом:

«— відродження на новій основі союзу рівноправних братніх народів як добровільне об'єднання суверенних соціалістичних держав, входження до якого відповідає найвищим інтересам народу України» (Програма КПУ, «Комуніст». — Київ, 1996. — С. 9);

«Оскільки компартії в колишніх союзних республіках нині діють як самостійні політичні організації, КПУ виступає за їхній рівноправний міцний союз, розглядає його як необхідну передумову та могутню підйому відродження Союзу братніх народів. З цією метою вона бере активну участь у роботі СКП-КПРС як один із її рівноправних членів». (Там само, с. 43)

В обох випадках Програма КПУ говорить про «відродження» «Союзу братських народів», отже, повернення того Союзу, який був фактично до 24 серпня 1991 року і юридично до 8 грудня 1991 року.

До 1991 року Україна не була незалежною державою, таким чином, КПУ, прагнучи повернути Україну в стан до проголошення незалежності, ставить собі у програмі мету ліквідувати незалежність України.

Пункт 1 статті 5 Закону України «Про політичні партії в Україні» від 05.04.01 забороняє діяльність в Україні таких партій. З огляду на це Українська республіканська партія вимагає заборонити КПУ на цій підставі.

Програма КПУ передбачає пропаганду насильства.

У ній сказано: «Теоретичною та ідеологічною основою Компартії України є вчення Маркса—Енгельса—Леніна» (там само, с. 8).

Марксистсько-ленінське вчення обґрунтовує насильницьке захоплення влади, насильницьке утримання влади і насильницьке поборювання прихильників усіх інших ідеологій.

«Вона (КПУ — автор заяви) вважає себе наступницею ідей і традицій Комуністичної партії України, яка діяла до заборони в серпні 1991 року» (там само, Статут КПУ. — С. 47).

Ось ідеї КПУ: «Когда придет наш час, мы не будем прикрывать терроризм лицемерными фразами» (К. Маркс, т. 6, с. 548).

Їхній час прийшов (у Росії — з 1917, в Україні — з 1919—1921 рр.) і вони заборонили всі політичні партії, встановили жорстоку диктатуру своєї партії, паралізували політичну, економічну та будь-яку іншу людську ініціативу і за 70 років свого кривавого панування знищили в Союзі 120 млн, в Україні — близько половини населення. Традиції, дотримуватися яких програма КПУ зобов'язує своїх членів — це жорстока диктатура єдиної партії, голодомори, винищення цілих суспільних верств, зросійщення, підрив етнічної сутності української нації, це панування терористичними методами абсолютної меншості над абсолютною більшістю.

Пропаганда цих ідей і традицій — це пропаганда насильства. Пункт 6 статті 5 Закону України «Про політичні партії в Україні» від 05.04.01 забороняє в Україні діяльність

партій, які пропагують насильство, тому Українська республіканська партія вимагає заборони КПУ на цій підставі.

КПУ замахується на права і свободи людини.

«Комуністична партія України бере свій початок у створеній В. І. Леніним партії більшовиків...» (Програма КПУ, «Комуніст». — Київ, 1996. — С. 38)

«Ми відкидаємо заклики, від кого б вони не виходили, "розірвати з марксизмом-ленінізмом..."» (там само, с. 38).

КПУ заявляє, що на більшовицьких засадах і марксизмі-ленінізмі вона покращить суспільно-політичні умови в Україні, відродить економіку і зробить трудящих щасливими.

Як більшовицькі вожді дбали про людей у 20-ті голодні післявоєнні роки — видно з їхніх закордонних рахунків, на які тільки у 1920-му році надійшло:

від Троцького — 11 млн дол. в американський банк і 90 млн швейц. франків у Швейцарський банк;

від Дзержинського — 80 млн франків у Швейцарський банк;

від Леніна — 80 млн франків у Швейцарський банк (список газети «Нью-Йорк таймс» з цього питання подає шість прізвищ). (А. Быков. Такой неизвестный Ленин. — Луганск: Шлях, 1999. — С. 14.)

Ленін: «Без ВЧК и других подобных карательных репрессивных органов советская власть существовать не может.» (А. Быков, там само, с. 14).

А програма КПУ обіцяє Україні на основі ленінізму свободу й демократію!

Ленін каже: «Допустимо и возможно, что погибнет и 90% населения, чтобы оставшимся в живых 10% удалось дожить до всемирной революции и до социализма» (А. Быков, там само, с. 25).

А програма КПУ проголошує, що ніхто її не відірве від марксизму-ленінізму, а отже — ніхто її не зупинить у справі продовження ленінської людожерської політики!

«В совместной директиве Ленина и Свердлова весной 1919 г. по массовому физическому истреблению российского казачества ... путем их поголовного истребления. Провести массовый террор против богатых казаков, истребляя их поголовно» (А. Быков, там само, с. 71).

Вище наведені цитати засновника партії більшовиків та програмна настанова КПУ їх дотримуватися мають у собі

ознаки замаху на права і свободи людини, що їх передбачає п. 7 статті 5 Закону України «Про політичні партії в Україні» від 05.04.01 і дають підстави Українській республіканській партії вимагати заборони КПУ.

Кожна з підстав, передбачених пп. 1, 6, 7 статті 5 Закону України «Про політичні партії в Україні» від 05.04.01 про політичні партії в Україні — достатня для заборони КПУ. А що їх три, то заборонити слід якомога швидше.

На підставі вищенаведеного відповідно до статті 21, частини 1 вищезгаданого закону Українська республіканська партія

ПРОСИТЬ

Міністерство юстиції України звернутися до Верховною Суду України з поданням про заборону Комуністичної партії України.

Додаток:

1. Програма КПУ, Статут КПУ («Комуніст», Київ, 1996, 64 сторінки).

Голова
Української республіканської
партії

Левко Лук'яненко
12.08.01

Додаток 4

ДАЙ НАРОДОВІ ВІЛЬНО ЗІТХНУТИ!

(Звернення до Президента України Л. Кучми Голови Української республіканської партії Левка Лук'яненка на пленарному засіданні III Всесвітнього Форуму українців)

ПРЕЗИДЕНТЕ КУЧМО!

Вислухай того, хто має право говорити від імені борців за волю України.

1994 року ти став Президентом України за гроші іноземної держави — Росії — предковічного лютого ворога української національної свободи. Виконуючи накази Москви, ти за сім років президентства:

— зруйнував економічний комплекс України і посилив економічну залежність України від Росії;

— перетворив мільйони громадян у безробітних і абсолютну більшість народу зробив жebraками і нещасними;

— знищив національну освіту і примусив десятки тисяч учених шукати хліба за кордоном, чим завдав величезного удару інтелектуальному потенціалу нації;

— знищив охорону здоров'я і призвів до зменшення населення України на три мільйони осіб;

— призвів збройні сили України до вкрай жалюгідного стану, чим збільшив небезпеку втратити незалежність;

— засоби масової інформації, особливо телевізії, твої спільники використовують для руйнації традиційних моральних засад, для знищення в людських душах всього українського, чистого, благородного і перетворення співвітчизників на жадливіх аморальних потвор;

— сотні тисяч українок виштовхнув з рідної землі і рідних домівок за кордон у найми та на забаву чужинцям.

Здійснюючи план поступового повернення України під владу Москви, підписав з Москвою антиукраїнські угоди про спільну протиповітряну оборону та дозволив розташувати російські війська на українській території.

Почавши своє президентство із заяви: «Українська національна ідея не спрацювала», ти високо підняв шлагбаум

для наступу російських шовіністів на нашу мову, культуру, традиції — на все українське.

Будучи особисто залежним від Москви, ти не посмів поставити перед нею державну вимогу України про сплату Московщиною Україні вартості 550 великих підприємств, 20 об'єктів легкої промисловості, вартості майна сотень колгоспів і МТС, що їх Москва вивезла з України в Росію 1941 року. Ба, навіть не зажадав повернути 84,3 млрд рублів, які Москва 01.01.91 забрала з ошадних книжок українських громадян.

Почавши президентство злочинним шляхом, ти поширив методи діяльності розбійницьких банд на систему вишого державного керівництва суспільством і, боячись втратити владу — і стати перед справедливим судом — став на шлях замовних убивств.

Невже ти не вірив мудрості, що все таємне урешті-решт стає явним?

На шостому році президентства твоя зрада Україні і твої чисельні злочини вилазять на світ божий і ти стаєш оголений у всій своїй гидотній наготі!

І сьогоднішній твій страх перед правдою і заборона виступити перед Всесвітнім форумом українців представникам опозиції Юлії Тимошенко та Анатолію Матвієнку не сховає тебе в тінь від яскравого світла правди!

Ти заслужив на довічне ув'язнення! І єдина річ, яка ще могла б звільнити тебе від в'язниці — це дострокове складення із себе президентських повноважень.

У День великого національного свята закликаю тебе: звільни народ від безжальних кліщів густої павутини твоїх кровопийних кланів!

Дай народові вільно зітхнути!

18 серпня 2001 року

Додаток 5

ВЕРДИКТ

Міжнародного громадського трибуналу у Вільнюсі

Вільнюс 27 вересня 2000 р.

Оперативна частина Вердикту

На підставі свідчень, на яких ґрунтується наведений нижче Вердикт, та норм міжнародного права, що стосуються злочинів проти миру, воєнних злочинів та злочинів проти людства (геноцид), на які посилається розділ про кваліфікацію злочинів закону про кримінальну відповідальність, Судова Палата Трибуналу вирішила:

1. Привернути увагу громадськості до тривалих воєнних злочинів та жакливиx злочинів проти миру та людства (геноцид). Світова спільнота, зокрема керівники великих держав, були байдужі до вбивства мільйонів невинних людей. Від статистики брутальних вбивств, скоєних руками комуністичних режимів, стигне кров. Згідно зі статистичними даними, які наведені у виданні «Чорна Книга Комунізму» (Стефан Куртуа та ін., Париж, 1997 р., с. 7), кількість жертв комуністичних режимів у різних країнах складає:

СРСР — 20 мільйонів;

Китай — 65 мільйонів;

В'єтнам — 1 мільйон;

Північний В'єтнам — 2 мільйони;

Камбоджа — 2 мільйони;

Східна Європа — 1 мільйон;

Південна Америка — 150 тисяч;

Африка — 1,7 мільйонів;

Афганістан — 1,5 мільйонів;

Міжнародний комуністичний рух та неправлячі комуністичні партії — майже 10 мільйонів.

Загальна кількість загиблих: біля 100 мільйонів.

Ці дані все ще потребують уточнення, але вони мають привернути більшу увагу, як широкої громадськості, так і керівників великих держав, щоб притягнути до відповідальності винних у загибелі мільйонів людей у 20-му сторіччі, щоб гарантувати майбутні покоління від повторення подібних жахів. Саме тому, необхідна допомога Організації

Об'єднаних націй та її комітетів для переконання держав у необхідності установити справжній, наскільки це можливо, масштаб вбивств та покарати злочинців.

Злочини комуністичних режимів базуються на комуністичній ідеології, яка розвивалася, як суспільно-політична стратегія. Коли комуністи захоплювали владу в окремих країнах та знищували їхні демократичні інституції, вони керувалися Марксистською доктриною, відповідно до якої протягом перехідного періоду від капіталізму до комунізму держава повинна діяти, як революційна «диктатура пролетаріату». Цей принцип був пізніше доопрацьований Леніним, який поширив теорію про те, що після перемоги пролетарської революції першим і найбільш важливим завданням було «зруйнування» машини буржуазної держави та побудова повністю нового механізму «пролетарської диктатури». Це була теоретична база для жорстоких комуністичних злочинів.

Марксистські ідеологи надавали їхній так званій «науковій ідеології» значення суспільної науки, потенційно називаючи їх «науковим комунізмом», який мав трагічні наслідки для численних націй та мільйонів людей у всьому світі.

«Класова боротьба» була проголошена «рушійною силою» історії, при цьому запровадження примусу й жорстокості розглядали як головні суб'єктивні чинники в еволюції суспільства. Марксизм поділив людство на дві частини — на свідому та прогресивну («пролетаріат») і темну та відсталу частину, що дає підставу розглядати цей антилюдський марксистський поділ як рису соціального «расизму». Тому й стало можливим, що марксистська теорія про класову боротьбу закінчилася масовим геноцидом, який призвів до гибелі мільйонів людей через використання держави «пролетарської диктатури», як інструменту для знищення традицій духовної культури і для економічних експериментів, які призвели до зубожіння та голоду. Соціальне та політичне уярмлення націй і потопання людських і громадянських прав, повсюдний терор, обернулися геноцидом цілих націй та соціальних груп.

Всі види комуністичної ідеології належить тлумачити, як антилюдські тоталітарні ідеології, чиї ідеологи та лакеї вчинили злочини та стали загрозою цивілізованому світу. Їх можна порівняти зі злочинами, скоєними кримінальною нацистською ідеологією, хоч далекі вони їх перевищують своїми масштабами й підступністю.

Комуністична доктрина є кримінальною доктриною, бо вона є антилюдська, брутальна, антинаукова, вона підбурює ворожнечу між державами і призводить до геноциду різних соціальних та етнічних груп, тому має бути заборонена у всіх країнах світу. ООН має закликати світову спільноту не приймати в будь-які спілки демократичних країн ті держави, у яких панують комуністичні режими.

2. Владні комуністичні партії перетворилися на кримінальні репресивні організації. Вони були злочинними організаціями, бо керувалися злочинною комуністичною доктриною, і, фактично, використовували її як теоретичну, так і практичну програму.

Владні комуністичні партії були репресивними організаціями, позаяк вони безпосередньо були причетні до скоєння злочинів проти миру, військових злочинів та злочинів проти людства (геноцид) і відповідальні за вбивства десятків мільйонів людей.

3. Члени владних комуністичних партій підкорених КПРС країн можуть бути засуджені шляхом доведення, що їхня діяльність сприяла скоєнню військових злочинів та злочинів проти миру і людства (геноцид), передбачених у Конвенції ООН 1948 року «Про запобігання та покарання злочинів геноциду» та у Статуті міжнародного воєнного трибуналу у Нюрнберзі (принципи якого у 1946 році визнані ООН за головні принципи міжнародного кримінального права) в разі доведення, що вони свідомо виконували волю окупаційних властей у порушенні прав окупованих країн та їх суверенітету.

4. Необхідно поширити зміст концепції геноциду як в міжнародному, так і в національному праві таким чином, щоб включити в нього фізичне винищення політичних та соціальних угруповань. Це гарантувало б, що керівники колишніх комуністичних та інших кримінальних режимів та їхні прибічники не змогли б уникнути кримінальної відповідальності.

5. Необхідно визнати, що друга світова війна була розв'язана як нацистською Німеччиною, так і комуністичним СРСР. Після підписання Пакту Молотова—Рібентропа та його таємних протоколів у 1939 році, СРСР вчинив агресію проти Польщі, Фінляндії, Литви, Латвії, Естонії та інших держав та, як і нацистська Німеччина, вчинив воєнні злочини та злочини проти миру і людства. Російська Федерація, як спадкоємець колишнього СРСР, мусить вибачитися за свої злочини та розрахуватися, бодай частко-

во, за збитки, яких зазнали держави, що стали жертвами радянської агресії, і повернути загарбані мистецькі, культурні та інші цінності, заощадження приватних осіб та інше майно, посольські об'єкти нерухомості, які досі залишаються власністю Російської Федерації.

6. Міжнародний громадський трибунал у Вільнюсі розглядає війну в Чечні, як продукт подальшого продовження російського імперіалізму і здійснення минулої комуністичної доктрини, яка призвела до явного геноциду чеченського народу.

7. Судді трибуналу, згідно з умовами пункту 3, розділу II Інструкції Міжнародного громадського трибуналу у Вільнюсі (яка була ухвалена Міжнародним конгресом з оцінки комуністичних злочинів), визначила поняття колабораціонізму, колаборантських установ, їхніх вищих керівників та осіб, які свідомо проводили політику окупаційної армії в порушення прав окупованої країни та її суверенітету.

Судді трибуналу поширили визначення поняття колаборантства включенням в його зміст офіційних осіб цивільних чиновників та співробітників центрального та місцевих магістратських урядів, які змушували народ виконувати політичну волю окупаційних сил.

Існують три аспекти колаборантства: юридичний, політичний та моральний. Юридичний аспект містить дії колаборанта проти власної держави, які дають підстави притягнути його до кримінальної відповідальності. Політичний аспект, пов'язаний зі свідомими та зацікавленими діями самого колаборанта, які сприяють просуванню власних політичних, економічних або ідеологічних цілей, за допомогою окупантів. Моральний аспект стосується дій колаборанта для виправдовування окупації.

8. Члени владних комуністичних партій, які вірно запроваджували положення програми комуністичної доктрини та вчинили воєнні злочини, злочини проти миру та людства, не матимуть права на політичний притулок, їх треба видати тим державам, на територіях яких вони скоїли ці злочини.

9. Трибунал звертається до громадськості світу, аби примусити свої уряди вимагати від ООН, щоб країни — члени ООН створили установи для розслідування злочинів, скоєних комуністичними режимами. На підставі даних, зібраних такими установами, ті особи комуністичних режимів, які сприяли скоєнню воєнних злочинів і злочинів проти миру та людства були передані на розгляд державних та міжнародних трибуналів, які мають їх судити згідно з нор-

мами міжнародного права та юридичних процедур і в разі, якщо це необхідно, визнають відповідні організації злочинними. Кримінальні режими, які скоїли злочини, або їхні спадкоємці, мають відшкодувати будь-які збитки, завдані жертвам, — так, як це вчинила Німеччина.

10. Трибунал наполягає, щоб держави прийняли закони, згідно з якими комуністичні організації мають бути проголошені злочинними, якщо їхні програми були засновані на кримінальній комуністичній доктрині.

11. Світова спільнота мусить виявити ініціативу у створенні комісії, яка, через посередництво ООН має звернутися до Російської Федерації з вимогою надати дозвіл для поцінування масштабів воєнних злочинів та злочинів проти людства (геноцид) в Калінінградському регіоні у 1944—1945 роках.

12. Трибунал рекомендує, щоб організаційний Комітет Міжнародного конгресу з оцінки комуністичних злочинів, мав би поінформувати неурядові організації, членів парламенту та урядів усіх держав, а також парламент Європейського Союзу, інших міжнародних організацій про документи, прийняті Міжнародним громадським трибуналом у Вільнюсі, щоб вони також ухвалили національні й міжнародні юридичні норми, які засуджують комуністичну доктрину для запобігання рецидиву — відновлення комуністичних режимів.

13. Треба переконати неурядові організації створити національні комітети для виконання завдань Конгресу та Трибуналу у Вільнюсі, та утворити міжнародну асоціацію таких комітетів для контролю за виконанням його завдань.

14. Рішення Міжнародного громадського трибуналу у Вільнюсі та зібрані докази; мають бути передані міжнародному кримінальному суду під егідою ООН.

Згідно з п. 3 Розділу III Інструкцій Трибуналу, це Рішення оскарженню не підлягає, за винятком змін та поправок для уточнення, які можуть бути зроблені протягом трьох днів після Рішення Судової Палати, яке було схвалене більшістю голосів.

Голова Судової Палати
Вітаускас Забіла

Члени
Вітаутас Рауделюпас
Микола Кульчинський
Василь Боронент
Алгірдас Ендрюкайтис

Додаток 6

«Всеукраїнський конгрес з оцінки злочинів комунізму в Україні»

Дедалі більшого розмаху в Україні набуває питання злочинів комуністичної партії. В суверенній державі, хоч і частково, але були розкриті таємні документи ЧК—ОГПУ—НКВС—МГБ—КГБ під грифом «секретно», що цілковито засвідчили злочинність більшовицької партії та створених нею організацій за весь час їхнього існування.

Було поставлено крапки над «і» над тими питаннями, піднімання на поверхню яких жорстоко переслідувалось комуністичною машиною смерти. Здавалось би, Компартія України мала б бути засуджена за вчинені на українському терені злочини і притягнена до кримінальної відповідальности, унаслідок чого — заборонена. На користь цього свідчили страхітливі голодомори, політика «воєнного комунізму», репресії, фізичне знищення всіх верств населення, грабунок і розшматування України, гоніння прогресивних наук, і т. д. І це вдалося: 30 серпня 1991 року Компартія України була заборонена. Та прояв старих більшовицько-реакційних сил невдовзі дав чути про себе знову.

1993 року діяльність більшовиків в Україні була протизаконно поновлена, а разом з тим на український терен була спрямована стара політика насильницького впровадження теорій «Маркса—Леніна—Сталіна». Українська влада не протидіяла цьому і відводила очі вбік, бо була і є по своїй сутности екс-більшовицькою, а наразі — антидержавною та протинародною.

Значним кроком до роз'яснення необхідності повторної заборони Компартії України, як спадкоємиці колишньої КПСС—КПУ, стало проведення науково-практичної конференції «Всеукраїнський конгрес з оцінки злочинів комунізму в Україні», що відбулася 15 серпня 2001 року у київському Будинку вчених.

Конгрес був скликаний за ініціативи організації «Самостійна Україна», Асоціації дослідників голодоморів в Україні, Українського молодіжного оргкомітету з проведення суду над злочинною Компартією — «Нюрнберг-2», Товариства «Меморіал» ім. В. Стуса.

На конференції були присутні представники від української національної церкви, від Української республіканської

партії, Всеукраїнської спілки офіцерів, Організації Українських Націоналістів, ВО «Тризуб» ім. С. Бандери, Конгресу Українських Націоналістів, Молодіжного Націоналістичного Конгресу, міжнародної правозахисної спілки «Гельсінкі-90», Київської Ради Об'єднань Громадян, української діаспори, Всеукраїнської ліги вільних жінок, науковці з Києва, Івано-Франківська, Харкова. Ведучими конференції були: п. Люба Стасів (УРП), п. Наталка Немчинова та п. Сергій Неділько («Самостійна Україна»).

У своїх виступах учасники коференції вимагали заборонити антиукраїнські, прокомуністичні та інші організації за антизаконну діяльність, порушити кримінальну справу за фактом скоєння злочинів проти людства, за створення загрози знищення Української державності. Якщо держава на сьогодні не спроможна засудити злочинців, то громадськість має сама винести свій присуд, як ворогам, так і тим, хто їх покриває.

У цілому, конференція «Всеукраїнський конгрес з оцінки злочинів комунізму в Україні» стала черговим кроком на шляху до головної мети — засудження марксистсько-ленінської ідеології як антилюдської та заборони всіх організацій, які її сповідують.

Учасники конференції ухвалили резолюцію, в резолютивній частині якої написали:

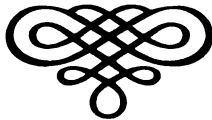
«Закликаємо представників патріотичних організацій долучитися до проведення Громадського суду над злочинами комунізму. Комуністи в Україні є не опозицією до існуючого режиму, а є ворогами Української Держави.

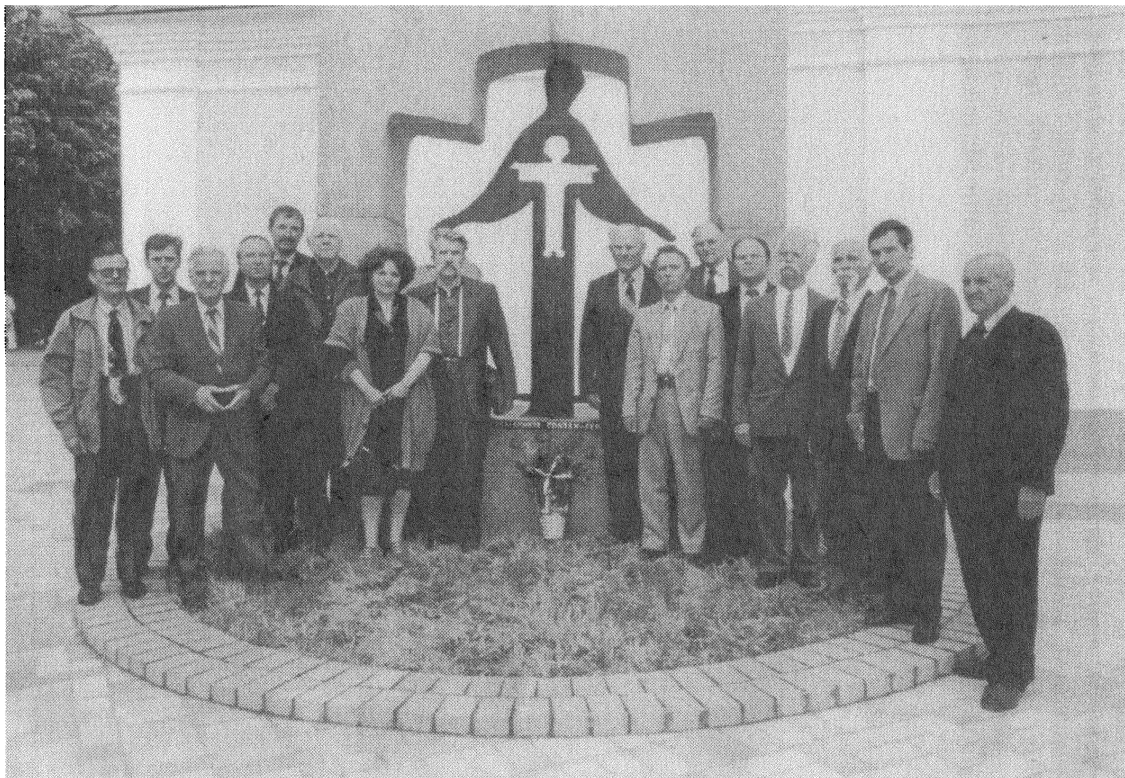
Вимагаємо від державних органів влади заборонити антиукраїнські організації, порушити кримінальну справу за фактом скоєння злочинів проти людства, створення загрози знищення Української державності, захват державних приміщень та перешкоджання діяльності державному органу влади.

Вимагаємо на підставі ст.ст. 25 і 32 Закону України «Про об'єднання громадян» внести подання до суду про примусовий розпуск (ліквідацію) комуністичної партії України за вчинення дій, передбачених ст. 37 Конституції України, та ст. 4 Закону України «Про об'єднання громадян».

Закінчити брошуру хочу словами:

«Кожна нація має свою материнську землю, свою неньку. І якщо сьогодні наша Україна уполідржена, обкрадена, звалтована корупцією, знищена духовно, то хто ми — її сини і дочки, українці? Тож браття українці! Встаньмо з задньої лави і ніколи більше туди не сідаймо. Ми перші і єдині на цій землі відповідасмо за те, якою буде Україна.» (Анатолій Матвієнко)

Делегати IV з'їзду Асоціації дослідників голодоморів в Україні прикріпили стрічку й поклали квіти до пам'ятника жертвам голодомору-геноциду 1932–1933 років в день з'їзду 22.05.1998 року

Голова Асоціації дослідників голодоморів в Україні Левко Лук'яненко бере участь у роботі Вільнюського Міжнародного Громадського трибуналу з оцінки злочинів комунізму

**Вільнюський Міжнародний Громадський трибунал з оцінки злочинів комунізму.
Веде слухання Головний суддя Трибуналу Вітаутас Забіла**

ЗМІСТ

Передмова	5
Вступ	8
Злочинна суть комуністичного режиму	10
Звинувачувальний висновок	37
Злочинний характер ідеології КПРС	38
Злочини проти миру, які скоїла КПРС проти України	44
Військові злочини	45
Злочини проти людства	47
Злочини геноциду української нації	52
Голод і українське питання	59
Насильницьке переселення українців під час колективізації	62
Геноцид кубанських українців	65
Міжнародне невтручання	66
Звинувачення в геноциді	67
Комуністичний режим і церква	72
Пограбування Росією України	74
Післямова	86
Додатки	91

Громадсько-політичне видання
Левко Григорович ЛУК'ЯНЕНКО

НЮРНБЕРГ-2

Друкується в авторській редакції.

Підп. до друку 03.12.2001. Формат 60х84 1/16. Папір офсетний № 1. Гарнітура Таймс.
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 6,75. Обл.-вид. арк. 6,84. Тираж 6000 прим.
Зам. № 3-11. Ціна договірна.

ТОВ Видавництво «Нора-прінт». Св. № 23712720 від 29.02.96.
Свідоцтво про включення до державного реєстру видавців ДК № 80.
01042, м. Київ, вул. Патріса Лумумби, 4.
E-mail: nora@ifl.com.ua

НАД КНИГОЮ ПРАЦЮВАЛИ

Арсен Зінченко

Депутат Верховної Ради України першого скликання, доктор історичних наук, член Проводу Української республіканської партії, член Ради Асоціації дослідників голодоморів в Україні

Сергій Білокін

Доктор історичних наук, член Ради Асоціації дослідників голодоморів в Україні

Василь Марочко

Доктор історичних наук, співробітник Інституту історії НАН України

